

ЇОН КОЛФЕР



АРТЕМІС
ФАУЦЕТТ

ВИПАДОК В АРКТИЦІ


ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

- - [ПРОЛОГ](#)
 - [ГЛАВА 1: РОДИННІ ЗВ'ЯЗКИ](#)
 - [ГЛАВА 2: ПРИГОДИ ЧІКСА](#)
 - [ГЛАВА 3: ПОДОРОЖ ПІД ЗЕМЛЮ](#)
 - [ГЛАВА 4: ФАУЛ ЧЕСНИЙ](#)
 - [ГЛАВА 5: ТАТУСЕВА ДОНЕЧКА](#)
 - [ГЛАВА 6: МОЖЛИВІСТЬ ЗРОБИТИ ФОТО](#)
 - [ГЛАВА 7: КРАПКИ](#)
 - [ГЛАВА 8: ДО РОСИ](#)
 - [ГЛАВА 9: НЕБЕЗПЕЧНІ НЕБЕСА](#)
 - [ГЛАВА 10: ТРАБЛ](#)
 - [ГЛАВА 11: БАГАТО МУЛЬЧА](#)
 - [ГЛАВА 12: ХЛОПЦІ ПОВЕРНУЛИСЯ](#)
 - [глава 13: У ПРОЛОМ](#)
 - [ГЛАВА 14: БАТЬКІВ ДЕНЬ](#)
 - [КІЛЬКА ЕПІЛОГІВ](#)
 - [ВІДГУКИ ПРО «АРТЕМІСА ФАУЛА»](#)
 - [Народ — Довідник спостерігача](#)
 - [Короткі зустрічі з...](#)
 - [Гномський алфавіт](#)
-

УДК 82-92

ББК 84-445

К 60

Є авторизованим перекладом і ліцензійним виданням творів,

опублікованих PUFFIN BOOKS LTD.

Title of the original edition: Artemis Fowl and the Arctic Incident.



Колфер, Йон

К 60 Артеміс Фаул. Випадок в Арктиці. — Х.: Видавництво «Ранок»,

2016. — 320 с.

ISBN 978-617-09-2753-8

Від одного звуку його імені вороги здригаються. І дійсно, Артеміс Фаул уміє справити незабутнє враження. Цей юний геній вирізняється неймовірною гостротою мислення, миттєвою реакцією і цілковитою відсутністю страху. Декому він здається машиною. Але це не так. Незважаючи на всі свої досягнення і блискучі кримінальні операції, Артеміс залишається тринадцятирічним хлоп'ям, здатним на сильні почуття і готовим на все, щоб урятувати дорогу йому людину...



УДК 82-92

ББК 84-445

Разом дбаємо

про екологію та здоров'я

© Text copyright ©Eoin Colter, 2002

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2016

ISBN 978-617-09-2753-8

ISBN 978-617-09-2753-8

Для Бетті

ПРОЛОГ

Мурманськ, північ Росії, два роки тому

Двоє росіян скорчилися біля багаття, даремно намагаючись урятуватися від арктичного холоду. Перебування біля Кольської затоки після вересня — річ не дуже приємна, особливо якщо ви потрапили до Мурманська. В Мурманську навіть білі ведмеді носили шарфики. Немає холоднішого міста, ну хіба що Норильськ.

Ці люди належали до мафії і звикли проводити вечори в крадених БМВ. Чоловік, що більший, Михайло Вассікін, подивився на фальшивий ролекс під рукавом шуби.

— Може, ця штука змерзла? — постукав він по циферблату. — Що тоді з нею робити?

— Годі скиглити, — відповів його напарник Камар. — Це через тебе ми тут застрягли.

Вассікін помовчав.

— Прошу?

— Завдання було простим: потопити «Зірку Фаулів». Ти мусив просто підірвати вантажний відсік.

Звісно, корабель був великий. Але якби підкинути бомбу до вантажного відсіку, судно пішло би на дно. Та ні, великий Вассікін вирішив підірвати корму. І навіть не подумав про контрольну ракету. Тепер маємо шукати тих, хто вижив.

— Корабель же потонув, чи не так?

Камар знизав плечима.

— То й що? Тонув же він повільно, пасажери мали купу часу за щось ухопитися. Вассікін — славетний знищувач кораблів! Моя бабуся і то б вистрілила краще.

Доки сварка не обернулася бійкою, до них підійшов схожий на ведмедя Любкін, людина мафії в доках.

— Як справи? — спитав Якут.

Вассікін сплюнув у море.

— А ти як гадаєш? Щось знайшов?

— Мертву рибу і зламані ящики, — відповів Якут і протягнув

кожному по кухлю, з якого підіймалася пара. — Жодної живої душі. Минуло вже понад вісім годин. Мої найкращі люди прочесали все аж до Зеленого Мису.

Камар зробив великий ковток і одразу ж з огидою виплюнув.

— Що це таке? Смола?

Любкін розреготався.

— Гаряча кола. З борту «Зірки Фаулів». Викинуло на берег кілька ящиків. Сьогодні у нас справжня Попереджаю, — Камар вихлюпнув рідину на сніг. Від такої погоди в мене настрій псується. Тож більше жодних поганих жартів. Досить із мене, що доводиться вислухувати Камара.

Більше не слухатимеш, — пробурмотів партнер. Іще одна ходка, і ми відкликаємо команду. Ніхто не може протриматися в такій воді вісім годин

і лишитися живим.

Вассікін передав Якуту порожній кухоль.

- Нічого міцнішого немає? Чарка горілки трохи б зігріла. Знаю, що в тебе завжди десь прихована фляжка.

Любкін поліз до кишені, але раптом затріщала рація. Три коротких виклики.

— Три. Це сигнал.

— Сигнал чого?

Любкін квапливо кинувся до доків і кинув через плече:

— Три виклики по рації. Означає, що команда К9 когось знайшла.

Чоловік був не з Росії. Видно по одягу. Все — від дорогого костюма до шкіряного пальто — явно було куплено в Європі, а можливо, і в Америці. Одяг було добре підігнано, пошито з матеріалу найвищої якості.

Хоча вбрання незнайомця майже не постраждало, про тіло цього не можна було сказати. На босих ступнях і руках помітні були сліди обмороження.

Одна нога незграбно звисала, а на обличчі не лишилося живого місця від синців.

Пошукова команда принесла його на імпровізованих брезентових ношах з ущелини за три кліки на південь від бухти. Усі з'юрмилися навколо здобичі, притопуючи ногами від холоду, що пробрався аж до чобіт. Вассікіну довелося прокладати шлях ліктями. Він підійшов і

опустився на коліна, щоб роздивитися уважніше.

— Ногу він точно втратить, — сказав Вассікін, — Пальців зо два також. З обличчям теж усе погано.

— Дякую, лікарю Михайле, — сухо прокоментував Камар. — Якісь документи?

Вассікін швидко оглянув кишені. Гаманець і годинник.

— Нічого. Дивно. Така заможна людина, як цей чоловік, мусила б мати якісь власні речі, еге ж?

Камар кивнув.

— Так, — він повернувся до юрби. — Десять секунд, потім матимете неприємності. Гроші залиште собі, усе інше поверніть мені.

Моряки замислилися. Чоловік був не дуже великий. Але він належав до мафії — російського організованого злочинного синдикату.

Шкіряний гаманець передали із рук у руки, і він шльопнувся на брезент. Через кілька секунд до нього приєднався хронограф від Картъє. Золотий із діамантовим ремонтуаром. Вартістю в п'ять середніх російських річних зарплат.

— Мудре рішення, — сказав Камар, підбираючи здобуті скарби.

— Ну? — поцікавився Вассікін. — Лишаємо?

Камар витягнув із лайкового гаманця платинову карту Visa, перевірів ім'я.

— Авжеж, лишаємо, — відповів він і витяг мобільний. — Накрийте його ковдрами. З нашою вдачею він і пневмонію підхопить. А нам аж ніяк не потрібно, щоб із ним щось скоїлося. Це наш квиток до найкращих часів.

Камар повеселішав. Зовсім на нього не схоже.

Вассікін підвівся.

— Кому ти телефонуєш? Хто цей хлопець?

Камар натиснув кнопку швидкого набору номера.

— Телефоную Бривіті. А ти думав кому?

Вассікін зблід. Телефонувати босові небезпечно. Усім відомо, що Бривіта відстрілював тих, хто приносив погані новини.

— Це ж добра новина, еге ж? Ти розкажеш йому добру новину?

Камар помахав карткою перед носом партнера.

— Прочитай.

Кілька секунд Вассікін витріщався на картку.

— Не розумію англійської. Що тут написано? Що це за ім'я?

Камар сказав. На Михайловому обличчі розпливлася посмішка.
— Телефонуй, — дозволив він.

ГЛАВА 1: РОДИННІ ЗВ'ЯЗКИ



УТРАТА чоловіка дуже вплинула на Анджеліну Фаул. Вона замкнулася в своїй кімнаті і відмовлялася з неї виходити. Жінка знайшла притулок у своєму розумі, замість реального життя обрала мрії. І хтозна, чи одужала б вона, якби син, Артеміс Другий, не домовився з ельфійкою Холлі Шорт: психічне здоров'я матері в обмін на половину золота, видуреного в ельфійській поліції. Коли матуся цілком одужала, Артеміс Молодший зосередився на пошуках батька, витрачаючи чималі частки родинного спадку на екскурсії до Росії, місцевих інформаторів і пошук в Інтернеті.

Юний Артеміс отримав подвійну дозу фаулівських хитрощів. Проте після одужання матері, високоморальної і красивої жінки, йому стало дуже важко реалізовувати свої геніальні проекти. Проекти, що були життєво необхідні для пошуків батька.

Анджеліну дуже непокоїла одержимість сина. Вона боялася, що останні два роки могли погано вплинути на психіку тринадцятирічного сина, тож записала його на прийом до шкільного психолога.

Шкода його. Психолога...

Школа для молодих джентльменів Сент-Бартлебі, графство Віклоу, Ірландія, наш час

Доктор По відкинувся на спинку стільця, підвів очі від аркуша паперу.

— Ну, пане Фауле, побалакаємо?

Артеміс глибоко зітхнув, відкинув із блілого лоба темне волосся. Коли вже люди зрозуміють, що такий розум, як у нього, не можна розбирати на частини? Та він сам прочитав більше книжок із психології, аніж цей психолог. Він навіть написав статтю до «Психологічного журналу» під псевдонімом доктор Ф. Рой Дін Шліппе.

— Так, лікарю. Давайте побалакаємо про ваш стілець. Вікторіанський?

По ніжно погладив шкіряне поруччя.

— Саме так. Щось на кшталт сімейного спадку. Дідусь купив на аукціоні Сотбіс. Колись стояв у палаці. Улюблений стілець королеви.

Артемис напружено посміхнувся. Розтягнув губи не більше, ніж на сантиметр.

— Справді, лікарю. В палацах підробок як правило не зустрічається.

Помацав потерту шкіру.

— Підробка? Запевняю вас, пане Фауле, він цілком справжній.

Артемис нахилився, щоб роздивитися ближче.

— Дуже винахідливо. Погляньте сюди. — Погляд По простежив за пальцем хлопця. — Меблеві цвяшки. Бачите на головці у цього борозенки хрест- навхрест? Машинна штамповка. Не раніше за тисяча дев'ятсот двадцятий. Вашого дідуся надурили. То й що з того? Стілець собі й стілець. Не дуже він і важливий, чи не так, лікарю?

По став щось гарячково писати, щоб приховати своє збентеження.

— Так, Артемісе, ви дуже розумні. Саме так і написано в справі. Граєте у свої маленькі ігри. Повернімося до вас.

Артемис Фаул Другий розрівняв стрілку на брюках.

— Маємо проблему, лікарю.

— Хіба? І що ж то таке?

— Я знаю, як потрібно відповідати на кожне питання, що ви поставите.

Цілу хвилину лікар По щось записував у блокноті.

— Ми таки маємо проблему, Артемісе. Та вона зовсім інша, — нарешті сказав він.

Артемис мало не посміхнувся. Звісно, лікар спробує застосувати до нього якусь іншу відому теорію.

Які порушення він виявить сьогодні? Роздвоєння особистості, а може, схильність до патологічної брехні?

— Проблема в тому, що ви нікого не поважаєте настільки, щоб уважати рівним собі.

Зауваження здивувало Артеміса. Лікар виявився розумнішим, ніж інші.

— Це просто смішно. Є кілька людей, яких я оцінюю напрочуд

високо.

По навіть не підвів очей від записів.

— Справді? Хто наприклад?

Артемів трохи подумав.

— Альберт Ейнштейн. Його теорії майже завжди були правильними. І Архімед, грецький математик.

— А що до тих, кого ви знаєте особисто?

Артемів замислився. Ніхто не спадав на думку.

— Що? Жодного?

Хлопець знизав плечима.

— Схоже, ви знаєте відповіді на всі питання, лікарю По. Чому б вам самому мені не розказати?

По відкрив вкладку на ноутбучі.

— Неймовірно. Щоразу, як я читаю...

— Моя біографія, здається?

— Так, вона все пояснює.

— Наприклад? — мимоволі зацікавився Артемів.

Лікар По роздрукував сторінку.

— По-перше, ваш приятель Батлер. Охоронець, як я зрозумів. Важко назвати його підходящим компаньйоном для вразливого хлопчика. Далі, ваша матуся. Чудова жінка, на мій погляд, але зовсім не контролює вашу поведінку. Нарешті, батько. Згідно з інформацією, яку я маю, він був не дуже вдалим зразком, навіть коли був живий.

Зауваження зачепило Артеміса, проте він не хотів, щоб лікар помітив наскільки.

— У ваших записах повно помилок, лікарю, — сказав він. — Батько живий. Пропав без вісті, але живий.

По звірився з аркушем.

— Хіба? У мене склалося враження, що його немає вже понад два роки. Тож суд офіційно визнав його мертвим.

У голосі Артеміса емоцій не було, проте серце несамовито калатало.

— Мені байдуже, що визнав суд або Червоний Хрест. Він живий, і я його знайду.

По нашкрябав щось іще у своєму блокноті.

— А якщо ваш батько повернеться, що тоді? — запитав він. — Ви станете таким, як і він? Оберете злочинну стежку? А може, уже обрали?

— Мій батько не злочинець, — заявив Артеміс. — Він уклав усі наші гроші в цілком законну справу. Усе, що стосується Мурманська, абсолютно чисте.

— Ви не відповіли на питання, Артемісе, — зауважив По.

Але Артемісу вже набридло. Час зіграти в невеличку гру.

— Та ви що, лікарю? — вдавано обурився хлопець. — Це дуже особиста справа. Ви ж нічого не знаєте, а я, може, страждаю від депресії?

— Можливо, — погодився По. Йому здалося, що справа рушила з місця.

Артеміс сховав обличчя в долонях.

— Усе через маму, лікарю.

— Вашу маму? — поквапив його По, стримуючи радість.

Від Артеміса в цьому році відмовилося вже з півдесятка психологів. Якщо чесно, він і сам збирався відступитися. Та зараз...

— Мама... вона...

По мало не зіскочив зі свого підробленого вікторіанського стільця.

— Ваша мама, так?

— Вона змушує мене відвідувати дурних психотерапевтів, хоча всі вони не більше, ніж шарлатани з дипломом.

По зітхнув.

— Дуже добре, Артемісе. Нехай буде по-вашому, але ви ніколи не знайдете спокій, доки втікатимете від проблем.

Від подальших нотацій Артеміса врятував дзвоник мобільного. Захищена лінія. Номер мала лише одна людина. Хлопець витяг телефон із кишені, натиснув на кнопку:

— Так?

Пролунав голос Батлера.

— Артемісе. Це я.

— Звісно. Я зараз трохи зайнятий.

— Маємо повідомлення.

— Так. Звідки?

— Точно не знаю. Але воно стосується «Зірки Фаулів».

Артеміса немов струмом ударило.

— Ти де?

— Головний вхід.

— Добре. Уже йду.

Лікар По протер окуляри.

— Наша зустріч іще не закінчилася, юначе. Сьогодні ми зробили крок уперед, навіть якщо ви не хочете цього визнавати. Якщо ви зараз підете, мені доведеться повідомити декана.

Але Артеміс навіть не почув. Подумки він уже був в іншому місці. Його охопило знайоме відчуття. Щось починається. Він це відчуває.

ГЛАВА 2: ПРИГОДИ ЧІКСА

Західне узбережжя, Небесне місто, ельфи



ТРАДИЦІЙНЕ уявлення про лепреконів — маленьке чортенятко в зеленому костюмчику. У ельфів свої стереотипи. Народ як правило уявляє офіцерів

Легітимної Ельфійської Поліції лютими гномами або кремезними ельфами, яких забирають прямо з команд по кранчболу в коледжі.

Капітан Холлі Шорт не відповідала жодному образу. Власне, вона була останньою істотою, яку б ви обрали до лав ЛЕП. Якби вас попросили здогадатися про її професію, ви б подивилися на її котячу грацію та рельєфні мускули і припустили б, що вона гімнастка або професійний спелеолог. Але якби придивилися краще, то на гарненькому обличчі побачили б очі, в яких сяяла така рішучість, що ними можна було б запалити свічку за десять кроків. А практичний склад розуму дозволив їй стати одним із найповажніших офіцерів ЛЕП.

Звісно, технічно Холлі більше не мала відношення до Рекону. Після того як Артеміс Фаул викрав її та вимагав викуп, її перебування першою жінкою- офіцером у ЛЕПРеконі переглядалось. Єдина причина, чому вона ще не сиділа вдома і не поливала папороті, — те, що командир Рут пригрозив, що відмовиться від свого значка, якщо Холлі попросять вийти у відставку. Рут знав, навіть попри сумніви Служби Безпеки, що викрадення Холлі було не її провиною, і лише кмітливість Шорт допомогла їй зберегти життя.

Але члени Ради не дуже цікавилися збереженням життя. Вони більше переймалися через утрату ельфійського золота. І якщо їм вірити, Холлі обійшлася Рекону в кругленьку суму. Холлі була готова летіти на поверхню і трусити Артеміса Фаула за грудки, аж поки він не поверне золото, але то було неможливо: Книга, ельфійська Біблія, попереджала:

коли вже людині довелося відділити ельфа від золота, то золото мало лишатися в людини.

Тож замість того, щоб відібрати у Холлі значок, Служба Безпеки вирішила, що вона працюватиме на некваліфікованих роботах — там, де не зможе заподіяти ніякої шкоди. Наприклад, у поліцейському надзорі. Холлі перевели до відділу таможні та акцизів, запхали до транспортеру і відправили на скелясту поверхню наглядати за підйомниками. Робота — не бий лежачого.

Легітимна Ельфійська Поліція дуже серйозно ставилася до контрабанди. І зовсім не через нелегально провезений товар, той був досить невинним, — сонячні окуляри, DVD, кавоварки для капучіно та інше. Проблема полягала в тому, як цей товар добували.

На контрабандному ринку царювала гоблінська Тріада Б'ва Келл, і під час своїх екскурсій на поверхню вони поводитися дуже нахабно. Ходили плітки, що гобліни навіть сконструювали власний транспортер, щоб зробити бізнес ще більш прибутковим.

Проблема в тому, що гобліни були істотами тупуватими. Тож якщо хтось із них хоч раз забуде про захист, наступного ранку фото гоблінів показуватимуть в усіх новинах світу. І тоді ельфійський світ, останню вільну від Людей Брудю зону на планеті, викриють. Коли це станеться, сюди неодмінно завітають люди, з усім своїм брудом, бурінням свердловин та експлуатацією.

Це означало, що бідолахи, яких внесли до чорного списку, мали місяцями стирчати на посту, отже Холлі опинилася на скелястому клаптику землі, куди транспортери майже не прибували.

E37 виявився підйомником у центрі Парижа у Франції. Європейська столиця вважалася територією високого ризику, тож отримати сюди візу було майже неможливо. Тільки у справах ЛЕП. Уже кілька десятиліть тут не бачили жодного цивільного, але чергування мало відбуватися двадцять чотири години сім днів на тиждень, що означало шість офіцерів на восьмигодинних змінах.

Напарником Холлі був Чікс Вербіл. Як і більшість ельфів, Чікс уважав себе божим зеленошкірим подарунком усім жінкам, тож більшість часу нічого не робив, а намагався справити враження на Холлі.

— Маєте сьогодні чудовий вигляд, капітане, — зустрів він її сьогодні ввечері. — Щось зробили з волоссям?

Холлі збільшила різкість на екрані. Що можна зробити з каштановим йоржиком на голові?

— Зосередьтеся, рядовий. Будь-якої секунди ми можемо опинитися під вогнем.

— Сумніваюся, капітане. Тут тихо, як у труні. Мені подобається така робота. Ніякого пилу і бруду. Сидиш собі, спостерігаєш.

Холлі подивилася вниз. Вербіл мав рацію. Після того як підйомник закрили, жвавий район перетворився на місто привидів. Коли-не-коли забрідав сюди троль у пошуках їжі. А коли починають навідуватися тролі — то певна ознака того, що тут майже пустеля.

— Лише ви і я, кепе. А ніч іще зовсім юна.

— Припиніть, Вербіле. Думайте про роботу. Хіба вам не вистачає того, що у вас найнижче звання?

— Так, Холлі. Вибачте, хотів сказати: «Так, сер».

Ельфи. Усі вони однакові. Дайте їм пару крил, і кожен буде вважати себе надзвичайним.

Холлі закусила губу. На цей пост витрачається чимала купа золота платників податків. Може, начальство колись сюди і зазирне, та навряд чи. Ідеальне місце для того, щоб тримати незручних офіцерів подалі.

Незважаючи на все це, Холлі була рішуче настроєна виконувати свої обов'язки якнайкраще. Більше трибунал на неї нічого не зможе навішати, вона про це подбає.

Холлі вивела на екран щоденний контрольний список. Датчики для пневматичних затискачів виділено зеленим. Газу більше ніж достатньо, щоб протриматися чотири довгих нудних тижні.

Наступним у списку — термальне сканування.

— Чіксе, політай. Перевіримо, як працює термал.

Вербіл посміхнувся. Ельфи обожнюють літати.

— Роджер, капітане, — сказав він і причепив до грудей пластинку термоскана.

Холлі відкрила спуск у шахту, і Вербіл дуже швидко зник у тіні. Пластинка на грудях пронизувала простір унизу чутливими до тепла променями. Холлі увімкнула на комп'ютері програму термоскана. Екран сповнився неясними зображеннями різних відтінків сірого. Можна було помітити будь-яку живу істоту, хоча б вона і сховалася за товстим шаром скелястої породи. Але нічого не було видно, крім кількох зачарованих жаб і тролячого заду, що потрохи відповзав геть з екрана.

Із колонок пролунав голос Вербіла.

— Гей, капітане! Може, мені трохи нижче спуститися?

Портативні сканери мали один недолік. Чим більше ти віддалявся, тим слабкішими ставали промені.

— Добре, Чіксе. Іще трохи. Обережно.

— Не хвилюйтеся, Холлі. Заради вас Чікс лишиться цілим.

Холлі набрала повітря, щоб суворо відповісти, але слова так і не злетіли з язика. Екран. Там щось рухалося.

— Чіксе, бачиш?

— Так, капітане. Бачу, але не знаю, що я бачу.

Холлі збільшила секцію монітора. На другому рівні рухалися дві істоти. І були ці істоти сірими.

— Чіксе, утримуй позицію. Продовжую сканувати.

Сірі? Як може сіре рухатися? Сіре — мертво. Не має тепла. Холодне як крига. Проте...

Холлі включила зв'язок із Поліцейською Плазою. Фоулі, ЛЕПівський технік-чарівник, уже побачив відеозображення на своїх моніторах.

— Фоулі, бачиш?

— Так, Холлі, — відповів кентавр. — Зараз лише виведу на головний екран.

— Що скажеш про ці тіні? Сіре, що рухається? Ніколи такого не бачила.

— Я теж. — Він помовчав, чути було лише клацання клавіатури. — Можу запропонувати два пояснення. Перше — збої в роботі обладнання. Фантомні зображення з іншої системи. Як перешкоди по радію.

— А друге?

— Таке дурне, що навіть і казати не хочеться.

— Зроби мені ласку, Фоулі, скажи.

— Ну, як би дивно це не звучало, хтось знайшов спосіб подолати мою систему.

Холлі зблідла. Якщо Фоулі визнає таку можливість, то це правда. Вона відключилась, повернулася до рядового Вербіла.

— Чіксе! Вибирайся звідти. Піднімайся! Піднімайся!

Та ельф думав лише про те, щоб справити враження на симпатичного капітана, і не розумів серйозності ситуації.

— Розслабся, Холлі. Я ельф. Ніхто не може скривдити ельфа.

Саме цієї миті із шахти вилетів реактивний снаряд і залишив чималу дірку у Вербіловому крилі.

Холлі сунула «Нейтрино-2000» в кобуру, прокричала в мікрофон шолома наказ:

— Код чотирнадцять. Повторюю, код чотирнадцять. Ельф унизу. Ельф унизу. Нас обстрілюють. Е37. Пришліть медиків і групу підтримки.

Холлі вистрибнула через люк, спустилася на підлогу тунелю. Пірнула за статую Фронда, першого

ельфійського короля. Чікс лежав на купі каміння. Справи в нього були кепські. Збоку шолом було пошкоджено гострим уламком стіни, тож жоден канал комунікації не працював.

Швидко на допомогу, або він не живе на цьому світі. У виду ельфів, до якого належав Чікс, обмежені цілющі здібності. Вони можуть вивести бородавку, але зцілити рани вже не в змозі.

— З'єднаю тебе з командиром, — сказав у вухо голос Фоулі. — Лишайся на зв'язку.

— Капітане Шорт, залишайся на місці, доки не прибуде група підтримки.

— Не можу, командире. Чікса поранено. Маю летіти до нього.

— Холлі, капітан Кельп підніметься з хвилини на хвилину. Лишайся на місці. Повторюю. Лишайся на місці.

За візором шолома Холлі аж зуби стиснула від розпачу. Вона і так за крок від того, щоб її викинули з лав ЛЕП, а тепер іще і це. Щоб урятувати Чікса, доведеться порушити наказ.

Рут відчув, що вона вагається.

— Холлі, послухай мене. Чим би вони там не стріляли, Вербілове крило пробите. Твій жилет не міцніший за крило. Тож сиди і чекай на капітана Кельна.

Капітан Кельп. Найвідданіший офіцер ЛЕП. Прославився тим, що на випускній церемонії обрав собі ім'я Трабл, що означає «неприємності». Та не було такого офіцера, кому б Холлі довірила прикривати свою спину, коли вона виходитиме за двері.

— Вибачте, сер. Не можу чекати. Чіксові пробило крило. Ви знаєте, що це означає.

Підстрілити ельфа — це не пташку підстрілити. Крила у них —

особливий орган, там проходять кілька важливих артерій. Така дірка означає, що снаряд пробив щонайменше три з них.

Командир Рут зітхнув. Немов прокотилася хвиля перешкод.

— Гаразд, Холлі. Але будь обережною. Не хочу сьогодні втрачати людей.

Холлі витягла з кобури «Нейтрино-2000», перевела регулятор на три. Проти снайперів вона не має жодного шансу. Але якщо це гобліни з тріади Б'ва Келл, з такими настройками після першого ж пострілу вони втратять свідомість щонайменше на вісім годин.

Вона підігнула ноги і вискочила з-поза статуї. Одразу ж пролунали постріли, і від скульптури посипалися скалки.

Холлі кинулася до постраждалого товариша, навколо голови, немов бджоли, крутилися кулі. Власне, в такій ситуації останнє, що можна зробити — перетягувати пораненого. Але навколо свистіли кулі, тож вибору не лишалося. Холлі схопила рядового за еполети і потягла за іржавий транспортер.

Чікс уже довгенько тут лежав. Він слабо посміхнувся:

— Ви прийшли по мене, кеп. Я знав, що ви прийдете.

Холлі спробувала опанувати голос, щоб він не звучав дуже схвильовано.

— Звісно, я прийшла, Чіксе. Не можна залишати товаришів у біді.

— Так і знав, що ви перед мною не встоїте, — видихнув Чікс. — Так і знав. — І він заплющив очі. Пошкодження дуже велике. Дуже.

Холлі зосередилася на рані. «Зцілися», — подумала вона, і магічна сила розгорнулася всередині, немов мільйони голок вп'ялися в неї. Енергія текла по руках, стікала по пальцях. Холлі приклала долоні до Вербілової рани. Від кінчиків пальців до пошкодженої шкіри побігли синенькі вогники. Іскорки танцювали навкруги рани, зцілюючи розірвані тканини і відновлюючи розірвані судини. Дихання в ельфа заспокоїлося, на щоки повернувся здоровий зелений рум'янець.

Холлі зітхнула. Чікс у небезпеці. Може, він більше і не літатиме, але житиме. Вона відтягла непритомного рядового вбік, намагаючись не зачепити поранене крило. Тепер до таємничих сірих тіней. Холлі перевела регулятор зброї на чотири і без вагань побігла до виходу з шахти.

Першого же дня в Академії ЛЕП великий волохатий гном із плечима, як у троля-бика, пришпилював кожного кадета до стіни і

попереджав, щоб вони ніколи не лізли до незахищених будівель під час обстрілу. І казав він це так, що не зрозуміти було неможливо. Повторював щодня, аби ці слова викарбовувалися в мозку кожного кадета. І саме це капітан Холлі Шорт, офіцер ЛЕПу, збиралася зробити.

Вона пробігла через двері терміналу, сховалася за реєстраційною стійкою. Менше ніж чотири століття тому тут вирувало життя. Туристи стояли в черзі за візами на поверхню землі. Париж колись був дуже популярним. Але, як завжди і буває, люди захопили європейську столицю собі. Єдине місце, де ельфи почувалися у безпеці в Парижі, — Диснейленд. Тут піхто не звертав уваги на дивних створінь. Навіть із зеленою шкірою.

Холлі активувала на шоломі фільтр із датчиками руху і просканувала будівлю через кварцову панель. Якби щось ворухнулося, комп'ютер шолома автоматично позначив би рухому точку помаранчевим трикутником. Вона підвела голову, саме вчасно, щоб побачити дві постаті, що бігли галереєю туди, де стояли транспортери. Дійсно, то були гобліни. Щоб швидше бігти, вони навіть опустили на всі чотири кінцівки. За ними волочився візок. Одягнені вони були у щось на кшталт костюмів із фольги, доповнених шоломами, явно для того, щоб обдурити термальні сенсори. Дуже винахідливо. Занадто винахідливо для гоблінів.

Холлі кинулася бігти паралельно з гоблінами, але поверхом нижче. Навколо на іржавих рейках бовталися старі рекламні плакати. «Двотижневий тур на сонцестояння. Двадцять золотих грамів. Діти до десяти років мандрують безкоштовно».

Вона проскочила під турнікетом, кинулася до зони контролю і дьюті-фрі. Тепер гобліни спускалися. Чоботи і рукавиці торохтіли по неробочому ескалатору. Один так поспішав, що навіть загубив свій шолом. Був він завеликий для гобліна, понад метр на зріст. Очі без повік закотилися під лоба від паніки, роздвоєний язик раз у раз вискакував із рота, щоб зволожити зіниці.

Капітан Шорт на бігу зробила кілька пострілів. Один зачепив спину найближчого гобліна. Холлі мало не завилала від розчарування. Дуже далеко від нервового центру. Так не мало бути. Усе через цей костюм. Він проводив заряди «Нейтрино». Заряд розподілився по матеріалу костюма, немов брижі на воді. Гоблін підстрибнув на добрі два метри і непритомний упав біля підніжжя ескалатора. Візок лишився без

догляду, покотився і врізався в стрічку конвеєра. Звідти викотилися кілька сотень маленьких циліндричних штучок і розлетілися вусібіч.

Гоблін номер два випустив із десятків куль у бік Холлі. Прوماхнувся. Частково через те, що руки в нього тремтіли від напруги. А частково і тому, що постріли з коліна є влучними лише в кіно. Холлі спробувала зробити знімок зброї за допомогою камери шолома, щоб пропустити через комп'ютер, але рівень вібрації був дуже високий.

Погоня тривала. Вони пробігли повз трубопровід і опинилися в залі відправлення. Холлі з подивом почула гудіння докових комп'ютерів. Тут не мало бути електрики. Офіцери ЛЕП уже давно демонтували генератори. Навіщо тут струм?

Відповідь вона вже знала. Струм потрібен, щоб працювали монорельсові підйомники і панель контролю. Підозри ствердилися, коли вона увійшла до ангара. Гобліни збудували транспортер!

Неймовірно. Гоблінівського мозку ледь вистачило би, щоб увімкнути десятивольтову лампочку. Як же вони змогли збудувати транспортер? Так, він стояв собі в доці. В будь-якому пункті прийому металевого брухту просто жахнулися б, коли б його побачили. Найновіший деталі було не менше десяти років, а корпус нагадував клаптеву ковдру, що трималася завдяки заклепкам і болтам.

Холлі мало не зупинилася, але опанувала себе і продовжила переслідування. Гоблін затримався, щоб узяти з вантажного відсіку крила. Можна було б вистрілити, але ризик був дуже великим. Вона б не здивувалася, якби батарея транспортера була захищена лише одним шаром свинцю.

Гоблін скористався паузою і кинувся вниз по тунелю. Монорельс тягнувся вздовж скелястої стіни

аж до масивного підйомника. Підйомник — одна з багатьох природних шахт, що поєднують кору землі з мантією. Потоки магми від розтопленого ядра планети вириваються через такі шахти на поверхню з нерегулярною частотою. Якби не це, земля розлетілась би на шматочки ще багато еонів тому. ЛЕП вирішили скористатися такими шахтами, щоб підніматися на поверхню. В разі необхідності офіцери Рекону піднімалися на магмових потоках у титанових яйцеподібних транспортерах. Для неквапливих подорожей у багатьох куточках світу існували підйомники на повітряних подушках.

Холлі побігла повільніше. Гоблінові не було куди дітися. Хіба що

він збирався летіти шахтою, а таких божевільних іще не зустрічалося. Усе, що потрапляє до магми, підсмажується на субатомному рівні.

Попереду вигнувся аркою вхід до підйомника. Масивний, оточений обвугленим камінням.

Холлі ввімкнула гучномовець на шоломі.

— Ти далеко зайшов, — крикнула вона, намагаючись перекричати завивання вітру. — Здавайся. Без науки ти в підйомник не полізеш.

Наукою в ЛЕП називали технічну інформацію. В даному випадку наукою були розраховані виверження магми. З точністю до десятої доли секунди. Загалом.

Гоблін підняв дивну гвинтівку і цього разу прицілився. Він натиснув на курок, але, куди б він там не цілився, нічого не сталося.

— Така вже проблема з тією неядерною зброєю. Може скінчитися заряд, — пожартувала Холлі, дотримуючись традиції підколоти ворога, навіть якщо коліна тремтіли.

Цього разу гоблін перевів гвинтівку в напрямку Холлі. Пролунав постріл, куля не долетіла лише на п'ять метрів. Член тріади скористався моментом і пристебнув крила. Стара модель — роторний двигун, зламаний глушник. Тунель наповнився гудінням мотора.

Інше гудіння пролунало поза крилами. І Холлі була добре з ним знайома після тисячі подорожей підйомником. Підходила магма.

Холлі гарячково думала. Якщо гоблінам якось удалося підключити термінал до джерела живлення, то всі засоби безпеки будуть активовані. У тому числі...

Капітан Шорт розвернулася, але двері вже зачинялися. Термосенсори в підйомнику активували жаротривкі бар'єри. Коли підходила магма, сталеві двері завтовшки в два метри відділяли доступ до тунелю від решти терміналу. Вони в пастці. І наближається вогненний стовп магми. Не те щоб магма могла їх убити — бризки до них навіть не долетіли б. А от сухе повітря перетворило б їх на сухе листя.

Гоблін стояв біля самого тунелю і, схоже, не підозрював про виверження. І Холлі зрозуміла, що то не божевілля штовхає його в шахту. Він просто дурний.

Помахавши їй ручкою, гоблін стрибнув у шахту і зник із виду. Не дуже надовго. Семиметровий стовп вируючої лави підхопив його, немов змія, що довго чекала на жертву, і поглинув.

Холлі не стала гаяти часу на скорботу. Її і своїх проблем вистачало. Комбінезони ЛЕП мали спеціальні термальні спіралі, що відводили надмірне тепло, але їх не вистачить. Через кілька секунд сюди накопить хвиля сухого розжареного повітря, і температура підскочить так, що стіни потріскаються.

Холлі глянула вгору. На стелі досі висіли давні баки охолодження. Вона виставила свій бластер на максимальну потужність і вистрілила по баках. Часу на ніжності не було.

Баки хрумкнули і полопалися, відригнули кислотним повітрям і слабенькими цівочками охолоджуючої рідини. Дарма. За кілька століть звідти, мабуть, все повітікало, а гобліни навіть не додумалися їх замінити. Один бак лишився цілим. Чорний довгастий контейнер виділявся серед звичних зелених моделей ЛЕП. Холлі стала прямо під ним і вистрілила.

На її голову вилилося три тисячі галонів охолоджувача. Саме тієї миті, коли хвиля розпеченого повітря вирвалася із шахти. Дивне відчуття, коли тебе заморожують і піджарюють одночасно. Холлі відчула, як на плечах надулися пухирі й одразу ж полопалися під тиском води. Капітан Шорт впала на коліна, у легенях забракло повітря. Але вдихнути вона не

могла. Не зараз. Вона навіть руки не могла підняти, щоб увімкнути подачу кисню через шолом.

Минула ціла вічність, поки не затих гуркіт. Холлі розплющила очі й побачила, що тунель заповнила пара. Вона активувала протитуманні ліхтарі на шоломі та підвелася з колін. Вода просто скотилася зі спеціального покриття комбінезона. Холлі підняла візор шолома і глибоко вдихнула. Повітря іще тепленьке, але дихати можна.

За спиною відчинилися двері, і на порозі з'явився капітан Трабл Кельп. За ним маячила команда швидкого реагування ЛЕП.

— Чудовий маневр, капітане.

Холлі не відповіла — роздивлялася зброю, що лишилася від спаленого гобліна. Та ще гвинтівочка. Майже метр завдовжки, з оптичною системою наведення, закріпленою на барелі.

Першою думкою Холлі було те, що Б'ва Келл почав виробляти власну зброю. Та вона зрозуміла, що правда була іще небезпечнішою. Капітан Шорт із цікавістю дивилася на гвинтівку в наполовину розтопленому уламку скелі. Вона впізнала. Це проходили на історії

правоохоронних органів. Старий лазер «Софтноуз». Такі «Софтноузи» заборонили вже давно. Але це не найгірше. Замість батареї, виготовленої ельфами, вона побачила людські лужні батарейки ААА.

— Трабле, — гукнула вона. — Поглянь!

— Дарвіт! — не втримався Кельп і потягнувся до кнопки зв'язку на шоломі. — Зв'яжіть мене з командиром Рутом. Негайно. Маємо контрабанду класу А. Так, класу А. Потрібна повна команда техніків. Нехай і Фоулі там буде. Вимагаю, щоб увесь цей квадрант закрили...

Трабл продовжував викрикувати накази, але в Холліних вухах вони перетворилися на неясне гудіння. Б'ва Келл веде торгівлю з Народом Бруду. Люди і гобліни працюють разом над відновленням незаконної зброї. А якщо тут з'явиться зброя, то незабаром завітають і люди.

Допомога прибула швидко. Через тридцять хвилин усе навкруги засліпили галогенові прожектори, немов в Е37 відбувалася прем'єра фільму «Світ Голему».

Фоулі стояв навколішках і оглядав непритомного гобліна біля ескалятора. Саме через кентавра люди ще не дізналися про підземне існування Народу. Технічний геній, він був першим, хто відкрив можливість подорожування з лавою і придумав, як стерти пам'ять. Із кожним відкриттям його дедалі більше поважали, а він ставав дедалі більше уїдлигим. Проте ходили плітки, що і в нього є слабке місце, — жінка-офіцер Рекону. Власне, єдина жінка-офіцер.

— Добре впоралася, Холлі, — сказав він і потер костюм гобліна. — Ти підстрелила котлетку.

— Ти так кажеш, щоб відвернути увагу від факту, що Б'ва Келл обдурили твої сенсори.

Фоулі помацав сенсора на своєму шоломі.

— Тільки не Б'ва Келл. Такого не може бути. Занадто дурні. Гобліни просто не здатні на кримінал. Тут відчувається рука людини.

— Звідки знаєш? — хмикнула Холлі, — Пізнаєш стібки?

— Ні, — відповів кентавр і перекинув Холлі шолом.

Холлі прочитала ярличок.

— Зроблено в Німеччині.

— Схоже на костюм пожежника. Матеріал не пропускає тепло ані ззовні, ані зсередини. Це серйозно, Холлі. У нас тут не пара дизайнерських сорочок і валіза шоколадок. Якась людина організувала непоганий контрабандний бізнес із Б'ва Келл.

Фоулі відійшов убік, щоб до полоненого могла підійти команда техніків. Вони прилаштують до нього підшкірний засинач. Засинач складається з мікрокапсул із заспокійливим препаратом і крихітного детонатора. Якщо злочинець має таку штучку, його можна легко відправити в нокаут за допомогою комп'ютера, коли ЛЕП зрозуміє, що він займається кримінальними справами.

— Ти здогадуєшся, хто може за всім цим стояти, еге ж? — запитала Холлі.

Кентавр підвів очі до неба.

— Так, не кажи. Найголовніший ворог капітана Шорт, пан Артеміс Фаул.

— Хто ж іще?

— Подумай про інших. Ельфи вступали в контакт із тисячами Людей Бруду.

— Хіба? — пирхнула Холлі. — А скільком із них стерли пам'ять?

Фоулі удав, що замислився, поправив шапочку з фольги на голові, яка, на його думку, відбивала всі сигнали, що могли вплинути на мозок.

— Троє, — нарешті пробурмотів він.

— Прошу?

— Тоді лишається троє.

— Саме так. Фаул і його домашні горили. За всім цим стоїть Артеміс. Ти ще згадаєш мої слова.

— Тобі б хотілося, щоб так воно і було, чи не так? Нарешті отримала би можливість помститися. Ти ж не забула, що сталося, коли ЛЕП виступили проти Артеміса Фаула?

— Пам'ятаю. Більше такого не буде.

Фоулі хмикнув.

— Нагадаю: йому вже тринадцять.

Рука Холлі потяглася до електричного кийка.

— Мені байдуже, скільки йому років. Один удар оцим, і він спатиме, як немовлятко.

Фоулі кивнув у бік входу.

— На твоєму б місці я би економив батарейки. Вони іще знадобляться.

Холлі простежила за його поглядом. Через оточену зону прямував командир Джуліус Рут. Чим більше він бачив, тим червонішим ставало його обличчя. Саме через це його і прозвали Буряком.

— Командире, — почала Холлі, — ви маєте це побачити.

Та Рут на неї так глянув, що вона прикусила язика.

— Про що ти собі думала?

— Прошу, сер?

— Не розказуй байок. Я все бачив. Дивився відео, отримане з твого шолома.

— О...

— О нічого не виражає, капітане! — сивий йоржик Рута аж тремтів від емоцій. — Вашим завданням було спостерігати. Кілька загонів спеціально навчених солдатів були готові летіти до тебе за першим покликом. Та ні, капітан Шорт вирішила боротися з Б'ва Келл сама.

— Моя людина була внизу, сер. Я не мала вибору.

— А що той Вербіл там робив, до речі?

Холлі вперше опустила очі.

— Я послала його перевірити термал, сер. Як вимагають правила.

Рут кивнув.

— Я вже поговорив із медиками. З Вербілом усе буде гаразд, та літати він більше не буде. Звісно, на тебе чекає трибунал.

— Так, сер. Зрозуміло.

— Перекоаний, що це лише формальність. Але ж ти знаєш Раду.

Холлі дуже добре знала Раду. Вона стане першим офіцером ЛЕП в історії, стосовно якого водночас проводимуться два розслідування.

— Отже, що я тут почув про Клас А?

Уся контрабанда підлягала класифікації. Клас А означав небезпечні людські технології. Джерела живлення, наприклад.

— Сюди, сер.

Холлі провела його далі, до самого підйомника. Тут уже звели намет. Вона відкинула запону.

— Самі бачите. Це серйозно.

Рут оглянув докази. Вантажний відсік транспортера був забитий батарейками ААА. Холлі взяла одну пачку.

— Мікропальчикові батарейки, — сказала вона. - Дуже поширене джерело живлення у людей. Кустарні, неефективні, ведуть до екологічної катастрофи. Перед нами дванадцять ящиків. Хто знає, скільки їх уже в тунелі.

Рута це не вразило.

— Вибач, що не плачу від страху. Отже, кілька гоблінів вирішили

погратися в людські відеоігри. То й що?

Фоулі помітив гоблінський «Софтноуз».

— О, ні! — сказав він, перевіряючи зброю.

— Саме так, — погодилася Холлі.

Командирові не сподобалося, що його вилучили з розмови.

— О, ні? Сподіваюся, ви просто занадто мелодраматичні.

— Ні, шефе, — незвично похмуро відповів кентавр. — Це дуже серйозно. Б'ва Келл використовують людські батарейки для живлення старих лазерів «Софтноузів». Батареї і на шість пострілів не вистачить. Та дайте кожному гобліну пакунок батарейок, і пострілів буде багато.

— Лазери «Софтноузи»? їх заборонили ще кілька десятиліть тому. Хіба їх не переробили?

Фоулі кивнув.

— Мали. Мій підрозділ спостерігав за тим, як їх розтоплювали. Та стежили ми за ними не дуже уважно. Вони ж працювали від сонячного акумулятора, який і десяти років не протримався б. Мабуть, хтось поцупив кілька.

— Трохи! Глянь лише, скільки тут батарейок. Нам іще гоблінів із «Софтноузами» не вистачало.

Технічно «Софтноуз» працював так: на бластер чіпляли інгібітор, який дозволяв лазеру зменшувати швидкість, отже той пронизував ціль. Спочатку його виготовили для шахт, але жадібні виробники зброї дуже швидко зрозуміли, як іще ним можна скористатися.

«Софтноузи» дуже швидко заборонили, з тієї причини, що ця зброя вбивала, а не вводила в непритомний стан. Час від часу «Софтноузи» опинялися в руках якогось бандюка. Але цього разу все було не схоже на містечкову бучу. Схоже, хтось планував серйозну справу.

— Знаєте, що найгірше в цій ситуації?

— Ні, — удавано спокійно сказав Рут. — Розкажи нам, будь ласка, що ж тут найгірше?

Фоулі повернув гвинтівку.

— То, як «Софтноуз» пристосувався до людських батарейок. Дуже винахідливо. Гобліни до такого б ніколи не додумалися.

— Але навіщо переробляти «Софтноуз»? — спитав командир. — Чом би просто не взяти старі сонячні батареї?

— Такі батареї уже справжній раритет. За них можна просити стільки золота, скільки вони важать. Антиквари використовують їх для

різноманітних старовинних гаджетів. І не можна побудувати фабрику з виготовлення сонячних батарей, щоб мої сенсори не зафіксували випромінювання.

Рут запалив свою улюблену грибкову сигару.

— Скажи, що це і все. Просто скажи, що більше нічого поганого немає.

Холлі помітила біля ангара якийсь спалах. Рут перехопив її погляд і покрокував до шахти. Командир заліз у транспортер.

— Що це в біса таке, Фоулі?

Кентавр провів рукою по обшивці транспортера.

— Дивовижно. Неймовірно. Вони зібрали його з брухту. Повірити не можу, що ця штука може відірватися від землі.

Командир закусив сигару.

— Коли перестанеш демонструвати захоплення гоблінами, Фоулі, поясниш, звідки Б'ва Келл дістали цю штуку. Мені здавалося, що всі транспортери, які Виходять з експлуатації, знищуються.

— І я так думав. Сам відправив деякі з них в останню подорож. Цей транспортер працював на Е1, доки капітан Шорт не підірвала його минулого року. Пам'ятаю, як сам випишував ордер на утилізацію.

Рут кинув на Холлі сердитий погляд.

— Отже, тепер на додачу до лазерів маємо частини транспортерів, що уникли утилізації. Дізнайся, як цей транспортер сюди потрапив. Розбери його на гвинтики. Хочу, щоб кожний кабель перевірили на відбитки і ДНК. Прогоніть через комп'ютер усі серійні номери. Пошукайте, чи немає в них чогось спільного.

Фоулі кивнув.

— Слушна думка. Подумаю, кому доручити.

— Ні, Фоулі. Займися сам. Це дуже важливо. Тож нехай твої теорії змови кілька днів відпочинуть. І знайди мені ельфа, хто все це продає.

— Але, Джуліусе, — обурився кентавр, — Це ж робота для дрібноти.

Рут зробив крок до Фоулі.

— По-перше, не називай мене Джуліусом, цивільний. По-друге, я б сказав, що це робота для віслюків.

Фоулі помітив, як на командировій скроні пульсує вена.

— Зрозуміло, — сказав він і витяг кишенькового комп'ютера. — Негайно беруся до справи.

— От і добре. А тепер, капітане Шорт, що там розказує наш полонений із Б'ва Келл?

Холлі знизала плечима.

— Нічого особливого. Іще непритомний. Іще місяць кашлятиме сажею, якщо оговтається. Та ви знаєте, як працює Б'ва Келл. Солдатам нічого не розказують. Цей хлопець — дрібнота. Шкода, що Книга забороняє застосовувати месмер до інших ельфів.

— Гм, — сказав Рут, і обличчя в нього стало червоним, як зад у бабуїна. — Іще більше шкода, що Атлантична Конвенція заборонила сироватку правди. А то б ми його накачали сироваткою, і він би заспівав, як п'яничка. — Командир кілька разів глибоко вдихнув, щоб заспокоїти серце, доки воно не вискочило. — Зараз ми маємо дізнатися, звідки ці батареїки, і чи потрапили якісь інші в руки ельфів.

Холлі набрала повні легені повітря:

— Маю теорію, сер.

— Не кажи, — grimнув Рут. — Артеміс Фаул, так?

— Хто ще? Я знала, що він повернеться. Знала.

— Ти знаєш правила, Холлі. Він переміг минулого року. Гру закінчено. Так написано в Книзі.

— Так, сер. Але зараз вже зовсім інша гра. Нова гра, нові правила. Якщо Фаул постачає зброю Б'ва Келл, ми можемо принаймні перевірити.

Рут замислився. Якщо за цим стоїть Фаул, то дуже скоро на них чекає халепа.

— Не хочеться мені допитувати Фаула на його території. Але й сюди привезти його не можна. Тут такий тиск, що його просто розчавить.

Холлі не погодилася.

— Триматимемо його в безпечному середовищі. Місто захищене спеціальним екраном. Транспортери також.

— Гаразд, — нарешті погодився капітан. — Привезіть його сюди, поговоримо трошки. І великого чоловіка також.

— Батлера?

— Так, Батлера, — Рут помовчав. — Але не забувай, що сканерів у нас працюватиме небагато, Холлі. Не хочу, щоб ти скористалася ситуацією.

— Ні, сер. Тільки справи.

— Даєш мені слово?

— Так, сер. Гарантую.

Рут розтер підбором недокурок сигари.

— Не хочу, щоб сьогодні постраждав іще хтось. Навіть Артеміс Фаул.

— Зрозуміло.

— Хіба що це буде абсолютно необхідно, — додав командир.

ГЛАВА 3: ПОДОРОЖ ПІД ЗЕМЛЮ

Школа для молодих джентльменів Сент-Бартлебі



БАТЛЕР служив у Артеміса Фаула з тієї самої миті, як хлопець народився. Свою першу варту він відбув біля палати в пологовому будинку. Уже понад десять років Батлер був учителем, наставником і захисником молодого спадкоємця. Ця парочка ніколи не розлучалася більше, ніж на тиждень. До сьогодні. Не було чого хвилюватися, він це прекрасно знав. Охоронець не повинен відчувати емоційну прихильність до руки, яка його годує. Це впливає на поведінку. Але в години дозвілля Батлер уявляв юного Фаула своїм молодшим братом, якого в нього ніколи не було.

Батлер припаркував бентлі «Arnage Red Label» біля коледжу. Треба зауважити, що мускули у дворецького стали іще рельєфнішими. Артеміс жив у школі-інтернаті, а Батлер проводив більше часу в тренажерному залі. Якщо чесно, Батлерові набридло качати залізо, та адміністрація коледжу заборонила тримати в кімнаті Артеміса гантелі і штанги. А коли садівник знайшов схованку охоронця під кущиками, тому взагалі заборонили з'являтися на території коледжу.

Артеміс вийшов через ворота. Коментарі доктора По не йшли у нього з думки.

— Проблеми, сер? — спитав Батлер, помітивши кислий вигляд свого працедавця.

Артеміс забрався до бентлі, опустився на бордове шкіряне сидіння і витяг із бару пляшку з негазованою водою.

— Навряд. Іще один шарлатан белькотів щось незрозуміле.

Батлер підвищив голос.

— Перекинутися з ним слівцем?

— Дамо йому спокій. Які новини про «Зірку Фаулів»?

— Ми отримали електронного листа з маєтку. Формат MPEG.

Артемів спохмурнів. На телефоні подивитися файли такого формату він не зможе.

Батлер дістав із бардачка портативний комп'ютер.

— Подумав, що вам захочеться подивитися, тож завантажив сюди.

Він передав комп'ютер через плече. Артемів увімкнув компактний прилад, розгорнув плаский кольоровий екран. Спочатку йому здалося, що акумулятор розрядився, потім хлопець зрозумів, що дивиться на вкрите снігом поле. Біле на білому, лише неясні тіні натякають на западини чи пагорби.

У Артеміса аж шлунок стиснувся від неприємного відчуття. Дивно, як таке маленьке зображення може так стривожити.

Камеру направили вгору, в сіре присмеркове небо. Потім на чорний скрючений предмет удалині. Через маленькі колонки почулося ритмічне рипіння — оператор ступав по снігу. Предмет проступив ясніше. То людина сиділа на стільці. Ні, була до нього прив'язана. У склянці Артеміса дзенькнув лід. Затрусилися руки.

На чоловікові було лахміття, явно залишки дорогого костюма. Обличчя, немов спалахи блискавки, розсікали шрами. Однієї ноги не вистачало. Впізнати було дуже важко. Дихання Артеміса стало уривчастим, немов він щойно пробіг марафон.

На шиї у чоловіка висіла табличка. Шматок картону на мотузці. На ньому чорними літерами було нашкрябано: «Здравствуй, сын». Камера на кілька секунд наблизилася до послання і вимкнулася.

— Це все?

Батлер кивнув.

— Лише чоловік і напис. Більш нічого.

— «Здравствуй, сын», — повторив Артемів російською, майже без акценту.

Поки батька не було, він трохи підучив мову.

— Перекласти? — спитав Батлер, який теж розмовляв російською. Вивчив, коли в кінці вісімдесятих провів п'ять років шпигуном. Проте його вимова була не такою вишуканою, як у хлопця.

— Ні, я знаю, що це означає, — відповів Артемів. — «Здравствуй, сын». Привіт, сину.

Батлер вирушив на проїжджу частину. Кілька хвилин обидва

мовчали. Нарешті дворецький запитав:

— Думаєте, то він, Артемісе? Той чоловік — ваш батько?

Артеміс перемотав запис, зупинився на обличчі таємничого чоловіка. Торкнувся дисплея, і по екрану пробігла райдужна хвиля.

— Здається, так, Батлере. Але якість зображення дуже погана. Не можу бути цілком певним.

Батлер зрозумів, що його юного працедавця захлеснули емоції. Він теж утратив родича. На борту «Зірки Фаулів» перебував його дядько, Майор, який у тій нещасливій подорожі супроводжував Артемісового батька. На жаль, тіло Майора знайшли в Перському морзі.

Артеміс швидко себе опанував.

— Я маю із цим розібратися, Батлере.

— Ви знаєте, що буде далі, так?

— Так. Вимагатимуть викуп. Це лише спосіб привернути мою увагу. Потрібно перевести в готівку трохи ельфійського золота. Негайно зв'яжись із Ларсом із Цюриха.

Батлер піддав газу і виїхав на швидкісну смугу.

— Артемісе, у цих справах я маю певний досвід.

Артеміс не перебивав. Кар'єра Батлера до народження молодшого Фаула була, м'яко кажучи, різноманітною.

— Викрадачі намагаються усунути усіх свідків. А потім спробують усунути одне одного, аби не ділити викуп.

— Що ти хочеш сказати?

— Хочу сказати, що викуп аж ніяк не гарантує безпеку вашого батька. Якщо той чоловік дійсно є вашим батьком. Цілком можливо, що викрадачі заберуть гроші, а потім повбивають нас усіх.

Артеміс подивився на екран.

— Ти маєш рацію. Мені потрібен план.

Батлер затамував подих. Він добре пам'ятав останній план. Їх обох мало не вбили, а на планеті мало не почалася війна між двома зовсім різними світами. Батлер не з тих, кого легко налякати, але вистачило спалаху Артемісових очей, щоб по спині в нього пробіг холодок.

Транспортний термінал E1:

Тара, Ірландія

Капітан Холлі Шорт вирішила працювати без перерви і подалася на поверхню. Зупинилася лише, щоб підживитися калорійною шоколадкою

та енерго-коктейлем, і заскочила в перший же транспортер до терміналу в Тарі.

Чиновник у Тарі життя не полегшив. Його дуже роздратувало, що капітан Шорт не лише зажадала окремий транспортер і попросила відмінити всі рейси, аби поїхати першою, але й лишила транспортер за собою на дорогу назад.

— Чому б вам не перевірити систему ще раз? — процідила Холлі.
— Гадаю, авторизацію від Поліцейської Плази ви вже отримали.

Злющий гном звирився з маленьким комп'ютером.

— Ні, мем. Нічого ми не отримали.

— Слухайте, пане...

— Комендант Терріл.

— Коменданте Терріл. У мене важливе завдання. Національна безпека. Мені потрібно, щоб ви тримали зал прибуття порожнім наступні дві години.

Терріл театральньо закотив очі під лоба й удав, що втрачає свідомість:

— Наступні дві години! Чи ви збожеволіли, дамочко? Прибувають три транспортери з Атлантиди! Що я їм скажу? Тури відмінюються через якісь таємничі

махінації ЛЕП. Зараз сезон у розпалі! Я не можу отак просто все закрити. В жодному разі!

Холлі знизала плечима.

— Добре. Тож нехай усі ваші туристи побачать двох людей, яких я маю привезти вниз. Матимете заколот. Гарантую.

— Двох людей? — перепитав голова служби безпеки. — В терміналі? Ви з глузду з'їхали?

Холлі урвався терпець. І час скінчився.

— Бачите це? — показала вона на значок на шоломі. — Я з ЛЕПу. Капітан. І жоден гном не має права ставати мені на перешкоді.

Терріл випрямився на повний зріст, що складав аж цілих сімдесят сантиметрів.

— Так, я про вас чув. Дівчинка-капітан, несповна розуму. Мали халепу минулого року, так? Мої податки пішли на те, щоб усе залагодити.

— Спитайте Центр, бюрократичний дурню.

— Можете називати мене як завгодно, пані. Існують правила, і без

підтвердження знизу я не можу нічого зробити. Особливо для легковажної панянки, що створює проблеми.

Рука Холлі потягнулася до електричного кийка.

— Ви добре усвідомлюєте, що робите, так?

— Що? — огризнувся гном.

— Перешкоджаєте офіцерові ЛЕП при виконанні обов'язків.

— Нікому я не перешкоджаю...

— І я маю право усувати всі перешкоди на моєму шляху, якщо вважаю це за потрібне.

— Не погрожуйте мені, пані.

Холлі витягла кийка і професійно його крутонула.

— Я не погрожую. Просто повідомляю. Якщо продовжуватимете перешкоджати мені, я усуну перешкоду, тобто вас, і звернуся до іншого чиновника.

— Не насміліться.

Холлі усміхнулася.

— Я ж дівчинка-капітан, несповна розуму. Пам'ятаєте?

Гном замислився. Навряд чи офіцер огріє його кийком. Та хтозна, чого можна очікувати від баби?

— Гаразд, — погодився він і роздрукував документ. — Ось вам віза на двадцять чотири години. Але якщо ви через цей час не повернетесь, я вас заарештую. Тоді погрожуватиму я.

Холлі схопила аркуш.

— Як завгодно. І запам'ятайте: коли я повернуся, тут нікого не має бути.

Ірландія, дорогою від школи Сент-Бартлебі до маєтку Фаулів

Артемів погрався з Батлеровою ідеєю. Такий прийом він використовував, коли намагався скласти план. Урешті-решт, якщо хтось і був експертом у схожих справах, то це саме його охоронець.

— Ми не можемо відстежити запис?

— Ні, Артемісе. Я спробував. Вони причепили до листа вірус, що знищує всю інформацію. Мені ледь удалося завантажити відео, і оригінал зник.

— Що можна вижати із самого файлу? Можна визначити географічне положення за зорями?

Батлер посміхнувся. Молодий Артемів починав думати, як солдат.

— Нічого. Я послав знімок знайомому з НАСА. Він навіть не став

проганяти його по комп'ютеру. Не дуже добре розширення.

Артемів хвилину помовчав.

— Як швидко ми зможемо доїхати до Росії?

Батлер постукав пальцями по керму.

— Як подивитись.

— Які варіанти?

— Легально чи нелегально.

— Як скоріше?

Батлер розреготався. Таке не часто почувеш.

— Як правило, нелегально швидше. Та в будь-якому разі знадобиться багато часу. Летіти ми не можемо, це зрозуміло. У мафії скрізь свої люди.

— Ми впевнені, що це мафія?

Батлер глянув у дзеркало заднього виду.

— Боюсь, так. Усі викрадення контролюються мафією, навіть якщо звичайному злочинцю вдалося взяти в полон вашого батька. Щойно мафія про це дізнається, йому доведеться передати заручника їм.

Артемів кивнув.

— Саме так я і думав. Тож доведеться їхати морем. Тиждень щонайменше. Та можна скористатися допомогою з транспортом. Щось таке, чого мафія не очікуватиме. Що у нас із документами?

— Жодних проблем. Удаватимемо місцевих. Так викличемо менше підозр. Паспорта і візи у мене.

— Так. Яке прикриття?

— Як вам Степан Башкир і дядько Костянтин?

— Чудово. Шаховий вундеркінд із супроводом.

Цим прикриттям вони користувалися вже давно. Одного разу якийсь чиновник, сам гросмейстер із шахів, засумнівався, та Артемів поставив йому мат за шість ходів. Із того часу цей прийом навіть назвали маневром Башкира.

— Коли зможемо вирушити?

— Майже негайно. Пані Фаул і Джульєтта поїхали на тиждень до Ніцци. Тож маємо вісім днів. Можемо написати листа до школи і відпроситися.

— Наважуся на припущення, що в Сент-Бартлебі навіть зрадіють, що здихалися мене хоч на трохи.

— Із маєтку можемо їхати прямо до аеропорту. Літак заправлений.

Принаймні зможемо долетіти до Скандинавії, а звідти спробуємо потрапити на корабель. Потрібно лише дещо взяти з дому.

Артемів прекрасно уявляв оте «дещо», яке так знадобилося його дворецькому. Гострі предмети та вибухонебезпечні речовини.

— Добре. Чим скоріше, тим краще. Маємо знайти тих людей, доки вони не зрозуміли, що ми їх шукаємо. Електронну пошту можемо переглядати в дорозі.

Батлер звернув до маєтку Фаулів.

— Знаєте, Артемісе, — сказав він, глянувши в дзеркало, — ми виступаємо проти російської мафії. Я уже мав із ними діло. Переговорів вони не ведуть. Може пролитися кров. Якщо ми знайдемо цих бандюків, можуть постраждати люди. Тобто ми.

Артемів кивнув, удивляючись у власне відображення у склі. Потрібен план. Щось сміливе і кмітливе. Таке, чого раніше ніколи не робили. Та хлопець не дуже переймався. Геніальний мозок його ще не підводив.

Ельфійський порт Тари

Ельфійський порт у Тарі справляв враження. Під пагорбом на території ферми Мак-Грані розташувалися десять тисяч кубічних метрів термінала.

Уже кілька століть Мак-Грані поважали кордони території ельфів, і вже кілька століть родина мала неабияку вдачу. Хвороби таємничим чином виліковувалися за ніч. Із завидною регулярністю на території ферми самі собою відкопувалися безцінні витвори мистецтва, а коров'ячий сказ обходив стада стороною.

Вирішивши проблеми з візою, Холлі нарешті пройшла через двері охорони і натягнула голографічний камуфляж. Для подорожі їй удалося вибити крила «Кобой Дабл-Декс». Прилад працював на сонячній батареї, крила відрізнялися революційним дизайном. Власне, крила склалися з двох пристроїв, або деків. Один дек призначався для вільного польоту, інший — для маневрів. Холлі вже давно не терпілося випробувати «Дабл-Декс», але з лабораторії «Кобой» надходило не так уже й багато тих приладів. Фоулі віддавав їх із великим небажанням, тому що не він їх придумав. Професійні заздрощі. Холлі скористалася його відсутністю і прихопила дек із полицки.

Вона піднялася на п'ятнадцять метрів над землею, відчула, як легені наповнилися нефільтрованим земним повітрям. Хоча воно і забруднене, все одно солодше за оброблене тунельне повітря. Кілька хвилин вона просто насолоджувалася, потім переключила увагу на завдання: як викрасти Артеміса Фаула.

Із дому, тобто з маєтку Фаулів, не можна. Вона дуже ризикувала, адже входити в дім без запрошення не дозволялося. Навіть якщо технічно Фаул її і запросив, викравши минулого року. Та небагато адвокатів узялися б захищати її в суді. Маєток був справжньою фортецею, і там устиг побувати цілий загін ЛЕП. Чому вона має перейматися?

Було ще одне ускладнення — Артеміс міг чекати на неї, особливо коли в нього були якісь справи з Б'ва Келл. Потрапити до пастки Холлі аж ніяк не хотілося. Вона вже відсиділа своє у маєтку. І може

побитися об заклад, що там усе ще залишалось на своїх місцях.

Холлі активувала навігаційну систему і вивела маєток Фаулів на візор шолома. На тримірному плані будинку заблимав червоний вогник. За будинком стежила ЛЕП. Холлі мало не загарчала. Тепер вона отримає відеопопередження, немов серед Рекону ще лишилися офіцери, які нічого не чули про Артеміса Фаула.

На екрані з'явилося обличчя капрала Ділі Фронд. Звісно, вони вибрали Ділі. Лялечка ЛЕП. У Поліцейській Плазі процвітав сексизм. Ходили плітки, що Фронд отримала підвищення в ЛЕП лише тому, що серед її предків був ельфійський король.

— Ви обрали маєток Фаулів, — сказало зображення Фронд, змахнувши віями. — Це будинок особливої небезпеки. Неавторизований доступ суворо заборонено. Уникайте навіть польотів над ним. Артеміс Фаул вважається серйозною загрозою для Народу.

Поруч із Фронд з'явився портрет Фаула. Обличчя в нього було дуже похмурим.

— До його спільника, відомого як Батлер, не можна наближатися ні в якому разі. Він завжди озброєний і завжди небезпечний.

З'явилася голова Батлера. Озброєний і небезпечний — не дуже точний опис. Це єдина людина, що виступила проти троля і перемогла.

Холлі відправила координати до комп'ютера і довірилася крилам. Під нею пролітали поля. Здавалося, що після її останньої подорожі Народ Бруду захопив іще більше землі. Навряд чи лишився акр землі, на якому б не притулилося з десятків будиночків, поряд із якими

копирсалися їхні мешканці. Не було і милі ріки, де б заводи не зливали у воду отруту.

Нарешті сонце опустилося за горизонт, і Холлі підняла фільтри на візорі. Тепер час на її боці. Вона мала цілу ніч, щоб придумати план. Раптом Холлі зрозуміла, що їй не вистачає саркастичних зауважень Фоулі в навушниках. Якими б набридливими не були слова кентавра, вони, як правило, виявлялися точними і не раз ставали в нагоді. Вона спробувала встановити зв'язок, але прийому не було. Самі статичні перешкоди.

Удалині з'явився маєток Фаулів. Він дуже виділявся на фоні пейзажу. Холлі просканувала будинок термальною рамкою і не побачила нічого, крім комах і дрібних гризунів. Павуки та миші. Вдома нікого. Чудово. Вона приземлилася на голові найогиднішої гаргульї та приготувалася чекати.

Маєток Фаулів, Дублін, Ірландія

Перший замок Фаулів побудував іще лорд Хью Фаул у п'ятнадцятому столітті. Будівля височіла на пагорбі — цей прийом позичили у норманів. Не можна дозволити ворогам підкрастися до тебе. За століття замок дуже змінився, врешті-решт він перетворився на маєток, але безпека лишилася на першому місці. Маєток оточувала стіна, метр завтовшки. Сам будинок пронизували такі системи безпеки, що їх можна було назвати справжніми шедеврами.

Батлер під'їхав до маєтку, з пульта відчинив ворота. Оглянувся на замислене обличчя свого працедавця. Інколи йому здавалося, що, незважаючи на всіх знайомих, інформаторів і найманців, Артеміс Фаул — найсамотніший хлопець у світі.

— Можна захопити кілька ельфійських бластерів, — сказав він.

Минулого року Батлер позбавив зброї цілий загін ЛЕП.

Артеміс кивнув.

— Слушна думка, але зніми ядерні батареї та поклади бластери в сумку зі старими іграми і книжками. Якщо спитають, скажемо, що це іграшки.

— Так, сер. Саме так і зробимо.

Бентлі прошарудів гравієм, спалахнули ліхтарі, що активувалися датчиками руху. На території маєтку їх було декілька.

Батлер розстебнув ремінь безпеки і вийшов із машини.

— Потрібне щось, Артемісе?

Артеміс кивнув.

— Захопи ікру з кухні. Не можеш уявити, якою гидотою нас годують у Бартлебі за десять тисяч за семестр.

Батлер посміхнувся. Підліткові закортіло ікри. Він ніколи до цього не звикне.

Посмішка зникла, не встиг він і до дверей підійти. Щось у ньому здригнулося. Знайоме відчуття. Мама казала, що це хтось пройшовся по його могилі. Шосте відчуття. Інтуїція. Десь причаїлося зло. Його не видно, але воно поруч.

Холлі помітила фари за милю. Розгледіти звідси було важко. Навіть коли вона побачила лобове скло автомобіля, розрізнити постаті за тонованим склом було неможливо. Холлі інстинктивно зіщулилася, хоча сховалася вона дуже добре. З тим охоронцем не можна бути впевненим на сто відсотків. Минулого року Артеміс розібрав ельфійський шолом і сконструював щось на кшталт окулярів, які дозволили Батлерові помітити і знешкодити цілий загін командос ЛЕП. Навряд чи ті окуляри зараз були на ньому, але Трабл Кельп і його хлопці були непоганим застереженням — не можна недооцінювати ані Артеміса, ані його слугу.

Холлі переставила «Нейтрино» на трохи вищий режим, ніж рекомендовано. Може, кілька клітин Батлерового мозку і підсмажаться, та перейматися через них вона не буде.

Машина під'їхала до будинку, зашарудів гравій. Вийшов Батлер. Холлі стиснула зуби. Колись вона врятувала йому життя, зцілила після смертельного поранення, отриманого від троля. Тепер вона не була впевнена, що зробить таке ще раз.

Капітан ЛЕП Рекону Холлі Шорт затамувала подих і переключила «Дабл-Декс» на режим маневрування. Безшумно впала, пролетіла повз кілька поверхів, прицілилася в груди дворецького. Така ціль, що і засліплений сонцем гном не промахнеться.

Її присутності чоловік виявити не міг. Аж ніяк. Але щось змусило його зупинитися. Він заляк і пригнувся. Людина Бруду нагадувала собаку. Ні, не собаку, вовка. Вовка з великим пістолетом.

Холлі сфокусувала камеру шолома на зброї та відправила світлину до комп'ютерної бази даних. За мить у куточку візора з'явилося 3D

зображення пістолета.

— «Зигзауер», — сказав записаний голос Фоулі. — Дев'ять міліметрів. Тринадцять у магазині. Великі кулі. Влучить така в тебе і голову знесе. Навіть магія не вилікує. А так усе гаразд, якщо, звісно, ти не забув одягти наземний комбінезон із мікрофібри, запатентований мною. Але якщо ти з Рекону, ти його не вдягнув.

Холлі вилаялася. Найбільше Фоулі дратував, коли мав рацію. Вона кинулася до першого ж транспортера, не подумавши, що потрібно перевдягнутися в наземний костюм.

Тепер очі Холлі були на одному рівні з Батлеровими, до землі лишалося трохи менше двох метрів. Вона підняла візор шолома, той відкрився із пневматичним шипінням.

Батлер почув звук і наставив на його джерело «зигзауер».

— Ельфе, — сказав він. — Я знаю, що ти тут. Виключи захист, або я стрілятиму.

Не на таку перевагу сподівалася Холлі. Візор вона підняла, і палець слуги був уже готовий натиснути на курок. Вона зробила глибокий вдих і відключила захист.

— Вітаю, Батлере, — просто сказала вона.

Дворецький наставив на неї пістолет.

— Вітаю, капітане. Спускайтеся повільно і навіть не намагайтеся...

— Опустити пістолета, — наказала Холлі месмеричним голосом.

Батлер спробував опиратися, пістолет затремтів.

— Опустити його, Батлере. Не змушуй мене підсмажувати тобі мізки.

На скронях слуги пульсували вени.

Незвично, подумала Холлі. Такого вона досі не помічала.

— Не стріляй у мене, Людина Бруду. Підкорись.

Батлер відкрив рота. Щоб попередити Артеміса. Вона доклала зусиль, і навколо голови чоловіка заклубочилася магія.

— Я сказала, опусти!

По щоці охоронця скотилася краплинка поту.

— ОПУСТИ!

І Батлер опустив, повільно і неохоче.

Холлі посміхнулася.

— Слухняний хлопчик. А тепер повертайся до машини і поведься так, немов нічого не сталося.

Ноги дворецького підкорилися, незважаючи на голос розуму.

Холлі включила захист. Тепер вона отримає задоволення.
Артемів набрав листа на ноутбуці.

«Шановний пане директоре, — писав він. — Через нетактовні питання вашого консультанта я забираю свого маленького Арті зі школи, аби він пройшов курс терапії у справжніх професіоналів клініки «Мон Гаспар» у Швейцарії. Думаю, чи не подати на вас у суд. Не намагайтеся зв'язатися зі мною, бо лише більше роздратуєте, а коли я роздратована, то звертаюся до адвокатів. Щиро ваша, Анджеліна Фаул».

Артемів відправив листа і дозволив собі таку розкіш, як ледь помітна посмішка. Добре було б побачити обличчя директора, коли він прочитає листа. На жаль, доступ до мініатюрної камери, яку він прилаштував у кабінеті директора, був лише в радіусі милі.

Батлер відчинив дверцята, загаявся на мить і опустився на сидіння.

Артемів сунув телефон у гаманець.

— Капітане Шорт, здається? Чому б вам не припинити дзижчання і не перейти до видимого спектру?

Холлі візуалізувалася зі сріблястим пістолетом у руці. Здогадаєтесь, на кого він був націлений?

— Холлі, хіба це справді необхідно?

Холлі гмикнула.

— Дайте подумати. Викрадення, нанесення тілесних ушкоджень, шантаж, змова з метою скоєння вбивства. Я би сказала, обов'язково.

— Будь ласка, капітане Шорт, — із посмішкою сказав Артемів. — Я був молодий і егоїстичний. Можеш вірити, можеш ні, але в мене були деякі сумніви щодо тієї справи.

— Проте недостатньо, щоб повернути золото?

— Ні, — зізнався Артемів. — Недостатньо.

— Як ти дізнався, що я тут?

Артемів зчепив пальці.

— Кілька ознак. Перше, Батлер не перевіряв, чи є під машиною бомба, а він це завжди робить. Друге, він повернувся без речей, за якими пішов. Третє, двері кілька секунд лишалися відчиненими, жоден охоронець такого не дозволить. І четверте, я помітив, як трохи затьмарилося, коли ти влетіла до машини. Елементарно.

Холлі спохмурніла.

— Спостережливий Хлопчик Брудю, еге ж?

— Стараюся. А тепер, капітане Шорт, якщо твоя ласка, скажи мені, навіщо ти тут.

— Хіба ти не знаєш?

Артеміс замислився.

— Цікаво. Я би сказав, щось трапилося. Очевидно, щось таке, за що я маю нести відповідальність. — Він підняв брів. Для Артеміса Фаула це справжній вибух емоцій. — Люди торгують ельфами.

— Вражає, — прокоментувала Холлі. — Немов ми обоє не знаємо, що за всім цим стоїш ти. І якщо ми не доб'ємося від тебе правди, думаю, нам допоможуть файли з твого комп'ютера.

Артеміс закрит кришку ноутбуку.

— Капітане, я так розумію, ніякого кохання між нами немає, але на іграшки в мене зараз немає часу. Мені необхідно кілька днів, щоб уладнати свої справи.

— Ні, Фауле. Під землею є кілька ельфів, які б охоче перекинулися з тобою словом.

Артеміс знизав плечима.

— Думаю, після того, що я наробив, ви не дасте мені часу на роздуми.

— Саме так, ти маєш рацію.

— Добре, — зітхнув Артеміс. — Здається, вибору в мене немає.

Холлі посміхнулася.

— Так, Артемісе, немає.

— Ходімо? — голос у хлопця був покірливий, проте в голові уже крутилася безліч думок. Може, співпраця з ельфами не така вже погана ідея. Урешті-решт, вони можуть зробити багато корисного.

— Чом би й ні? — Холлі повернулася до Батлера. — їдь на південь. На головну дорогу не виїжджай.

— Тара, так? Я часто гадав, де ж має бути вхід до Е1.

— Гадай собі й далі, хлопче, — пробурмотіла Холлі. — А тепер спи. Уся ця балаканина мене дуже втомлює.

ГЛАВА 4: ФАУЛ ЧЕСНИЙ

Камера для затриманих 4, Поліцейська Плаза, Небесне місто, ельфи



ПРОКИНУВСЯ Артеміс у кімнаті для допитів. Це могла бути кімната у будь-якому відділку світу. Ті самі незручні меблі, та сама процедура.

Негайно увійшов Рут.

— Ну, Фауле, починай говорити.

Артемісу знадобилося кілька хвилин, щоб зібрати докупки думки. Навпроти, з іншого боку низенького пластикового столика, сиділи Холлі й Рут. Яскрава лампочка світила прямо йому в обличчя.

— Оце й усе, командире? Я очікував більшого.

— Маємо і більше. Та не для таких злочинців, як ти.

Артеміс зрозумів, що руки в нього прикуті до стільця наручниками.

— Ви ж на мене більше не сердитесь після того, що сталося минулого року? Врешті-решт, я ж переміг. Так і має бути, якщо вірити вашій власній Книзі.

Рут так сильно нахилився вперед, що кінчик його сигари майже торкнувся Артемісового носа.

— Це зовсім інша справа, Хлопче Бруду. То ж не вдавай із себе невинного.

Жодного враження ці слова на Артеміса не справили.

— Тож хто ви? Гарний коп чи поганий коп?

Рут щиро розреготався. Кінчик сигари намалював у повітрі закручену лінію.

— Добрий коп, поганий коп! Не хочеться тобі цього казати, Дороті, але ти вже не в Канзасі.

Командир обожнював цитувати «Чарівника країни Оз». У фільмі знялися три його кузини.

Із тіні вийшла нова істота. Вона мала хвіст, чотири ноги, дві руки і тримала в руках дві штуки, схожі на звичайний вантуз.

— Добре, Хлопче Бруду, — сказала істота. — Просто розслабся, і боляче не буде.

Фоулі приладнав гумові частини до Артемісових очей, і той одразу знепритомнів.

— Гума містить снодійне, — пояснив кентавр. — Проникає через пори. Ніхто до цього іще не додумався. Ну, чи я не найрозумніша особистість у Всесвіті?

— Не знаю, — невинно зауважив Рут. — Та жіночка-піксі в «Кобой» теж дуже розумна.

Фоулі сердито топнув копитом.

— «Кобой»? «Кобой»? Та в них крила просто смішні. Якщо хочете знати мою думку, ми використовуємо занадто багато їхніх розробок. Не можна ж, щоб одна компанія постачала обладнання для всієї ЛЕП.

— А тобі, звісно, можна.

— Я серйозно, Джуліусе. Ми знайомі з Опал Кобой з університету. На неї не можна розраховувати. У всіх наших «Нейтрино» чіпи від Кобой. Якщо лабораторія зникне, у нас залишаться кілька ДНК-пістолетів та електричних кийків.

Рут гмикнув.

— «Кобой» просто оновили всю зброю і всі транспортні засоби в ЛЕП. Тепер усе втричі потужніше і вдвічі чистіше з огляду на екологію. Статистика краща, ніж для обладнання з твоєї лабораторії, Фоулі.

Фоулі приєднав до комп'ютера низку фіброоптичних волокон.

— Так. Може, якби Рада виділила мені гідний бюджет...

— Припини скиглити, Фоулі. Я бачив бюджет для цієї штуки. Доведи, що нею можна не лише труби прочищати.

Глибоко ображений Фоулі лише хвостом махнув.

— Це ретаймер. Може, мені його запатентувати від себе особисто?

— Що ж саме він робить?

Фоулі увімкнув плазмований монітор на стіні.

— Бачите ці темні кола? Це сітківка ока людини. Кожний образ лишає по собі легесенький відбиток, немов негатив фотокартки. Ми можемо завантажити потрібні зображення до комп'ютера і пошукати відповідники.

На коліна від захвату Рут не впав.

— Зручно.

— Саме так. Спостерігайте.

Фоулі вивів на екран зображення гобліна і підключився до бази даних ретаймера.

— Для кожної риси отримуємо відповідник. Десь близько двохсот — це нормально. Форма голови, риси обличчя тощо. Якщо більше — це означатиме, що він зустрічався з гоблінами.

На екрані висвітилася одна вісімдесят шоста.

— Щодо гоблінів результат негативний. Спробуємо «Софтнотуз».

Число знову було менше двохсот.

— Знову негативний. Вибачте, капітане, та пан Фаул невинний. Він ніколи не бачив гобліна, не кажучи вже про торгівлю з Б'ва Келл.

— Вони могли стерти йому пам'ять.

Фоулі відліпив «вантузи» від Артемісових очей.

— Уся справа в тому, моя крихітко, що стирання пам'яті тут не спрацює. Ретаймер працює з фізичними величинами. Щоб приховати зображення, довелося б пошкрябати сітківку.

— Чи є щось у людському комп'ютері?

— Багато чого, — відповів Фоулі. — Але нічого кримінального. Жодної згадки про гоблінів або батарейки.

Рут почесав квадратне підборіддя.

— А великий? Він міг бути посередником.

— Я вже перевірів його ретаймером. Нічого. Визнайте, що ЛЕП схопила не ту людину. Зітріть пам'ять і відправте додому.

Холлі кивнула. Командир — ні.

— Зачекайте, я думаю.

— Про що? — поцікавилася Холлі. — Чим скоріше ми приберемо носа Артеміса Фаула з наших справ, тим краще.

— А може й ні. Коли він уже тут...

Холлі так і роззявила рота.

— Командире, ви не знаєте Фаула так, як я. Дайте йому половинку шансу, і він перетвориться на проблему. Більшу, ніж гобліни.

— А раптом він допоможе нам із гоблінами?

— Заперечую, командире. Цим людям не можна довіряти.

Обличчя Рута аж спалахнуло в темряві.

— Думаєш, мені це подобається, капітане? Думаєш, мені подобається заgravати з Хлопцем Брудом? Аж ніяк. Я би ліпше

смердючого хробака проковтнув, аби не просити Артеміса Фаула про допомогу. Але хтось постачає зброю Б'ва Келл, і потрібно його знайти. Тож дотримуйся програми, Холлі. На кону значно більше, ніж твоя дурна вендета.

Холлі прикусила язика. Заперечувати командирові вона не могла після всього, що він для неї зробив. Але просити Артеміса Фаула про допомогу — то вже геть нікуди не годиться, якою б складною не була ситуація. Вона ані хвилини не сумнівалася, що ця людина знайде рішення проблеми, та якою ціною?

Рут набрав у легені більше повітря.

— Добре, Фоулі, приводь його до тями. І знайди для нього перекладач. Від голосу Людей Бруду в мене голова болить.

Артеміс потер підпухлу шкіру під очима.

— Снодійне в гумі? — подивився він на Фоулі. — Мікроголки?

Кентавр був уражений.

— Ти досить розумний для Хлопчика Бруду.

Артеміс торкнувся маленького пристрою у формі півмісяця, якого причепили йому за вухо.

— Перекладач?

Фоулі кивнув у бік командира.

— У декого голова болить від чужої мови.

Артеміс розправив шкільну краватку.

— Розумію. Ну і чим можу вам допомогти?

— Чому ти вирішив, що нам потрібна твоя допомога? — прогарчав Рут, не витягуючи з рота сигари.

Хлопчик посміхнувся.

— У мене таке відчуття, командире, що якби вам щось не було від мене потрібно, я б отямився у власному ліжку, і жодного спогаду про нашу зустріч у мене б не лишилося.

Фоулі сховав усмішку під волохатою лапою.

— Тобі пощастило, що ти отямився не у в'язниці, — зауважила Холлі.

— Досі сердишся, капітане Шорт? Чи не почати нам із чистого аркуша?

На питання відповів красномовний погляд Холлі.

Артеміс зітхнув.

— Добре. Дозвольте мені вгадати. Люди ведуть торгівлю з

ельфами. І вам потрібен Батлер, щоб вистежити торговця. Близько?

Ельфи помовчали. Те, що вони почули ці слова від Фаула, повернуло їх до реальності.

— Дуже близько, — зізнався Рут. — Гаразд, Фоулі, введи Хлопця Бруду в курс справи.

Консультант завантажив файл із центрального сервера ЛЕП. На плазмовому екрані засвітився випуск новин. У центрі стояв репортер, ельф середнього віку із чубом завбільшки з цунамі.

— Центр Небесного міста, — тараторив репортер, — ЛЕП захопила ще одну партію контрабанди. Лазерні диски з Голівуду вартістю двісті золотих грамів. Підозрюють тріаду Б'ва Келл.

— Іще гірше, — зітхнув Рут.

Артемів посміхнувся.

— Буває гірше?

Знову з'явився репортер. Цього разу в нього за спиною палали склади. Чуб у нього трохи обгорів.

— Сьогодні Б'ва Келл висунули вимогу Східному Узбережжю, підпаливши склади лабораторії «Кобой». «Піксі, що перетворює все на золото» відмовилася заплатити тріаді за захист.

Пожежа змінилася на інший випуск новин, цього разу на екрані бушувала розлючена юрба.

— Сьогодні перед Поліцейською Плазою зібралися незадоволені неспроможністю ЛЕП вирішити проблему з гоблінами. Через рекет Б'ва Келл багато поважних родин утратили бізнес. Найбільше постраждали лабораторії «Кобой», де лише за останній місяць нарахували шість випадків саботажу.

Фоулі зупинив зображення. Обличчя ельфів були дуже незадоволені.

— Ти маєш зрозуміти, Фауле, що гобліни дуже дурні. І я не намагаюся їх образити. Це науково доведений факт. Мозок у них не більше, ніж у пацюка.

Артемів кивнув.

— Тож хто їх організував?

Рут прикусив сигару.

— Ми не знаємо. Але справи стають геть поганими. Б'ва Келл перейшли від звичайних злочинів до справжньої війни з поліцією. Вчора ми перехопили партію батарейок із поверхні. їх використовують

у лазерах «Софтноуз».

— І капітан Шорт вирішила, що це все — моїх рук справа.

— Ти мене звинувачуєш? — пробурмотіла Холлі.

Артеміс не звернув на її слова уваги.

— Чому ви такі впевнені, що гобліни просто не обкрадають оптовиків? Батарейки ж ніколи не охороняють.

Фоулі посміхнувся.

— Ні, здається, ти не зрозумів, які гобліни дурні. Дозволь навести приклад. Одного із генералів Б'ва Келл, а він у них найголовніший, спіймали, коли той намагався отримати готівку за підробленим чеком, підписаним власним ім'ям. Ні, хто б за цим не стояв, йому потрібен контакт із людиною, аби бути певним, що справа не провалиться.

— Отже, ви хочете, щоб я знайшов цю людину? — підбив підсумок Артеміс. — І з'ясував, що тій людині відомо?

Артеміс говорив, а сам гарячково думав. Можна обернути всю ситуацію собі на користь. Озброєні ельфійські сили — непоганий туз у рукаві на переговорах із бандитами. В мозку почало проростати насіння плану.

Рут неохоче кивнув.

— Так. Я не можу ризикувати і виводити своїх агентів на поверхню. Хто знає, які технології видали гобліни. Може, мої хлопці опиняться в пастці. А ви люди, тож будете зовсім непомітні.

— Це Батлер буде непомітним? — посміхнувся Артеміс. — Сумніваюся.

— Принаймні, у нього не чотири ноги і хвоста немає, — зауважив кентавр.

— Натяк зрозумілий. І немає сумнівів, що коли хтось і зможе вислідити вашого негідника, то це саме Батлер. Але...

«Ну от і приїхали», — подумала Холлі. Просто так Артеміс Фаул нічого не робитиме.

— Але? — поквапив його Рут.

— Але якщо вам потрібна моя допомога, я попрошу щось натомість.

— Що саме? — обережно спитав Рут.

— Мені потрібно дістатися в Росію, — відповів Артеміс. — За полярне коло, якщо точніше. І потрібна допомога в проведенні рятувальної операції.

Рут спохмурнів.

— Північна Росія — не найкраще місце для нас. Там наш захист не працює через радіацію.

— То вже мої проблеми, — сказав Артеміс. — Людина, яку я хочу врятувати, — мій батько. Із того, що мені відомо, вже може бути запізно. Тож у мене дійсно немає часу на переговори.

Схоже, Хлопець Бруду говорив серйозно. Навіть у Холлі серце на мить відтаяло. Але вони ж знають того Артеміса Фаула, і все це може бути частиною його плану. Рут прийняв рішення.

— Домовилися, — сказав він і простягнув руку.

Вони потисли один одному руку. Ельф і людина. Історичний момент.

— Добре, — продовжив Рут. — Фоулі, буди великого і перевір гоблінівський транспортер.

— А я? Повертаюся до обов'язків сторожа?

Якби Рут не був командиром, він би розреготався.

— Е, ні, капітане. Ти будеш нашим найкращим пілотом транспортера. Ти вирушаєш до Парижа.

ГЛАВА 5: ТАТУСЕВА ДОНЕЧКА

Лабораторія «Кобой», Східне Узбережжя, Небесне місто, ельфи



ЛАБОРАТОРІЇ «Кобой» містилися у печерах, видовбаних у скелі Східного Узбережжя Небесного міста. Лабораторії розташовувалися на восьми поверхах, з п'яти боків їх оточувала скеля півмилі завширшки, увійти можна було тільки з одного боку. Керівництво посилило охорону, і хто б їх звинуватив? Урешті-решт, Б'ва Келл саме їх обрали жертвами підпалу. Рада навіть дала компанії дозвіл на використання зброї, адже якщо «Кобой» зникне, разом із ними зникне і вся охоронна система Небесного міста.

Якби якийсь гоблін із Б'ва Келл наважився штурмувати лабораторії «Кобой», його б зустріли ДНК-

ДНК-гарматами, що спочатку сканували нападника, а потім розщеплювали його на молекули. В будинку не було жодного місця, яке б не простежувалося камерами. Ніде сховатися не можна було. Надійна система.

Та гобліни навіть і хвилюватися не мали чого. Охорона лабораторій власне працювала проти допитливих офіцерів ЛЕП, які могли з'явитися дуже неслухняної миті. Тріаду гоблінів заснувала саме Опал Кобой. Напади на «Кобой» були лише димовою завісою, щоб відвернути підозри: операцією з батарейками і діяльністю Б'ва Келл керував геніальний мозок мініатюрної піксі. Тобто вона була одним із керівників. Але чому така заможна особа погодилася мати справу з бандою гоблінів, що промишляли в тунелях?

Від самого народження від Опал Кобой не вимагали нічого особливого. Вона народилася в заможній родині піксі на Прінсіпаліті Хілл, і її батьки були б цілком задоволені, якби юна Опал просто закінчила приватну школу, отримала диплом якогось мистецького ВУЗу й

одружилася з підходящим віце- президентом.

Власне, її батько, Феролл Кобой, уважав, що ідеальна дочка має бути помірно розумною, дуже привабливою і, звісно, люб'язною. Але характер в Опал був зовсім не таким, як того бажав Феролл. У десять місяців вона вже ходила без допомоги, в півтора роки мала словарний запас у п'ятсот слів. На свій другий день народження дівчина викрутила свій перший дисковод.

Опал розвивалася швидко, була впертою і гарною. Небезпечна комбінація. Феролл уже й забув, скільки разів він усаджував доньку, наказуючи лишити справи дрібним піксі. Урешті-решт, Опал узагалі відмовилася їх бачити. Така ворожість дуже непокоїла.

Феролл мав повне право непокоїтись. Перше, що зробила Опал у коледжі, — кинула факультет історії мистецтва і приєдналася до лав суто чоловічого братерства інженерів. Не встигла вона отримати сувій диплома, одразу ж відкрила майстерню, аби лише досадити батькові. Швидко почала отримувати патенти. Глушник, що перетворював звичайнісінький мопед на швидкісне авто, розважальна система 3D і, звісно, фірмова розробка — крила «Дабл-Декс».

Після того як Опал зруйнувала батьків бізнес, вона скупилася всі його акції за смішною ціною і забрала бізнес під своє крильце, назвавши лабораторіями «Кобой». Через п'ять років у лабораторій «Кобой» було більше оборонних контактів, ніж у будь-якої іншої компанії. А через десять років у Опал Кобой було більше патентів, аніж у будь-якого ельфа. Окрім кентавра Фоулі.

Але цього їй було недостатньо. Опал Кобой забажала влади, якої не мав ніхто, хіба що монархи в давні часи. На щастя, вона знала, хто допоможе їй отримати таку владу. Розчарований офіцер ЛЕП, одnogрупник із коледжу. Такий собі Брайар Каджон...

Брайар міг із повним правом ненавидіти ЛЕП, після всіх тих публічних принижень, які він зазнав від Джуліуса Рута. Той, до речі, лишився непокараним. І не лише це. Він утратив командирські жолуді після тієї катастрофічної історії з Артемісом Фаулом...

Опал лишилося тільки підкинути пігулку правди в Каджонів напій у модному ресторані Небесного міста. Вона з радістю зрозуміла, що Каджон уже мав план, як помститися ЛЕП. Досить винахідливий план, як виявилось. Йому був потрібен тільки партнер. Такий, у якого було багато золота і гарна охорона. У Опал і того, й іншого було на двох.

Опал, немов кішка, скрутилася на стільці, прослуховуючи, що відбувається в Поліцейській Плазі. Увійшов Каджон. Камери в ЛЕП вона встановила, коли обновлювала всі системи. Пристрої прослуховування працювали на тій самій частоті, що і камери спостереження в Поліцейській Плазі, а на енергію для живлення перетворювали тепло, що випромінювали фіброволокна оптичних приладів. Ніхто нічого не запідозрить.

— Ну? — як завжди грубо запитав Каджон.

Кобой навіть не повернулася. Вона знала, що це Брайар. Лише в нього був чіп доступу до внутрішнього святилища, імплантований у суглоб пальця.

— Ми втратили вантаж батарейок. Рутинна перевірка ЛЕП. Не пощастило.

— Дарвіт! — вилаявся Каджон. — І біс із ним. У нас є ще. А ЛЕП уважатиме, що то прості батарейки.

Опал зітхнула.

— Гобліни були озброєні...

— Не кажи мені.

— «Софтнозами».

Каджон гримнув кулаком по столу.

— От дурні! Я їх попереджав, щоб не користувалися тією зброєю. Тепер Джуліус зрозуміє, що щось відбувається.

— Може і зрозуміє, — заспокоїла його Опал. — Та зупинити він нас не зможе. Коли вони второпують, що до чого, буде запізно.

Каджон не посміхнувся. Він уже рік не посміхався. Навпаки, його погляд став іще похмурішим.

— Добре. Час на нашому боці... Може, ми просто виготовлятимемо батарейки власноруч, — пробурмотів він.

— Ні. Лише на те, щоб збудувати завод, знадобиться два роки. І ніяких гарантій, що Фоулі не пронюхає. Вибору у нас немає.

Кобой розвернулася до партнера.

— Жахливо виглядаєш. Спробував мазь, яку я тобі давала?

Каджон почухав голову. Вона була вкрита огидними гулями.

— Не допомагає. Вона містить кортизон, а в мене на нього алергія.

Хвороба у Каджона була незвична, можна сказати, унікальна. Минулого року під час блокади маєтку Фаулів командир Рут уколів йому транквілізатор. На жаль, транквілізатор не можна було вживати

разом із забороненими енергетиками, з якими експериментував колишній командир. Каджон лишився з чорним, як смола, лобом і набряклими очима. Потворний і понижений у посаді — не дуже вдала комбінація.

— Проколов би ти свої пухирі. Я навіть дивитися на тебе не можу.

Іноді Опал Кобой забувала, з ким розмовляє. Брайар не був одним із її лакеїв. Він просто дістав модифікований бластер «Редбой» і кілька разів вистрілив у ручку стільця. Стілець закрутився по розмальованому гумовому покриттю підлоги і зупинився, викинувши Опал на купу дисководів.

Опальний офіцер ЛЕП схопив Опал за гостре підборіддя.

— Доведеться тобі звикнути дивитися на мене, дорогенька Опал. Тому що дуже скоро це обличчя з'явиться на кожному екрані планети, і над екраном також.

Мініатюрна піксі стиснула пальці в кулаки. Вона не звикла до порушення субординації, тим більше до такої жорстокості. Але в такі моменти вона бачила, як у Каджонових очах спалахує божевілля. За наркотики він розплатився не лише магією і зовнішністю. Вони коштували йому розуму.

Раптом він знову став самим собою, елегантно допоміг їй піднятися, немов нічого не сталося.

— Ну, дорогенька, продовжуй розповідати. Б'ва Келл жадають крові.

Опал розправила костюм.

— Капітан Шорт супроводжує людину, Артеміса Фаула, до Е37.

— Фаул тут? — здивувався Каджон. — Звісно! Я мав би здогадатися, що підозра впаде на нього. Ідеально! Чудова справа для нашого раба-людини — Каррере я замесмеризував. Ця сила в мене лишилася.

Кобой підмалювала губи криваво-червоною помадою.

— Матимемо неприємності, коли Каррере спіймають.

— Не хвилюйся, — заспокоїв її Каджон. — Монсеньйора Каррере уже стільки разів месмеризували, що розум у нього чистіший за відформатований диск. Нічого він не розкаже, якби і захотів. А коли він зробить свою справу, французька поліція поселить його до прекрасної камери.

Опал хихикнула. Як на ельфа, що ніколи не посміхаються, Каджон

мав виняткове почуття гумору.

ГЛАВА 6: МОЖЛИВІСТЬ ЗРОБИТИ ФОТО

Підйомник E37, Небесне місто, ельфи



ЗМУШЕНІ спільники скористалися гоблінський транспортером. Холлі була дуже незадоволена. По-перше, їй наказали працювати з ворогом номер один,

Артемісом Фаулом. А по-друге, частини гоблінського транспортера трималися на доброму слові.

Холлі почепила на загострене вушко навушник із мікрофоном.

— Гей, Фоулі? Ти тут?

— Тут, капітане.

— Нагадай мені, чому я лечу в цьому старому брязкальці?

Пілоти ЛЕПРекону часто називали такі підозрілі транспортери брязкальцями, бо ті мали тенденцію битися об стіни тунелю і голосно при цьому брязкати.

— Ти, капітане, летиш у цьому старому брязкальці тому, що гобліни побудували цей транспортер саме для нашого порту. Оригінальні пандуси, що підходили для наших транспортерів, демонтували багато років тому. А щоб збудувати нові, знадобиться чимало часу. Тож, маємо лише один варіант.

Холлі пристебнула ремінь безпеки в пілотському кріслі. Перемикач двигуна малої тяги майже сам стрибнув до рук. На якусь мить до капітана Шорт повернувся добрий гумор. Вона була асом, найкращим пілотом в академії. Після останнього завдання крилатий командир Вінйайа написала, що «кадет Шорт може провести транспортер навіть крізь дірку в зубі». Такий собі комплімент із натяком. Під час першого польоту Холлі втратила контроль над апаратом, і той із гуркотом упав за два метри до носа Вінйайї.

Отже, цілих п'ять секунд Холлі була щаслива. Потім пригадала, які в неї пасажири.

— Цікаво, — сказав Артеміс, улаштуваючись у кріслі другого пілота, — як далеко від терміналу до Мурманська?

— Цивільні мають триматися за жовтою стрічкою, — grimнула Холлі, не звертаючи уваги на питання.

Артеміс не відступав.

— Для мене це дуже важливо. Намагаюся скласти план порятунку.

Холлі ледь усміхнулася:

— Тут стільки іронії, що можна було б написати поему. Викрадач звертається по допомогу у справі викрадення.

Артеміс потер скроні.

— Холлі, я злочинець. Це в мене найкраще виходить. Коли я тебе викрадав, думав лише про викуп. І ні в якому разі не хотів завдати тобі шкоди.

— Ти ба! — вигукнула Холлі. — А що до біобомби і тролів?

— Це правда, — зізнався Артеміс. — Не все буває гладенько, коли перенесиш план із паперу в реальне життя. — Він помовчав, витер невидиму пляму з наманікюреного нігтя. — Я подорослішав, капітане. Це мій батько. До того, як я виступлю проти мафії, мені потрібна уся інформація.

Холлі кивнула. Рости без батька нелегко. Вона це чудово розуміла. Її батько помер, коли їй ледь виповнилося шість. Більше двадцяти років тому.

— Гаразд, Хлопче Бруду, слухай. Двічі не повторюватиму.

Артеміс сів зручніше. До кабіни увійшов зігнутий Батлер. Утілення військового духу.

— За останні два сторіччя через розвиток людської технології ЛЕП довелося закрити більше шістдесяті терміналів. Північ Росії ми покинули в шістдесятих. Увесь Кольський півострів — ядерна катастрофа. Народ не переносить радіацію, а ми не змогли виробити захист від неї. Якщо чесно, багато закривати не довелося. Термінал третьої категорії і кілька замаскованих прожекторів. Арктика Народу не дуже подобалась. Холоднувато. Усі були раді забратися звідти. Отже, відповідь на твоє питання: там один порожній термінал, майже пустий, розташований за двадцять кліків від Мурманська...

Розмову перервали. З інтеркому почувся неясний голос Фоулі.

— ОК, капітане. Шлях вільний. Трохи бруду лишилося після останнього виверження, тож обережніше.

Холлі опустила мікрофон.

— Тебе зрозуміла, Фоулі! Приготуй антирадіаційний костюм до мого повернення. У нас напружений розклад.

Фоулі гмикнув.

— Натисни на наших мисливців, Холлі. Технічно це перша подорож Артеміса і Батлера на транспортері, враховуючи, що коли їх везли сюди, вони були замесмеризовані. Ми ж не хочемо, щоб вони перелякалися.

Холлі потягнула дросель трохи сильніше, ніж це було необхідно.

— Аж ніяк, — погодилася вона. — Ми зовсім не хочемо, щоб вони перелякалися.

Артеміс пристебнувся. Слушна думка, як з'ясувалося згодом.

Капітан Шорт скерувала імпровізований транспортер по намагніченій рейці. Той заколихався, за ілюмінаторами посипалися іскри. Холлі відрегулювала внутрішні гіроскопи, щоб Люди Бруду не заблювали всю кабіну.

Палець Холлі завмер над турбокнопками.

— Гаразд. Подивимось, на що здатне це старе корито.

— Навіть не намагайся встановлювати рекорди, Холлі, — сказав Фаулі в навушник. — Цей корабель не для швидкості. Я бачив гномів, що були більш аеродинамічними, ніж він.

Холлі посміхнулася. Що за сенс літати повільно? Жодного. А якщо вона іще зможе дорогою налякати кілька Людей Бруду, матиме приємний бонус.

Службовий тунель виходив до головного. Артеміс роззявив рота. Від побаченого перехопило подих. У шахту можна було скинути гору Еверест, і вона навіть за стіни не зачепилась би. Внизу червоним полум'ям пульсувала кора, немов там було пекло. Час від часу звідти з гуркотом вилітали уламки скелі.

Холлі увімкнула чотири двигуни і спрямувала транспортер у прірву. Хвилювання розсіялося, як пасма туману. Так робили пілоти. Чим нижче ти опускаєшся, тим ти крутіший. Навіть суворі чиновники нічого не могли із цим вдіяти. Зараз рекорд належав Холлі. Вона спустилася на п'ятсот метрів від земної кори і мало не обпалила собі боки. Отримала за це два тижні тимчасової відставки плюс кругленький

штраф.

Сьогодні такого не вийде. З брязкальцем рекорду не побити. Відчуваючи, як сила тяжіння майже стягує шкіру з вилиць, Холлі потягнула важіль назад, ніс став вертикально. Вона із задоволенням почула, як обидва пасажири зітхнули від полегшення.

— Ну, Фоулі, ми піднімаємось. Яка ситуація над землею?

Вона почула, як Фоулі поклацав на клавіатурі.

— Вибач, Холлі, немає доступу до нашого обладнання на поверхні. Забагато радіації після останнього виверження. Ти лишилася сама.

Холлі подивилася на двох блідих чоловіків.

«Сама, — подумала вона. — Якби ж то».

Париж, Франція

Отже, якщо не Артеміс допомагає Каджонові зі зброєю для Б'ва Келл, то хто? Якийсь диктатор-тиран? А може, розчарований генерал, що має доступ до необмеженої кількості батарейок? Ні. Не зовсім.

За торгівлю батарейками відповідав Люк Каррере. Правда, дивлячись на нього, ви б такого ніколи не подумали. Власне, він навіть сам того не знав. Люк — непомітний французький приватний детектив, відомий своєю некомпетентністю. В поліцейських колах ходили плітки, що Люк не зможе і м'яча для гольфа знайти в бочці з моцарелою.

Каджон зупинився на Люкові з трьох причин. По-перше, згідно з файлами Фолі, у Каррере була репутація махінатора. Незважаючи на те що як детектив він нікуди не годився, Люк запросто міг отримати все, чого бажав клієнт. По-друге, цей чоловік був дуже жадібний, він би не відмовився від легких грошей. І по-третє, Люк був дурний. А всі ельфи знають, що слабкий ум найкраще піддається месмеру.

Каджон мало не посміхнувся, коли вичислив Каррере в базі даних Фоулі. Звісно, Брайар волів краще б не зв'язуватися з людьми. Але якщо мати справу лише з гоблінами, то нічого не вийде.

Установлювати контакти з Людьми Бруд у Каджона не дуже добре виходило. Яким би психічно неврівноваженим він не був, проте добре розумів, що станеться, коли людина дізнається про новий ринок під землею. Вони кинуться до ядра землі, як мурахи на цукор. Каджон іще не був готовий зустрічатися з людьми. Зарано. Зачекає, коли за ним стоятиме сила ЛЕП.

Тож замість переговорів Каджон надіслав Люкові Каррере невеличкий пакуночок. Першокласною захищеною гоблінською

поштою...

Одного липневого вечора Люк Каррере повернувся до своєї квартири-офіса і знайшов на столі маленький пакунок. Принесла служба доставки. Або щось таке.

Люк зняв упаковку. В коробці у гніздечку з купюр по сто євро лежав маленький плаский пристрій. Схожий на портативний плеєр, але зроблений із чорного металу, що вбирав світло. Люк наказав би секретарці ні з ким його не з'єднувати. Якби було з ким. І якби була секретарка. Замість того він захвав готівку під свою брудну сорочку.

Раптом запрацював прилад: щось клацнуло, з'явився мініатюрний екран і колонки. На екрані Каррере побачив затемнене обличчя. Хоча Люк не бачив нічого, крім червоних очей, спина в нього взялася сиротами.

Дивно, бо коли обличчя почало говорити, усі хвилювання зникли, немов їх і не було. Чому він так переживав? Ця істота була другом. Чудовий голос. Немов хор янголів співає.

— Люк Каррере?

Люк мало не зойкнув від захвату. Чиста поезія!

— Уі. Це я.

— Бон суар. Ти бачиш гроші, Люку? Вони всі твої.

За шістдесят миль під землею Каджон майже посміхнувся. Легше, ніж він сподівався. Він хвилювався, що тієї крихти сили, яка лишилася в нього, не вистачить, щоб замесмеризувати людину. Але, здається, ця Людина Бруду має стільки ж сили волі, що і свиня, перед якою поставили корито з ріпою.

Люк стиснув купюри в кулаках.

— Ці гроші. Вони мої? Що потрібно зробити?

— Нічого. Гроші твої. Роби що хочеш.

Та Люк Каррере знав, що дурних грошей не буває, але голос... Голос був істиною.

Буде ще більше. Значно більше.

Люк перервав своє заняття, а саме цілування купюри у сто євро.

— Більше? Наскільки більше?

Очі жевріли, немов розпечені.

— Стільки, скільки захочеш, Люку. Але щоб їх отримати, тобі доведеться зробити мені невеличку послугу.

Люк попався.

— Звісно. Яку саме?

Голос, що лунав із колонок, був прозорим, немов вода у струмку.

— Дуже просту. Нічого протизаконного. Мені потрібні батарейки, Люку. Тисячі батарейок. Може, мільйон. Як гадаєш, зможеш їх дістати?

Люк на кілька секунд замислився. Банкноти лоскотали підборіддя. Власне, у нього була своя людина в доках, де регулярно завантажували кораблі до Близнього Сходу. Були серед вантажу і батарейки. Люк був переконаний, що частину вантажу можна приховати.

— Батарейки. Оі, сертенман. Це я можу.

І так воно тривало вже кілька місяців. Люк Каррере дотримувався угоди і відсилав кожну батарейку,

що потрапляла йому до рук. Робота була — не бий лежачого. Люк складав батарейки в квартирі, а вранці їх уже не було. Замість них лежала свіжа купка банкнот. Звісно, євро були фальшиві, надруковані на старому принтері в «Кобой», але Люк про це навіть не здогадувався. І ніхто б не здогадався, хіба що в державній скарбниці.

Інколи голос з екрана просив про особливу послугу. Наприклад кілька костюмів для пожежників. Та Люк уже включився у гру. Один телефонний дзвінок — і він міг дістати що завгодно. Через шість місяців Люк Каррере переїхав із маленької однокімнатної квартири в чималий лофт у Сен-Жермен. Звісно, Сюрте та Інтерпол уже завели на нього по справі. Але Люк цього не знав. Усе, що він знав, — йому дісталася жирненька рибка.

Одного ранку на новому столі з мармуровою стільницею опинився новий пакунок. Цього разу більший. Об'ємніший. Люка це не стурбувало. Може, то були гроші.

Люк зняв обгортку і побачив алюмінієвий кейс і другий комунікатор. Очі вже на нього чекали.

— Бонжур, Люк. Са ва?

— Бьєн, — відповів Люк, замесмеризований після першого ж складу.

— Сьогодні в мене для тебе особливе завдання. Виконаєш правильно і більше ніколи не хвилюватимешся про гроші. Все, що тобі потрібно, — в кейсі.

— Що це? — занервував детектив. «Усе» нагадувало зброю, і яким би замесмеризованим не був Люк, Каджонові не вистачило б магії, щоб змусити француза піти проти своєї паризької натури. Може, Люк і став

на хибний шлях, проте вбивцею він не був.

— Спеціальна камера, Люку, от і все. Якщо натиснеш на штуку, схожу на курок, сфотографуєш, — пояснив Каджон.

— А-а... — невпевнено кивнув Люк Каррере.

— До тебе завітають мої друзі. І мені б хотілося мати їхнє фото. У нас така гра.

— А як я впізнаю ваших друзів? — запитав Люк. — До мене приходять багато людей.

— Вони спитають про батарейки. І якщо вони спитають про батарейки, ти їх сфотографуєш.

— Добре. Гарзд.

І саме так воно і було, тому що голос ще ніколи не просив детектива зробити щось погане. Голос належав другові.

Порт Е37

Холлі провела брязкальце крізь останню секцію підйомника. Сенсор наближення скерував транспортер на вогні платформи.

— Гм, — пробурмотіла Холлі.

Артеміс намагався щось роздивитись через кварцове скло.

— Проблема?

— Ні. Просто вогні не мають працювати. Джерело живлення в цьому терміналі демонтували ще в минулому столітті.

— Мабуть, попрацювали наші друзі-гобліни.

Холлі спохмурніла.

— Сумніваюся. Щоб укрутити звичайнісіньку лампочку, і то знадобиться півдесятка гоблінів. А щоб освітити термінал, потрібен хист. Ельфійський хист.

— Інтрига стає цікавішою, — кивнув Артеміс. Якби в нього була борода, він би її погладив. — Здається, маємо зрадника. Хто має доступ до всіх цих технологій і мотив, щоб їх продати?

Холлі повела транспортер до вогників.

— Дуже скоро дізнаємося. Дайте мені живого зрадника, і мій месмер змусить його виплюнути всі кишки.

Із пневматичним шипінням транспортер припаркувався до резинового краю платформи.

Батлер підвівся, не встиг вимкнутися детектор руху, і приготувався

до дій.

— Не повбивай усіх, — застерегла його Холлі. — ЛЕП таке не подобається. До того ж, мертва Людина Бруду нічого не зможе розказати про своїх спільників.

Вона вивела на настінний екран схему. Старий центр Парижа.

— Так, — показала Холлі на міст через Сену. — Ми тут. Під мостом. За шістдесят метрів від Нотр-Дама. Собору, а не футбольної команди. Термінал замасковано під опору мосту. Стійте біля порогу, аж поки я не дам вам зелене світло. Маємо бути обережними. Ще не вистачало, щоб парижани побачили, як ви виходите із цегляної стіни.

— Ти не підеш із нами? — спитав Артемід.

— Накази, — суворо відрізала Холлі. — Можемо потрапити в пастку. Хто знає, що націлено на двері терміналу? Вас іще можна якось пояснити. Ірландські туристи у відпустці. Ніхто не здивується.

— Пощастило. Які в нас зачіпки?

Холлі вставила диск у консоль.

— Фоулі перевіряв полоненого гобліна на ретаймері. Той бачив цю людину.

На екрані з'явилося зображення.

— Фоулі перевірів базу Інтерпола — це Люк Каррере. Дискваліфікований адвокат, зараз працює приватним детективом.

Вона роздрукувала картку.

— Ось його адреса. Щойно переїхав до новенької квартири. Може, це нічого не означає, але принаймні хоч за щось зачепимось. Потрібно, щоб ви його іммобілізували і показали йому це. — Холлі передала охоронцеві щось схоже на годинник для дайвінгу.

— Що це? — поцікавився дворецький.

— Камера. Піднесіть її до обличчя Каррере, я замесмеризую його і витягну всю правду. До речі, тут іще одна примочка від Фолі — персональний захист. «Сейфетінет». Прототип. Маєте честь випробувати. Торкаєтесь екрана, і мікрореактор генерує сферу трифазового світла два метри в діаметрі. Від куль не захистить, а от від лазерних промінів та електричного шоку врятує.

— Гм-м-м... — із сумнівом оглянув пристрій Батлер. — На поверхні не так уже й часто стріляють із лазерів.

— То й не користуйтеся, мені байдуже.

Дворецький роздивився мініатюрний інструмент з усіх боків.

— Радіус один метр? А що це за штуки стирчать по боках?

Холлі жартома штовхнула дворецького в живіт. — Раджу тобі, велика людино, скрутитися в кульку. — Спробую запам'ятати, — сказав Батлер і застібнув пристрій на зап'ястку. — А ви спробуйте не по-вбивати одне одного, доки мене не буде.

Артеміс здивувався. Таке з ним не часто траплялося.

— Доки тебе не буде? Ти ж не сподіваєшся, що я залишусь тут?

Батлер почухав лоба.

— Не хвилюйтеся, ви все побачите через іридокамеру.

Кілька секунд хлопець намагався опанувати лють, потім опустився в крісло другого пілота.

— Розумію. Я лише затримуватиму тебе, а це, у свою чергу, затримає нас на шляху до батькового порятунку.

— Звісно, якщо ви наполягаєте...

— Ні, зараз не час для дитячих ігор.

Батлер ледь помітно посміхнувся. В чому не можна було звинуватити хазяїна, так це в дитячих іграх.

— Скільки в мене часу?

Холлі знизала плечима.

— Скільки завгодно. Звісно, чим скоріше, тим краще, — подивилася вона на Артеміса, — особливо для його батька.

Незважаючи на все, Батлер почувався чудово. Оце справжнє життя. Полювання. На кам'яний вік не дуже схоже, за такою-то напіваавтоматичною пушкою під пахвою. Але принцип був дуже простий: виживає сильніший. А в тому, що сильніший саме він, Батлер не сумнівався.

Він пішов туди, куди показала Холлі, і швидко дістався виходу. Зачекав, доки вогник поряд із металевими дверима не змінився з червоного на зелений, і замасковані двері безшумно розчинилися. Охоронець обережно вийшов. Пощастило, що на мосту нікого не було, бо прикидатися бомжем у такому дорогому костюмі було б напрочуд складно.

Батлер відчув, як вітерець розтріпав йому волосся. Як добре вдихнути свіжого ранкового повітря після кількох годин під землею. Легко уявити, як почувуються ельфи, яким через людей довелося кинути свої рідні місця. Із того, що побачив Батлер, якби Народ схотів повернути своє, бійка довго не тривала б. На щастя для людства, ельфи

були миролюбним народом і не готувалися до війни за території.

Берег був чистий. Батлер спокійно вийшов на набережну і пішов у бік кварталу Сен-Жермен.

Праворуч проплив катер із сотнею туристів на борту. Дворецький автоматично прикрив обличчя рукою — на випадок, якщо камера якогось туриста була націлена в його бік.

Батлер піднявся кам'яними сходами до дороги. За спиною здіймався в небо шпиль Нотр-Дама, ліворуч хмари пронизувала Ейфелеву вежу. Батлер упевнено пішов дорогою, кивнув кільком французенкам. Цей район був йому відомий, він кілька місяців тут провів, відпочиваючи після особливо небезпечного завдання від французької таємної поліції.

Батлер ішов по Рю Жакоб. Навіть у цей час вузьку вулицю заповнили машини і вантажівки. Водії тиснули на клаксони, висовувалися з вікон і давали волю гальському темпераменту. Серед бамперів снували мопеди. Батлер обігнав кількох гарних дівчат. Посміхнувся. Париж. А він уже і забув.

Квартира Каррере була на Рю Бонапарт, навпроти церкви. Апартаменти в Сен-Жермен за місяць коштували стільки, скільки середньостатистичний парижанин і за рік не заробляє. Батлер замовив каву і круасан у кав'ярні «Бонапарт», розташувався за столиком на вулиці. За його підрахунками, звідси відкривався чудовий вид на балкон пана Каррере.

Довго чекати не довелося. Менше ніж за годину на балконі з'явився товстенький чоловічок і постояв кілька хвилин, опершись на декоративні поручні. Люб'язно покрутився на всі боки, щоб його можна було добре роздивитися.

У вусі пролунав голос Холлі.

— Наш клієнт. Він сам?

— Не можу сказати, — пробурмотів охоронець у руку.

Мікрофон, приклеєний до горла, чутливо реагував на будь-які вібрації, перетворював їх на слова і пересилав Холлі.

— Хвилинку.

Батлер почув клацання клавіатури, і раптом іридокамера у нього в оці блимнула. Одне око почало бачити зовсім в іншому спектрі.

— Теплочутливість, — повідомила Холлі. — Гаряче — червоне. Холодне — синє. Не дуже потужна система, але проникає крізь стіни.

Батлер перевів погляд на квартиру. В кімнаті було три червоних об'єкти. Один — серце Каррере, що пульсувало кармінним по центру рожевого тіла. Другий був чимось на кшталт чайника або кавника, а третім був телевізор.

— ОК. Чисто. Я іду туди.

— Згодна. Будь обережним. Занадто все добре виходить.

— Я такої ж думки.

Батлер перейшов через бруківку і підійшов до чотириповерхового будинку. Там був омофон, але двері лишилися ще з дев'ятнадцятого століття, тож сильне плече запросто вибило кріплення замка.

— Я всередині.

Нагорі почувся шум. Хтось ішов. Батлер не дуже хвилювався, однак сунув руку під куртку і намацав пістолет. Хоча вряд чи той знадобиться. Навіть най-зухваліші молодики завжди поступалися і пропускали його. Мабуть, через його безжальні очі. Зріст під два метри теж відігравав свою роль.

Із-поза рогу вийшла група підлітків.

— Екскюзе муа, — сказав Батлер і галантно зробив крок убік.

Дівчата захихотіли. Хлопці витріщилися. Один, із бровами, що зрослися на переніссі, навіть хотів відпустити якийсь коментар. Батлер йому підморгнув. Особливим чином. Немов одночасно підбадьорював і залякував. Коментар так і не прозвучав.

Батлер піднявся на четвертий поверх без усяких пригод. Квартира Каррере була в торці. Вікна на двох стінах були від підлоги до стелі. Дуже дорого.

Охоронець почав було обмірковувати, яким способом проникнути всередину, коли помітив, що двері відчинені. Це, як правило, означало одно із двох: перше, в помешканні не залишилося живих; і друге, на нього чекали. Жоден із варіантів не мав сенсу.

Батлер обережно увійшов. Попід стінами стояли ряди розкритих коробок. Серед поліетилену можна було розгледіти батарейки і пожежні костюми. На підлозі валялися пачки грошей.

— Ти друг?

Каррере. Він сидів у величезному кріслі, тримаючи на колінах якусь зброю.

Батлер повільно наблизився. Найголовніше правило бійки — сприймати кожного опонента серйозно.

— Заспокойся.

Парижанин підняв зброю. Вона була розрахована на менші пальці. Дитини або ельфа.

— Я спитав, чи ти друг?

Батлер наставив свого пістолета.

— Стріляти немає потреби.

— Не рухайся, — наказав Каррере. — Не збираюся я тебе підстрелювати, просто зроблю фотку. Мені голос наказав.

У навушниках пролунав голос Холлі.

— Підійди ближче. Я маю побачити його очі.

Батлер сунув пістолета в кобуру і зробив крок уперед.

— Бачиш, ніхто тут не стрілятиме.

— Зараз збільшу зображення, — сказала Холлі. — Зачекай трошки.

Мініатюрна камера в оці задзижчала, і раптом усе, що бачив Батлер, збільшилося в чотири рази, і все було б добре, якби не супроводжувалося гострим болем. Батлер моргнув, щоб позбавитися сліз, що навернулися на очі.

Унизу, в гоблінському транспортері, Холлі роздивлялася зіниці Люка.

— Його месмеризували, — нарешті сказала вона. — Кілька разів. Бачиш, райдужна оболонка нерівна. Якщо месмеризувати людину дуже часто, вона може й осліпнути.

Артемій підійшов ближче.

— Чи безпечно замесмеризувати його ще раз?

Холлі знизала плечима.

— Не має значення. Він перебуває під дією чарів. Цей чоловік просто виконує накази. Його мозок нічого не знає.

Артемій схопив мікрофон.

— Батлере! Тікай звідти. Негайно!

У квартирі Батлер лишився стояти на місці. Будь-який різкий рух може виявитися останнім.

— Батлере, — сказала Холлі, — слухай уважно. Зброя, яку на тебе наставлено, — широкоствольний низькочастотний бластер. Ми називаємо його «Баунсером». Його розробили спеціально для операцій в тунелях. Якщо він натисне на курок, лазерний промінь відбиватиметься рикошетом від стін, аж поки кудись не влучить.

— Зрозуміло, — пробурмотів Батлер.

— Що ти сказав? — поцікавився Каррере.

— Нічого. Просто не люблю фотографуватися.

В очах у Люка спалахнула іскра жадоби.

— Мені подобається твій годинник. Дорогий, схоже. Ролекс?

— Та ні, дурниця, — відповів Батлер, якому дуже не хотілося розлучатися з камерою. — Дешева річ. Сміття.

— Дай годинника мені.

Батлер відстебнув ремінець пристрою.

— Якщо я дам тобі годинника, ти розповіси мені про батарейки?

— Це ти! Скажи «чі-і-і-із»! — заверещав Каррере, намацав пальцем маленький курок і щосили натиснув.

Час для Батлера уповільнився. Немов він опинився в зоні блокади часу. Його військовий мозок збирав факти й аналізував варіанти. Палець Каррере уже пройшов половину шляху. За мить широкоствольний бластер випустить лазерний промінь, що відбиватиметься від стін, аж доки вони обидва не загинуть. Тут пістолет не допоможе. Усе, що в нього лишилося, — «Сейфетінет», але двометрової сфери явно не вистачить. Двоє чималих чоловіків всередині не помістяться.

Отже, за долю секунди, що лишилася, Батлер розробив нову стратегію. Якщо сфера могла зупинити фугасні хвилі на шляху до нього, вона може зупинити їх і на виході із бластера. Батлер торкнувся екрана «Сейфетінет» і кинув прилад до Каррере.

Через наносекунду спалахнуло сферичне захисне поле, всередині якого опинився промінь із бластера Каррере: захист на всі триста шістдесят градусів. Те ще видовище. Феєрверк у бульбашці. Щит завис у повітрі, промінь заметушився всередині, відбиваючись від стін.

Каррере заляк від зачарування, тоді Батлер скористався ситуацією і відібрав у нього зброю.

— Заводьте двигуни, — сказав охоронець у мікрофон. — За хвилину тут будуть хлопці із Сюрте. «Сейфетінет» вашого Фоулі звуки не заглушає.

— Зрозуміло. А що до пана Каррере?

Батлер кинув оманеного парижанина на килим.

— Ми з Люком трохи покалякаємо.

Уперше за весь час Каррере зацікавився тим, що відбувається.

— Ви хто? — забелькотів він. — Що сталося?

Батлер розірвав його сорочку і притулив до грудей свою руку. Саме

час для невеличкого фокуса, якого він навчився у пана Ко, японського сенсея.

— Не хвилюйтеся, пане Каррере. Я лікар. Ви потрапили в аварію, але з вами все гаразд.

— Аварія? Не пригадую ніякої аварії.

— Травма. Таке буває. Просто перевірю ваш стан.

Батлер намацав на шиї Люка артерію.

— Поставлю вам кілька питань, щоб перевірити свідомість.

Люк не заперечував. Хто ж буде сперечатися з двометровим євразійцем із м'язами, як у статуї Мі-келанджелло.

— Ваше ім'я — Люк Каррере?

— Так.

Батлер підрахував частоту пульсу. Спочатку прислухався до серцебиття, потім притиснув пальця до сонної артерії. Стабільний, незважаючи на те, що відбулося.

— Ви приватний детектив?

— Надаю перевагу терміну «слідчий».

Пульс не змінився. Чоловік казав правду.

— Чи ви продавали батарейки таємничому покупцю?

— Ні, — заперечив Люк. — Що ви за лікар такий?

Пульс почастишав. Він брехав.

— Відповідайте на запитання, пане Каррере, — суворо обірвав його Батлер. — Іще одне. Ви колись мали справу з гоблінами?

Люка захлеснула хвиля полегшення. Про ельфів поліція не питатиме.

— Ви що, божевільний? Гобліни? Навіть не знаю, про що ви кажете.

Батлер заплющив очі, зосередився на ниточці пульсу під пальцем і долонею. Люкове серце заспокоїлося. Він казав правду. Ніяких справ із гоблінами він не мав. Отже, Б'ва Келл не такі вже й дурні.

Батлер підвівся, сунув пристрій до кишені. На вулиці вже гули поліцейські сирени.

— Гей, лікарю, — запротестував Люк. — Ви ж не можете так просто мене кинути.

Охоронець холодно глянув на нього.

— Я би взяв тебе із собою, але поліція схоче знати, звідки в твоїй квартирі стільки фальшивих грошей.

Люк лише рота роззявив, а велетенська фігура вже зникла в коридорі. Парижанин розумів, що має бігти, але він не пробіг і п'ятдесяти метрів із того часу, як ходив до спортивної школи в сімдесятих. Та й ноги немов перетворилися на желе. Таке буває, коли людина розуміє, що на неї чекає тривале тюремне ув'язнення.

ГЛАВА 7: КРАПКИ ПОЄДНУЮТЬСЯ

Поліцейська Плаза



РУТ наставив на Холлі командирського пальця.

— Вітаю, капітане. Тобі вдалося загубити технологію ЛЕП.

Холлі була до цього готова.

— Це не моя провина, сер. Людину було замесмеризовано, а ви наказали мені не лишати транспортер. Я не мала контролю над ситуацією.

— Десять із десяти, — прокоментував Фоулі. — Гарна відповідь. До того ж, «Сейфетінет» самоліквідується, як і все, що я відправляю в польові умови.

— Замовкніть, цивільний, — гримнув командир.

Але в його голосі не було злості. Він відчував полегшення, як і всі інші. Нападу з боку людини удалось уникнути, усі залишилися живими.

Вони зібралися в конференц-залі, де зазвичай проводилися цивільні засідання. Як правило, такі важливі брифінги відбувалися в операційному центрі, але ЛЕП іще не були готові показати Артемісу Фаулу нервовий центр своєї оборонної системи.

Рут натиснув на кнопку інтеркому на столі.

— Трабле, ти тут?

— Так, сер.

— Добре, слухай. Хочу, щоб ти підняв хлопців. Посилай команду до глибоких тунелів. Подивимось, чи зможемо ми знищити гоблінські банди. У нас іще багато нез'ясованого: не знаємо, хто стоїть за Б'ва Келл, і навіщо їм це потрібно.

Артеміс знав, що не повинен нічого казати. Чим скоріше він виконає свою частину угоди, тим скоріше він дістанеться Арктики. Але

вся ця паризька справа була дуже підозрілою.

— Нікому не здається, що все занадто гладенько? Саме так, як би вам того хотілося. Не кажучи вже про те, що нагорі можуть бути інші замесмеризовані люди.

Рутові не сподобалося вислухувати зауваження від Хлопчика Брудю. Особливо від цього Хлопчика Брудю.

— Слухай, Фауле, ти зробив те, що ми просили. Паризький канал знищено. Більше незаконних вантажів звідти не буде, запевняю тебе. Власне, ми подвоїли охорону в кожному підйомнику, навіть у тих, що не працюють. Важливо те, що хто б там не вів торгівлю з людьми, він не сказав їм про Народ. Звісно, проведуть розслідування, але то вже наші проблеми. Тож не суши через це свою юну голову. Зосередься на тому, як відростити вуса.

Не встиг Артеміс відповісти, як утрутився Фоулі.

— Щодо Росії, — сказав він, квапливо втискуючись між хлопцем і командиром. — Маю ниточку.

— Ти відстежив електронного листа? — увага Артеміса миттєво переключилася на кентавра.

— Саме так, — підтвердив Фоулі й увімкнув лекційний модуль.

— Але ж воно знищилося. Його не можна відстежити.

Фоулі хмикнув.

— Знищилося? Не сміши мене, хлопче. Ех, ви, люди і ваші комунікаційні системи. Ви досі користуєтесь кабелем. Якщо його послали, я можу відстежити.

— Тож де ти його знайшов?

— Кожен комп'ютер має підпис. Він такий само унікальний, як відбитки пальців, — продовжив Фоулі. — 1 мережі також. Лишають мікросліди, в залежності від віку кабелю. Усе на молекулярному рівні, і якщо запакувати гігабайти даних у маленький кабель, то якась його частина зноситься.

Батлерові набридло.

— Слухай, Фоулі. Час дуже важливий. Життя пана Фаула може висіти на волоску. Тож переходь до суті, поки мені терпець не урвався.

Кентавр мало не розреготався. Той хлопець жартує, еге ж? Потім пригадав, що охоронець зробив із Кельповим загоном і вирішив переходити до головного.

— Добре, Людино Брудю. Слухай.

Ну, майже до головного.

— Я прогнав файл через свої фільтри. Залишки урану вказують на північ Росії.

— Теж мені, вразив.

— Я іще не закінчив, — сказав Фоулі. — Дивись і вчись.

Кентавр збільшив на екрані супутникове фото полярного кола. З кожним натисканням клавіші виділена територія ставала крупнішою.

— Уран означає Североморськ. Або інше місце в радіусі п'ятдесяти миль. Мідний дріт у кабелі зі старої системи. Початок двадцятого століття. Частково відновлений. Таке може бути лише в Мурманську. Легко, немов крапочки поєднати.

Артемій посунувся вперед.

— У цій мережі двісті вісімдесят чотири тисячі миль. — Фоулі довелося зробити паузу, бо він розреготався. — Телефонні мережі. Варвари.

Батлер виразно хруснув кістками пальців.

— Еге ж. Отже, двісті вісімдесят чотири тисячі миль телефонних мереж. Я написав програму, щоб відстежити наш файл. Два можливих варіанти. Один — Палац правосуддя.

— Навряд чи. Інший?

— Інша лінія зареєстрована на Михайла Вассікіна, що мешкає на проспекті Леніна.

У Артеміа аж дух перехопило.

— А що ми знаємо про Михайла Вассікіна?

Фоулі поворушив пальцями, немов піаніст перед грою.

— Я провів власне розслідування. Люблю переглядати інформацію з різних агенцій Людей Брудю. В декількох навіть про тебе згадували, Батлере.

Охоронець спробував зробити невинний вигляд, але в нього не дуже вдало це вийшло.

— Михайло Вассікін — колишній кагебешник, тепер працює на мафію. Офіційно це називається хуліганством. Бандюк. Не дуже високий рівень, але й не остання людина. Бос Вассікіна відомий під прізвиськом Бритва. Основне джерело прибутку цієї групи — викрадення європейських бізнесменів. За останні п'ять років вони викрали п'ять німців і одного шведа.

— Скільки повернулося живими? — запитав Артемій майже

пошепки.

Фоулі звірився зі статистикою.

— Жодного. А у двох випадках навіть посередники зникли. Вісім мільйонів доларів викупу вилетіло в трубу.

Батлер ледь утримався на крихітному ельфійському стільці.

— Годі розмов. Гадаю, саме час познайомити пана Вассікіна з моїм другом, паном Кулаком;

«Мелодраматично, — подумав Артеміс. — Але навіть я не сказав би краще».

— Так, старий. Ти швидкий. Але мені не дуже кортить опинитися в списку зниклих посередників. Ті люди кмітливі. Тож ми маємо бути кмітливішими. Ми маємо переваги, яких не мали наші попередники. Ми знаємо, хто викрадач, знаємо, де він мешкає, і найголовніше, ми маємо ельфійську магію. — Артеміс подивився на командира Рута. — Ми ж маємо ельфійську магію, чи не так?

— Маєш одного ельфа, — відповів командир, — Не можу змушувати жодного з моїх людей їхати до Росії. Але можу відпустити охочих. — Він глянув на Холлі. — Як уважаєш?

— Звісно, я їду, — відповіла Холлі. — Я ж найкращий пілот транспортера, якого ви маєте.

Лабораторії «Кобой»

У підвалі лабораторій «Кобой» розташувався полігон. Опал спеціально збудувала його для своїх потреб. Сюди перенесли її 3D проектор і гіроскопи, стіни були абсолютно звуконепроникні. Можна було упустити слона за двадцять метрів звідси, і жоден сейсмограф не зареєстрував би майже нічого.

Створені ці лабораторії були для того, щоб було де випробовувати лазери «Софтноузи» до початку операції. Але Брайар Каджон проводив тут більше часу за будь-кого. Здавалося, він спускається сюди кожної вільної хвилини, щоб віртуально зчепитися зі своїм ворогом, командиром Джуліусом Рутом.

Коли його знайшла Опал, він палив зі свого призового «Софтноуза Редбоя» в 3D версію старого фільму з Рутом. Зворушливо. Але вголос вона нічого не сказала.

Каджон зняв навушники.

— Ну? Хто помер?

Опал передала йому відеопланшет.

— Щойно отримали з наших камер-шпигунів. Каррере, як завжди, все зіпсував. Усі вижили, але, як ти і попереджав, Рут підняв своїх хлопців. А тепер він іще погодився ескортувати людей на північ Росії, за полярне коло.

— Я знаю, де північ Росії, — огризнувся Каджон. Він помовчав, почухав лоба. — Це може обернутися на нашу перевагу. Маємо ідеальну можливість усунути командира. Якщо на шляху не буде Джуліуса, ЛЕП перетвориться на купку смердючих хробаків. Особливо якщо врахувати, що всі системи комунікації вимкнуться. А вони вимкнуться, еге ж?

— Звісно, — відповіла Опал. — Датчики перешкод підключені до сенсорів підйомників. Уважатиметься, що всі перешкоди на трансмітерах через виверження магми.

— Чудово, — кивнув Каджон, скрививши губи, що майже нагадувало посмішку. — Хочу, щоб зараз усю зброю ЛЕП було виведено з ладу. Не можна лишати Джуліуса переваги.

Коли лабораторії «Кобой» удосконалювали зброю і транспорт ЛЕП, до кожного приладу припаяли крихітний жучок. Власне, здебільшого він складався із ртуті або гліцерину, які детонували, коли отримували сигнали певної частоти з передатчика «Кобой». Кластери ЛЕП одразу ж ставали непотрібними, а Б'ва Келл лишалися озброєними до зубів лазерами «Софтноуз».

— Уважай, що вже зробили, — сказала Опал. — Ти певен, що Рут не повернеться? Він зіпсує нам увесь план.

Каджон витер «Редбой» об штани.

— Не переймайся, дорогенька. Джуліус не повернеться. Ну а тепер, коли я знаю, куди він вирушив, підготуємо йому веселеньку зустріч. Гадаю, наші лускаті друзі охоче допоможуть.

Найсмійнішим було те, що Брайарові Каджону навіть не подобалися гобліни. Більше того, він відчував до них відразу. У нього шкіра від них чухалася. Не подобалися ані луска, ані смердюче дихання, ані очі без повік, які гоблінам доводилося облизувати роздвоєним язиком.

Але вони мали те, що було так потрібно Каджонова гору м'язів.

Уже кілька століть тріада Б'ва Келл вешталася поблизу кордонів

Небесного міста, паплюжила те, що не можна було вкрасти, і грабувала туристів, які виявилися такими дурними, щоб зійти з натоптаного стежки. Але справжньої загрози для суспільства вони ніколи не становили. Щойно вони починали дошкуляти, як командир Рут посилав до тунелів своїх хлопців приструнчити злодіїв.

Одного вечора звільнений Брайар Каджон увійшов до «Другої шкіри», славнозвісної гоблінської забігайлівки, поставив на барну стійку дипломат із золотими злитками і сказав:

— Хочу поговорити з тріадою.

Каджона обшукали і зав'язали очі. Коли пов'язку зняли, він стояв у темному складі, стіни якого заросли мохом. За столом навпроти нього сиділи троє пристаркуватих гоблінів. Він упізнав їх, бачив раніше на знімках. Скален, Спуга і Флебум. Стара гвардія тріади.

Золота й обіцянки збільшити золотий запас вистачило, щоб розпалити їхню цікавість. Свої перші слова Каджон ретельно продумав.

— Генерали, маю честь вітати вас особисто.

Гобліни гордо розправили старі зморщені груди.

Генерали?

Решта зустрічі пройшла гладенько. Він «допоможе» організувати Б'ва Келл, спрямувати і, найголовніше, озброїти гоблінів. Коли настане слушний час, вони повстануть і скинуть Раду та її лакеїв — ЛЕП. Каджон пообіцяв: перше, що він зробить на посту генерал-губернатора, — це звільнить із в'язниці всіх гоблінів. І зовсім не зашкодило, що він трохи приправив свою промову гіпнотичним месмером.

Проти такої пропозиції гобліни не встояли. Золото, зброя, свобода братам і, звісно, можливість поквитатися з ненависними ЛЕП. У Б'ва Келл навіть і думки не промайнуло, що Каджон може зрадити їх так само легко, як і ЛЕП. Вони були тупі, як хробаки, і такі ж короткозорі.

Каджон зустрівся з генералом Скаленом у таємній кімнаті під лабораторіями «Кобой». Після провалу Люка настрій у ельфа був препоганий, він був ладен накинутися з пазурами на будь-якого ворога. Але існував ще план Б... Б'ва Келл ніколи не були проти когось убити. Байдуже кого.

Гоблін жадав крові. Із пащі в нього виривалися сині спалахи, немов із зіпсованої газової колонки.

— Коли починаємо війну, Каджоне? Скажи коли?

Ельф тримався від генерала подалі. Він мріяв про день, коли ці

дурні істоти вже не будуть потрібні.

— Скоро, генерале Скалене. Дуже скоро. Але спершу потрібна ваша допомога. Справа стосується командира Рута.

Жовті очі гобліна звузилися.

— Рут? Ненавиджу його. Можна його вбити? Розтрити череп і підсмажити мозок?

Каджон поблажливо посміхнувся.

— Звісно, генерале. Можете зробити все що заманеться. Коли Рут помре, місто швидко здасться.

Гоблін мало не підстрибував від хвилювання.

— Де він? Де Рут?

— Не знаю, — зізнався Каджон. — Але знаю, де він буде за шість годин.

— Де? Кажі, ельфе!

Каджон поставив на стіл величезний кейс. У ньому лежала пара «Кобой Дабл Декс».

— Підйомник 93. Візьміть ось це. Пошліть своїх найкращих хлопців. І накажіть одягтися тепліше.

Підйомник 93

Джуліусові Руту подобалося подорожувати із шиком. Тож цього разу він узяв транспортер Атлантичного посла. Геть усе — шкіра і золото. Сидіння м'якші за гномові філейні частини, а буфери такі, що відчутти можна лише дуже сильний удар. Зайве казати, що Атлантичний посол не дуже зрадив, що доведеться віддавати свого транспортера. Та хіба можна відмовити командирові, пальці якого зробили ямку на трибарельному бластері на поясі. Отже, люди у супроводі двох ельфів піднімалися по Е93 з пристойним комфортом.

Артемис набрав із кулера негазованої води.

— Незвичний смак, — прокоментував він, — Не скажу, що неприємний, але інший.

— Ти, мабуть, хотів сказати, чиста вода, — допомогла йому Холлі. — Не повіриш, скільки фільтрів довелося встановити, щоб видалити всі хімікати, що потрапили туди через Людей Бруду.

— Припиніть сваритися, капітане Шорт, — попередив Рут. — Ми зараз на одному боці. Давайте працювати злагоджено. А тепер

надягайте костюми. Усі. Ми там без захисту і п'яти хвилин не витримаємо.

Холлі відкрила шухляду над головою:

— Фауле, ходи-но сюди.

Артеміс підкорився, на губах у нього з'явилася збентежена посмішка.

Холлі витягла кілька кубічних пакетів.

— Який у тебе розмір? Шостий?

Артеміс знизав плечима. Із системою розмірів Народу він не обізнаний.

— Ти ба! Артеміс Фаул — і не знає? Я думала, ти справжній експерт із життя Народу. Це ж ти викрав нашу Книгу минулого року, еге ж?

Артеміс розкрив пакунок. Той містив костюм із якогось надлегкого гумового полімеру.

— Антирадіаційний, — пояснила Холлі. — Через п'ятдесят років твої клітини мені подякують. Якщо ти залишишся живим.

Артеміс натягнув костюм поверх одягу. Той сів, як друга шкіра.

— Розумний матеріал.

— Меморі-латекс. Набуває форму твого тіла. На жаль, скористатися можна лише один раз. Поносив — і викидай.

Батлер брязкотів ельфійського зброєю. У нього її було так багато, що Фоулі довелося позичити «Мунбелт» — пасок, що знижував вагу того, що на ньому кріпилося, на одну п'яту.

— А мені? — спитав Батлер і кивнув на антирадіаційні костюми.

Холлі спохмурніла.

— Такого великого у нас немає. На тобі латекс не розтягнеться.

— Байдуже. Я вже був у Росії. І не помер.

— Поки що. Зачекай-но.

Батлер знизав плечима.

— Які в мене варіанти?

Холлі посміхнулася, і було в її посмішці щось хитре.

— Я ж не сказала, що їх немає зовсім.

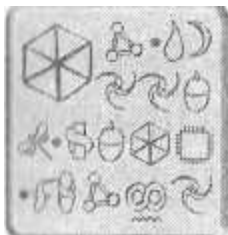
Вона полізла до шухляди і витягла флакон зі спреєм. Чомусь ця маленька пляшечка налякала Батлера більше, ніж купа зброї.

— Не ворущись, — сказала ельфійка і націлила носик флакона на охоронця. — Може, воно і смердить, немов гном-пустельник, та

принаймні твоя шкіра не світитиметься в темряві.

ГЛАВА 8: ДО РОСИ З РУКАВИЧКАМИ

Проспект Леніна, Мурманськ



У Михайла Вассікіна от-от урветься терпець. Понад два роки він працює нянькою. За проханням Бритви. Не можна сказати, що то було саме прохання. Адже термін «прохання» має на увазі і можливість відмовитися. Відмовити Бритві не можна було. Навіть слово сказати проти було неможливо. Менеджер, як його називали, належав до старої школи, де його слово було законом. Бритвині інструкції були прості: годувати, мити і, якщо не вийде з коми через рік, убити і втопити тіло в Кольській затоці.

За два тижні до назначеної дати Ірландець отямився. Він викрикнув ім'я і прокинувся. Ім'я те було Анджеліна. Камар так перелякався, аж навіть упустив пляшку вина, що саме відкорковував. Пляшка розбилася, зіпсувала дорогі шкіряні мокасини і пошкодила ніготь великого пальця. Нігті відростають, а от дістати добрі мокасини за полярним колом дуже важко. Михайлові довелося насісти на партнера, аби той не вбив полоненого.

Тепер вони вичікували. Викрадання було непоганим бізнесом і мало свої правила. Спочатку посилали повідомлення, в даному випадку — електронкою. Чекали кілька днів, щоб голубочок мав шанс зібрати гроші, потім висували умови викупу.

Вони закрилися в Михайловій квартирі на проспекті Леніна і чекали на дзвінок від Бритви. Не наважувалися і носа на вулицю висунути. Багато там, звісно, не побачиш. Мурманськ — одне із тих російських міст, які немов вилили із цементу з однієї форми. Проспект Леніна мав гарний вигляд лише тоді, коли його завалювало снігом.

Зі спальні вийшов Камар. На його гострому обличчі застигла

недовіра.

— Ікри хоче, можеш собі уявити? Я дав йому велику миску струганини, а він вимагає ікри. Невдячний ірландець!

Михайло пустив очі під лоба.

— Він мені більше подобався, Коли спав.

Камар кивнув і сплюнув у комин.

— Каже, що простирадла дуже грубі. Йому дуже пощастило, що я його не засунув до мішка і не скинув у залив...

Раптом задзеленчав телефон, перериваючи пусті погрози.

— Ось воно, друже, — сказав Вассікін і поплескав Камара по плечу. — Почалося.

Вассікін узяв Слухавку:

— Так?

— Це я, — сказав металевий голос.

— Пане Брит...

— Стули пельку, дурню! Ніколи не називай моє ім'я!

Михайлові забракло повітря. Менеджерові не подобалося, коли його ім'я пов'язували з якоюсь справою. Це означало, що немає жодних документів і жодної згадки про нього. І телефонував він, коли їздив містом, щоб не можна було засікти його місце перебування.

— Вибачте, босе.

— Переб'єшся, — пожартував мафіозі. — А тепер мовчи і слухай. Не потрібно нічого робити.

Вассікін прикрив мікрофон.

— Усе гаразд, — прошепотів він і показав Камару великого пальця. — Ми все правильно робимо.

— Фаул — хлопець розумний, — продовжив Бритва. — Не сумніваюся, що вони вже взялися відстежувати листа.

— Але ж я причепив віруса...

— Що я тобі казав?

— Мовчати, містере Брит... сер.

— Саме так. Тож відправляй вимоги викупу і готуй старшого.

Михайло зблід.

— Готувати?

— Так. Як ми і домовлялися. Ніхто тебе там не шукатиме, гарантую.

— Але...

— Знову розмови! Причепи собі вірус. Це ж лише на кілька днів. Отже, можеш утратити рік свого життя. Від цього не помирають.

Мозок Вассікіна запрацював, шукаючи відмовок. Нічого на думку не спадало.

— Добре, босе. Як скажете.

— Правильно. Тепер слухай мене. Це твій шанс. Зробиш усе правильно і просунешся в нашій організації на кілька сходинок.

Вассікін вишкірився. Уявив шампанське і дорогі автомобілі.

— Якщо це справді батько молодого Фаула, хлопець заплатить. Коли отримаєш гроші, скинь обох у затоку. Не хочу, щоб хтось потім улаштував вендету. Матимеш проблеми, телефонуй.

— Добре, босе.

— І ще одне.

— Так?

— Не телефонуй мені.

Лінія замовкла. Вассікін стояв і витріщався на телефон, немов той був заразним..

— Ну? — поцікавився Камар.

— Відправляємо другого листа.

На обличчі напарника розповзлася посмішка.

— Чудово. Нарешті все це скінчиться.

— А потім пакуємося і рушаємо до зони викиду вантажу.

Посмішка зникла, як лисиця в норі.

— Що? Зараз?

— Так. Зараз.

Камар забігав по маленькій кімнаті.

— Це божевілля. Повне божевілля. Фаула тут іще кілька днів не буде. Навіщо вдихати цю отруту два зайвих дні? В чому сенс?

Михайло простягнув слухавку.

— Скажи сам. Переконаний, Менеджеру сподобається, що його називають божевільним.

Камар опустився на потерту канапу і сховав обличчя в долонях.

— Невже це ніколи не скінчиться?

Напарник уставив диск у старий дисковод.

— Цього не знаю, — сказав він і відправив уже підготованого листа. — Але знаю, що іще станеться, якщо ми зробимо не так, як сказав Бритва.

Камар зітхнув.

— Піду покричу трохи на полоненого.

— Думаєш, допоможе?

— Ні, — зізнався Камар. — Але мені полегшає.

Е93, Арктичний порт

Арктична станція ніколи не мала у туристів велику популярність. Звісно, айсберги і білі ведмеді дуже гарні, але кому заради них схочеться обвітрювати легені радіаційним повітрям?

Холлі пришвартувала транспортер до єдиної платформи. Сам термінал нагадував простенький склад. Уздовж стіни завмер конвеєр для багажу, в трубах біля самої підлоги шаруділи комахи.

Холлі передала людині шубу й рукавички, які дістала зі старої шафи.

— Закутуйся, Хлопчику Бруду. На вулиці холодно.

Двічі повторювати не довелося. Сонячні батареї терміналу вже давно вийшли з ладу, і від холоду стіни порепалися, як горіхи в тисках.

Батлерові Холлі також кинула шубу.

— Знаєш, Батлере, а від тебе смердить! — розсміялася вона.

Охоронець спохмурнів.

— Це все через твій антирадіаційний гель. Здається, моя шкіра навіть колір змінила.

— Не хвилюйся. Якись п'ятдесят років — і гель зійде.

Батлер застібнув шубу до самої шиї.

— Не розумію, навіщо нам кутатися. Ми ж у костюмах.

- Шуби для маскування, — пояснила Холлі, намазуючи антирадіаційним гелем обличчя і шию. — Якщо увімкнемо захист, наші вібрації нівелюють дію костюма. Із таким самим успіхом можна пірнути н ядерний реактор. Отже, сьогодні ми всі люди.

Артемів спохмурнів. Якщо ельфи не зможуть скористатися захистом, то врятувати батька буде складніше. Потрібно переглянути план.

Менше розмов, — grimнув Рут і натягнув на загострені вуха ведмежого капелюха. Вирушаємо на п'яту. Усі мають бути озброєними і небезпечними. Навіть ти, Фауле, якщо твої слабкі ручки втримають зброю.

Артемів вибрав з арсеналу транспортера ельфійського пістолета. Вставив батарею, перевів рівень до трьох.

— Не хвилюйтеся за мене, командире. Я тренувався. У нашому маєтку залишилося багатенько ельфійської зброї.

Обличчя Рута потемнішало на один тон.

— Стріляти в картонний силует — це не те ж саме, що стріляти у справжню людину.

Артемій посміхнувся своєю вампірською усмішкою:

Якщо все піде за планом, зброя нам не знадобиться. Перший етап дуже простий — установлюємо спостереження за квартирою Вассікіна. За слушної нагоди Батлер викраде нашого російського друга,

і ми вп'ятох трохи побалакаємо. Переконаний, під дією вашого месмеру він розкаже нам усе що потрібно. Тоді нам лишиться лише обеззброїти охорону і врятувати мого батька.

Рут зав'язав рота теплим шарфом.

— А якщо все піде не за планом?

Очі хлопця стали холодними і рішучими.

— Тоді, командире, доведеться імпровізувати.

У Холлі всередині все похололо. І причиною тому була не погода.

*

Термінал був розташований під двадцятьма метрами льоду. Вони скористалися запасним ліфтом, і через кілька хвилин група вийшла в арктичну ніч. Вони дуже нагадували трьох дітлахів під наглядом одного дорослого. Щоправда, у трьох діточок під полами одягу була якась нелюдська зброя.

Холлі звірилася з СР8-локатором на руці.

— Ми в районі Рості, командире. Двадцять кліків на північ від Мурманська.

— Що Фоулі дізнався про погоду? Не хотілося б потрапити у завірюху за кілька миль від нашої цілі.

— Не можу з ним зв'язатися. Магмові спалахи іще не вщухли.

— Дарвіт, — вилаявся Рут. — Що ж, думаю, підемо ніжками. Батлере, ти експерт, підеш першим. Капітане Шорт, замикатимеш. Можеш штовхати будь-кого, хто відставатиме.

Холлі підморгнула Артемісові.

— Двічі повторювати мені не потрібно, сер.

— Так я і думав, — пробурчав Рут, і на губах у нього промайнула

тінь посмішки.

Різношерста група потупцяла в місячному світлі на південний схід. І йшли вони, аж доки не дісталися залізниці. Захиститися від вітру можна було лише попід вагонами. Просувалися дуже повільно. Північний вітер проникав до кожної шпаринки в одязі, а мороз колов неприкриту шкіру мільйонами електричних голок.

Говорили мало. Арктика впливала на людей, навіть якщо троє з них і були в костюмах із підігрівом.

Тишу порушила Холлі. Щось її тривожило вже деякий час.

— Скажи мені, Фауле, — звернулася вона до хлопця. — Твій батько схожий на тебе?

Артемій уповільнив крок.

— Дивне питання. Чому це тебе цікавить?

— Ну, ти не друг Народу. А що як людина, яку ми збираємось урятувати, нас знищить?

Запала довга тиша, яку порушувало тільки торохкотіння зубів. Холлі побачила, як Артемій роззявив рота.

— Немає підстав турбуватися, капітане. Мій батько, хоча деякі його справи і були протизаконними, був... Він шляхетна людина. Він би ніколи не скривдив іншої істоти.

Холлі ледь висмикнула чобіт зі снігу.

— Що ж сталося з тобою?

Пара з рота хлопця перетворювалася на мініатюрні крижинки.

— Я... Я зробив помилку.

Холлі прищулила очі йому в спину. Чи щиро ти це сказав, Артемісе Фаул? Важко повірити. Але більше за все її вразило, що вона не знала, як до цього ставитись. Простити або покарати? Врешті-решт вона вирішила поки утриматися від висновків. На якийсь час.

Вони перейшли через яр із голими від сильного вітру краями. Батлерові це не сподобалося. Його солдатське серце тривожно калатало. Він підняв стиснутий кулак.

Рут помітив не відразу.

— Проблеми?

Батлер прикрив очі й оглянув засніжене поле, пошукав сліди.

- Можливо. Гарне місце для несподіваного нападу.

- Можливо. Якщо комусь відомо, що ми приїхали.

- А таке можливо? Чи міг хтось про це дізнатися?

Рут гмикнув, і з рота в нього вилетіла біла хмарка.

— Неможливо. Підйомник було повністю ізольовано, а охорона в ЛЕП найкраща на планеті.

І саме цієї миті на них вискочили гобліни.

Батлер схопив Артеміса за комір і безцеремонно кинув у замет. Друга рука уже тягнулася до зброї.

— Пригніть голову, Артемісе. Час відпрацювати мою зарплатню.

Артеміс відповів би, не будь його голова на метр під снігом.

До них бігло четверо гоблінів. їхні темні силуети добре виділялися на тлі зоряного неба. Вони швиденько злетіли метрів на триста, навіть не намагаючись приховатися. Вони не атакували, не бігли, просто висіли над ельфами і людьми.

— Гобліни, — прогарчав Рут і приставив до плеча гвинтівку «Нейтрино-дальнобій». — Занадто дурні, щоб жити. А могли просто дати нам спокій.

Батлер вибрав ціль, розставив ноги, щоб краще втриматися:

— Чекатимемо, поки зможемо розгледіти білки їхніх очей, командире?

— У гоблінів немає білків в очах, — відповів Рут. — А якби і були, можеш опускати зброю. Ми з капітаном Шорт розберемося з ними. Немає потреби нікого вбивати.

Батлер сунув «Зігзауер» у кобуру під рукою. Все одно з такої відстані не вцілити. Цікаво, як Холлі і Рут поводитимуться на полі бою. Життя Артеміса значною мірою залежало саме від них. Не кажучи вже про його власну шкуру.

Батлер озирнувся. Холлі з командиром уже клацали різною зброєю. Безрезультатно. Зброя була дохла, як миша в церкві.

— Не розумію, — пробурмотів Рут. — Я ж сам усе перевіряв.

Артеміс, звісно, зрозумів першим. Він витрусив сніг із волосся.

— Саботаж, — заявив хлопець і відкинув непотрібний ельфійський пістолет. — Інших варіантів немає. Ось чому Б'ва Келл потрібні «Софтноузи». Вони збираються знешкодити ельфійські лазери.

Але командир його не слухав. І Батлер також. Часу на кмітливі дедуктивні міркування не було. Вони тут як на долоні — темні постаті на білому арктичному снігу. Теорію підтвердили кілька пострілів із лазерів «Софтноуз», від яких під самими ногами лишилися глибокі дірки.

Холлі активувала оптику на шоломі, наблизила зображення ворога.

— Схоже, один із них має «Софтнуза», сер. Щось із довгим барелем.

— Нам потрібно прикриття. Швидко!

Батлер кивнув.

— Дивіться! Виступ. Майже біля краю.

Слуга схопив підопічного за комір і підхопив, як дитина кошенятко. Вони насилу бігли по снігу до виступу. Може, мільйон років тому крига й розтанула трохи, шар льоду поплив, але потім усе знову замерзло. Лишилася така собі складочка і протрималася цілу вічність, щоб тепер урятувати їхні життя.

Вони пірнули під навіс, забилися аж під саму крижану стіну. Навіс був досить товстий, щоб витримати постріли з будь-якої відомої зброї.

Батлер прикрив Артеміса своїм тілом, час від часу поглядаючи вгору.

— Дуже далеко. Не можу нічого розгледіти. Холлі?

Капітан Шорт висунула голову з-під краю крижаної пластини, навела оптику.

— Ну, що вони там задумали?

Холлі кілька хвилин зачекала, поки силуети не стали чіткішими.

— Дивно, — сказала вона. — Вони всі стріляють, але...

— Але що, капітане?

Холлі постукала по шолому, щоб упевнитися, що лінзи працюють.

— Може, моя оптика збилася, сер, але схоже, вони навмисне стріляють мимо, ціляться кудись за нашими головами.

У Батлера кров ударила в голову.

— Пастка! — закричав він і потягнувся за Артемісом. — Усі тікаємо! Усі тікаємо!

І саме цієї миті через стрілянину гоблінів п'ятдесят тон скелі, криги і снігу обрушилися на землю.

Їм майже вдалося. Звісно, оте майже не виграє мішечок золота у гномську рулетку. Якби не Батлер, ніхто б не вижив. А з ним щось трапилося. Незрозумілий приплив сил. Щось схоже на ту силу, яка змушує матерів піднімати важкі дерева, аби врятувати дитину. Дворецький ухопив Артеміса з Холлі, розмахнувся і кинув їх, як камінці у ставок. Не найшляхетніший спосіб подорожувати, але це врятувало їхні кістки, що могли легко перетворитися на крижаний пил.

Удруге за кілька секунд Артеміс приземлився носом у замет. Позаду продиралися крізь сніг Батлер із Рутом, чоботи ковзали по крижаній поверхні. Повітря розірвало гуркотом лавини, і пакова крига під ногами хруснула. Шматки каменю і льоду закрили вихід із-під навісу, немов ґрати. Батлер із Рутом опинилися в пастці.

Холлі скочила на ноги і кинулася до командира. Та що вона могла вдіяти? Приєднатися до них?

— Тримайтеся подалі, капітане, — наказав Рут у мікрофон шолома. — Це наказ!

— Командире, — ледь видихнула Холлі. — Ви живий!

— Здається, — отримала вона відповідь. — Батлер непритомний, вихід заблоковано. Навіс от-от обвалиться. Він тримається завдяки уламкам. Якщо їх прибрати, щоб ми могли вибратись...

Принаймні вони лишилися живими. В пастці, але живі. План, потрібен план.

Холлі була на диво спокійною. Саме ця риса і робила її чудовим агентом. Навіть у найнапруженішій ситуації капітан Шорт зберігала здатність діяти. І часом ті дії рятували життя. На симуляторі під час капітанських іспитів Холлі засліпила непереможних порогів прожектором. Технічно вона їх перемогла, тож звання їй присвоїли.

Холлі сказала в мікрофон:

— Командире, розстебніть Батлерів пасок і пристебніть до нього самі. Я вас обох витягну.

— Зрозумів тебе, Холлі. Потрібен гак?

— Якщо у вас є.

— Зачекай.

Із-поміж крижаних уламків вилетів гак і приземлився за метр від чобіт Холлі. За гаком тягнулася гонка, але міцна мотузка.

Холлі зачепила гак за власний пасок, перевірила, чи не зачепилася десь мотузка. Тим часом із намету вибрався Артеміс.

— Безглуздий план, — заявив він і обтрусив сніг із рукава. — Ти ж не сподіваєшся витягнути тих двох із такою швидкістю, щоб і кригу зламати, і під уламками їх не поховати.

— Я і не збираюсь їх витягувати, — відрізала Холлі.

— То хто їх витягне?

Капітан Шорт махнула в бік рейок. До них наближався зелений потяг.

— Он хто, — сказала вона.

Лишилося троє гоблінів. їх звали Дналл, Аймон і Найл. Троє претендентів на щойно звільнену посаду лейтенанта. Лейтенант Полл вийшов у відставку, коли поблизу підібрався до лавини, і його потягнула за собою п'ятисоткілограмова бурулька.

Вони піднялися на триста метрів, щоб їх не можна було підстрелити. Звісно, для ельфійської зброї така відстань нічого не означає, але ЛЕПівська зброя зараз не працювала. Лабораторії «Кобой» про все подбали.

— У лейтенанті Поллі з'явилася дірка, — присвиснув Аймон. — Його можна бачити наскрізь. І це не означає, що він поганий брехун.

Гобліни не надто прив'язувалися один до одного. Якщо врахувати всі випадки лихослів'я, лиходійства і помсти в лавах Б'ва Келл, то можна зрозуміти, що мати друзів-гоблінів не варто.

— Що скажете? — спитав Дналл, найгарніший із них. — Може, комусь із вас, хлопці, варто спуститися і подивитися.

Аймон гмикнув.

— А як же! Ми спустимося, і нас підстрелить отой здоровило. Думаєш, ми дурні?

— Здоровило вибув. Я сам його підстрелив. Влучно!

— А мій постріл викликав лавину, — похвалився Найл, наймолодший у банді. — Мою руку завжди можна упізнати.

— Який твій постріл? Ти хіба хробака можеш підстрелити. Не сміши мене.

Утрутився Аймон.

— Добре. Лишіть свою луску цілою. Ми зробимо кілька кіл, щоб подивитися, хто вижив.

— Чудовий план, геніальний, — похвалив Дналл. — Але він не спрацює.

— Чому?

Дналл тицьнув униз наманікюренним нігтем.

— Вони поїдуть потягом.

Із півночі наближалися чотири зелених вагончики, запряжені у старенький дизельний потяг. Навколо потяга вирував сніг.

Спасіння, подумала Холлі. А може й ні. Чомусь від одного лише вигляду потяга в неї скрутило шлунок. Але вибирати не було з чого.

— Потяг хімзаводу «Маяк», — сказав Артеміс.

Холлі обернулася через плече. Артемід був блідніший, ніж зазвичай.

— Що?

— «Зелені» по всьому світу називають його «зеленою машиною», така вже іронія. На ньому транспортують уран і плутон на переробку до хімічного заводу

«Маяк». У кабіні один машиніст. Охорони немає. Повне завантаження. Ця штука небезпечніша за ядерний підводний човен.

— А знаєш ти про нього тому, що...

Артемід знизав плечима.

— Мені подобається за таким спостерігати. Врешті-решт, радіація — проблема світова.

Тепер і Холлі відчувала. Уран щипав шкіру на щоках навіть крізь захисний гель. Потяг — отрута. Але він — єдиний шанс урятувати командира.

— Із кожною секундою веселіше, — пробурмотіла Холлі.

Потяг наближався. Торохкотів зі швидкістю десять кліків на годину. Була б Холлі сама — жодних проблем, а от із двома чоловіками внизу і непотрібним Хлопчиком Брудю доведеться добряче попрацювати, щоб потрапити на борт.

Холлі змарнувала ще кілька секунд, щоб подивитися на гоблінів. Вони зависли на висоті трьохсот метрів. Імпровізувати гобліни не вміли. Потяг виявився несподіванкою; їм знадобиться не менше хвилини, щоб розробити хоч якусь стратегію. Дірка в колишньому командирові змусить їх затриматися ще трохи.

Холлі відчувала, як вагони випромінюють радіацію. Вона проникала крізь гель у шкіру, щипала очі. Зовсім скоро зникне магія. Без неї вона довго не протягне.

Але зараз не час про це думати. Головне — командир. Вона має витягти його живим. Якщо Б'ва Келл такі розумні, що змогли розробити операцію проти ЛЕП, то під землею відбувається щось серйозне. Що б то не було, для протистояння потрібен Джуліус Рут. Вона повернулася до Артеміса.

— Добре, Хлопчику Брудю. Маємо лише один постріл. Хапайся, за що зможеш.

Артемід здригнувся.

— Не бійся. Ти зможеш.

— Мені холодно, ельфе, — огризнувся Артемід. — Люди тремтять від холоду.

— Бойовий у тебе дух, — похвалила його капітан і побігла.

За нею, мов линва за гарпуном, тяглася мотузка. Хоча вона і була завтовшки з волосінь для вудки, вона б ви тримала двох слонів. Артемід кинувся за Холлі.

Вони бігли паралельно рейкам, здіймаючи ногами снігові фонтани. Їх наздоганяв потяг. Він гудів і штовхав перед собою повітряний буфер.

Артемід намагався не відставати. Це не для нього. Бігати і потіти. Теж мені комбат. Він не солдат. Він стратег. Геніальний розум. А фізичні розборки нехай лишаяються таким, як Батлер. Але цього разу слуги поруч не було. І не буде, якщо вони не залізуть на цей потяг.

Артемід задихався, пара, що виривалася з рота, кристалізувалася і заважала дивитися. Потяг їх уже наздогнав, обсипав крижинками та іскрами з-під коліс.

— Другий вагон, — крикнула Холлі. — Там зручне полоззя. Бережи ноги.

Полоззя? Артемід озирнувся. Другий вагон швидко наближався. Але було так шумно, що важко було навіть дивитися в той бік. Таке хіба можливо? Жахливо. Нестерпно. Он під стальними дверима. Вузька полоса. Достатньо широка, щоб на неї стати. І втриматися.

Холлі легко на неї скочила, розпласталася на стіні вагона. Таке враження, що жодних зусиль не доклала. Просто стрибнула й опинилася в безпеці, врятувалася від небезпечних коліс.

— Давай, Фауле, — крикнула Холлі. — Стрибай!

Артемід спробував, дійсно спробував. Але носок чобота зачепився за метал. Хлопець спіткнувся, замахав руками, щоб утримати рівновагу. Назустріч неслася невблаганна смерть.

— Дві ліві ноги, — пробурмотіла Холлі і вхопила ненависного Хлопчика Брудю за комір.

Кидок — і Артемід полетів уперед і ударився об двері, немов у мультику.

Мотузка билася об бік вагона. Секунда, і Холлі вже опинилася в іншому місці. Вона шукала точку опори, щоб зачепитися. Може, спеціальний пасок і зменшить вагу Рута з Батлером, але ривок може зірвати з потяга її саму. А якщо таке станеться, то всьому кінець.

Холлі зачепилася рукою за металеву драбину. Помітила, як через

розірваний костюм мерехтять магичні іскорки. Намагаються усунути вплив радіації. Скільки іще протримається магія за таких умов? безперервне зцілення виснажує. Доведеться проводити Ритуал. І чим скоріше, тим краще.

Холлі хотіла відчепити гак від себе і прив'язати до однієї з поперечин, але мотузка натягнулася, мало не збила її з ніг. Вона вчепилася в драбину, нігті впилися в шкіру. Що ж, над цим планом потрібно ще попрацювати. Час розтягнувся, як гумова стрічка. На якусь мить Холлі здалося, що лікоть у неї от-от вискочить із суглоба. Крига не встояла, і Рут із Батлером вискочили зі своєї холодної могили, як стріла з арбалета.

За секунду вони вже прилипли до вагона, і пасок допомагав їм триматися нагорі. Але довго так не триватиме, і хай там як діє на них гравітація, все одно вона затягне їх під колеса.

До неї підповз Артеміс.

— Що я можу зробити?

Вона кивнула на кишеню на плечі.

— Там. Флакон. Витягни.

Артеміс розкрив застібку на липучці, дістав маленький флакончик.

— Є. Дістав.

— Добре. Тепер усе залежить від тебе, Фауле. Лізь угору.

Хлопець аж рота роззявив.

— Угору?

— Так. Це наша єдина надія. Маємо відчинити люк зверху і затягти туди командира і Батлера. За два кліки поворот. Якщо потяг уповільниться хоч на один оберт колеса, вони пропали.

Артеміс кивнув.

— Флакон?

— Кислота. Для замка. Механізм усередині. Прикрий обличчя і присни. Виприскай увесь флакон. Бережись, щоб на тебе не потрапило.

Для таких умов розмова була аж занадто довгою. Особливо коли на кону кожна секунда. Артеміс вирішив не гаяти час на прощання.

Він підтягнувся, намагаючись не відривати тіла від вагона. Навколо вирував вітер, обсипаючи крижаною крупкою. Немов бджоли накиннулися. Артеміс зчепив зуби і стягнув рукавиці. Краще обморозитися, ніж загинути під колесами.

Угору. Одна сходинка за раз, аж доки не заліз на дах вагона. Тепер

сховатися нема де. Вітер ударив в обличчя, змусив опустити голову. Артеміс прищулив очі та подивився крізь завірюху. Он воно! По центру. Світло. Посеред сталеві пустелі світилося щось схоже на скло в металевій рамі. Попереду п'ять метрів без поручнів. Сила тут не допоможе, вирішив Артеміс. Нарешті він отримав шанс скористатися мозком. Кінетика й імпульс. У теорії дуже просто.

Хапаючись руками за невеличкий виступ по центру, Артеміс сантиметр за сантиметром просувався до цілі. Під ногами звивався вітер, такий сильний, що мало не підкидав хлопця, загрожуючи здути геть.

Артеміс обхопив виступ пальцями. Не дуже вони в нього сильні. Вже кілька місяців він не тримав у руках нічого важчого за телефон. Якби комусь раптом схотілося, щоб хтось набрав текст «Загубленого раю» за двадцять хвилин, — от вам Артеміс. А от висіти на даху вагона в завірюху — то вже ні. Він цього не робитиме. Ото і була частина плану.

За долю секунди до того, як суглоби пальців залякнуться, хлопець розкрив долоні. Порив вітру підхопив його і кинув прямо на металевий корпус ліхтаря.

«Чудово», — сказав би він, якби в легенях лишився хоча б кубічний сантиметр повітря. Але якби він і сказав це, слово понесло би вітром, він і сам не встиг би почути. Ще якась мить, і вітер висмикне його пальці з-під тулуба і скине вниз. Гарматне м'ясо для гоблінів.

Артеміс дістав із кишені флакон із кислотою, стиснув кришку зубами. Бризнула рідина, мало не потрапивши в очі. Хвилюватися про це немає часу. Ні на що немає часу.

На металевому корпусі висіла величезна колодка. Артеміс капнув в отвір для ключа дві краплини. Все що міг. Мало вистачити.

Результат не змусив себе довго чекати. Кислота в'їлася в метал, як лава в кригу. Ельфійські технології. Найкращі у світі.

Колодка відкрилася, вітер загуркотів звільненою рамою. Вона мало не зачепила Артемісево обличчя, але вдарила лише плече, і хлопець ледь не вивалився через край. Не дуже схоже на шляхетного рятівника.

Потяг підскочив, хлопця штовхнуло в інший бік, і він завалився всередину. Приземлився горілиць і з подивом утупився в трикутні символи радіоактивності, що прикрашали кожний контейнер. Принаймні вони були запаяні, хоча й поіржавіли деінде.

Артеміс перекотився по дощаній підлозі, біля дверей став на коліна. Чи капітан Шорт іще тримається? Може, він лишився один? Уперше в житті. Сам-самісінький.

— Фаул! Відчиняй двері, мерзотнику Бруду!

Ага. Не один.

Прикривши обличчя рукою, Артеміс приснув потрійний засув ельфійською кислотою. Сталь одразу ж попливла, закапала на підлогу гарячими краплями. Хлопець відсунув двері.

Холлі хоробро трималася, хоча від обличчя, там, де радіація проїла гель, здіймалася пара.

Артеміс схопив її за руку.

— На раз, два, три?

Холлі кивнула. На розмови не лишилося сил.

Хлопець стиснув пальці. Ну, пальці, не підведіть! Якщо вибереться звідси живим, придбає собі отой кумедний домашній тренажер, що рекламують на всіх каналах.

— Раз.

Поворот наближався. Він уже бачив його краєм ока. Потягу доведеться скинути швидкість, а то він зійде з рейок.

— Два.

Сил у капітана Шорт майже не лишилося. Вітер тріпав її, немов прапор на флагштоку.

— Три!

Артеміс щосили смикнув. Холлі заплющила очі й розтиснула руки. Вона навіть повірити не могла, що довіряє своє життя Хлопчикові Бруду.

Артеміс трохи розбирався у фізиці. Він так розрахував, щоб скористатися поворотом, імпульсом і швидкістю потяга. Але природа завжди додає щось своє, і передбачити це неможливо. В даному випадку це «щось» виявилось невеличкою шпариною на стику рейок. Досить маленькою, щоб потяг із них не зійшов, але досить великою, щоб вагон підстрибнув.

Вагон смикнуло, двері з гуркотом посунулися назад, немов п'ятитонна гільйотина. Але, схоже, Холлі лишилася живою. Точно сказати Артеміс не міг, тому що вона впала прямо на нього, і вони обоє покотилися по дерев'яній підлозі. Наскільки він міг роздивитися, ельфійка не постраждала. Принаймні голова ще була на плечах, і це

добре. Але свідомість вона втратила. Може, через травму.

Артеміс і сам ледь тримався. В кутках очей уже збиралася темрява, готова поглинути його. Хлопець похилився і впав на Холлі.

Наслідки були куди серйознішими, ніж можна собі уявити. Оскільки Холлі була непритомною, її магія працювала на автопілоті. Безконтрольна магія тече, як електричний струм. Щойно обличчя хлопця торкнулося лівої руки ельфійки, до нього уже побігли блакитні іскорки. І якщо для нього це було добре, для Холлі навпаки — дуже погано. Артеміс не знав, але Холлі потребувала кожної магічної іскорки, адже у вагон вона потрапила уже в поганому стані.

Не встиг командир Рут викинути мотузку, як щось упилося йому в око.

Гоблін Дналл витяг маленьке прямокутне дзеркальце і перевірів, чи не розкуйовдилася луска.

— Класні крила у «Кобой». Як гадаєте, нам дозволять їх лишити?

Аймон спохмурнів. Але ви б цього навіть не помітили. Предками гоблінів були ящери, тому міміку вони мали дуже невиразну.

— Тихо ти, теплокровний дурню!

Назвати гобліна Б'ва Келл теплокровним — дуже серйозна образа.

Дналл найжачився.

— Обережніше, друже, або я вирву твого язика.

— Ми всі залишимося без язиків, якщо ельфи втечуть! — огризнувся Аймон.

І то була правда. Генералам не подобалися погані новини.

— Що ж нам робити? Мені подобається, який вигляд я маю в цьому прикиді. Як хлопець із мозком.

— Стрільтимемо в потяг, — утрутився Найл. — Усе просто.

Дналл поправив «Кобой Дабл Декс» і підлетів до наймолодшого члена команди.

— Ідіот, — ляснув він його по потилиці. — Потяг радіоактивний, хіба не відчуваєш? Один влучний постріл, і наш попіл розвіється за вітром.

— Слушне зауваження, — признав Найл. — Ти не такий дурний, яким здаєшся.

— Дякую.

— Нема за що.

Аймон відлетів, піднявся метрів на сто п'ятдесят. Така спокуса!

Одним пострілом можна збити ельфа, іншим — людину на даху. Та ризикувати не можна. Схибить на міліметр — і перетвориться на спагеті для хробаків.

— Гаразд, — сказав він у мікрофон шолома. — Слушайте план. З усією тією радіацією у вагоні наші друзі і кількох хвилин не протягнуть. Полетимо за потягом, поки не переконаємось. Потім повернемося і скажемо генералам, що бачили трупи.

— А ми їх побачимо? — запитав Дналл.

— Звісно, ні, дурню! — гримнув на нього Аймон. — Хочеш, щоб у тебе очі повилазили?

— Ні.

— Отож. Зрозуміло?

— Геть усе, — підтвердив Найл і дістав свого «Софтноуза». Вистрілив товаришам у спину. Маленька дистанція, постріл в упор. Вони не встигли нічого зробити. Гоблін простежив, як трупи попадали на землю. За кілька хвилин їх замете снігом. Ніхто їх не знайде, аж поки полярна крига не розтане.

Найл сховав зброю, набрав на комп'ютері координати терміналу. Якщо уважно придивитися до морди рептилії, можна було б розгледіти щось схоже на посмішку. У загоні з'явився новий лейтенант.

ГЛАВА 9: НЕБЕЗПЕЧНІ НЕБЕСА

Командний пункт операції, Поліцейська Плаза



ФОУЛІ сидів перед обчислювальною машиною ЛЕП і чекав на результати свого останнього дослідження. Глибока лазерна чистка гоблінського транспортера виявила один повний і один частковий відбитки пальців. Повний відбиток належав йому. Це дуже легко пояснити, адже Фоулі власноруч оглянув усі деталі транспортера. Частковий відбиток міг належати зраднику. Недостатньо, щоб ідентифікувати ельфа, який передавав технології ЛЕП до Б'ва Келл, але вистачить, щоб виключити всіх невинних. Після перехресної перевірки всіх, хто мав доступ до деталей транспортера, Фоулі отримав коротенький список. Кентавр гордовито

тряхнув хвостом. Геній. Немає сенсу це приховувати.

Зараз комп'ютер обробляв особисті файли і порівнював відбитки пальців із контрольним зразком. Фоулі лишалося нетерпляче перебирати пальцями і чекати на звістку від наземної команди. Магма уже заспокоїлася. Дуже незвично. Незвично і навряд чи випадково.

Підозріливі думки перервав знайомий голос.

— Пошук завершено, — сказав комп'ютер тоном Фоулі. Так, трохи пихатий, то й що? — Триста сорок шість варіантів виключено. Лишилося сорок можливих.

Сорок. Непогано. Їх можна легко допитати. От іще одна можливість використати ретаймер. Та був іще один спосіб звузити коло пошуків.

— Комп'ютере, перевір персонал третього рівня.

До третього рівня належали всі, хто мав доступ до утилізаційних плавильних печей.

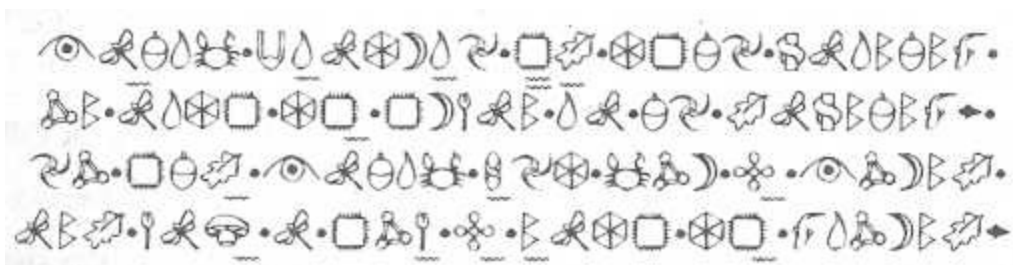
— Перевіряю.

Звісно, комп'ютер виконував команди лише тих ельфів, на розпізнавання голосу яких його було запрограмовано. Щоб перестраховатися, Фоулі закодував свої особисті дані та інші важливі файли на комп'ютерній мові, яка походила від давньої кентаврської.

Усі кентаври були трохи параноїками, і не без підстав, адже їх лишилося менше сотні. Людям удалося

перебити всіх їхніх родичів-єдинорогів. Під землею лишилося шість кентаврів, які вміли читати кентаврською, і лише один, хто зміг би розшифрувати комп'ютерний діалект.

Кентаврська мова була однією з найстаріших писемних мов. Вона існувала вже понад десять тисячоліть. Тоді люди вперше почали полювати на міфічних істот. Перші слова «Сувою Капали», єдиного вцілілого манускрипта кентаврською, гласив:



*«Слухайте попередження мудрих:
На землі починається ера людей.
Тож ховайтеся, ельфи,
Знайдіть собі притулок під землею».*

Кентаври славилися своїм інтелектом, а не поезією. Але Фоулі відчував, що ці слова сьогодні так само актуальні, як і кілька століть тому.

По скляній перегородці постукав Каджон. Технічно Каджон не мав доступу до командного пункту, але Фоулі його пускав. Не міг утриматися, щоб не підколоти колишнього командира. Після невдалої спроби усунути Рута з поста командира Рекона

Каджона повернули до лейтенантів. Якби родина в нього була не така впливова, його б і зовсім викинули. Можливо, це було б на краще. Принаймні, не доводилося б вислуховувати знуцання Фоулі.

— Потрібно, щоб ти підписав кілька електронних форм, — сказав лейтенант, не підводячи очей.

— Жодних проблем, командире, — гмикнув кентавр. — Як там змови й інтриги? Ніякої революції сьогодні вдень не заплановано?

— Просто підпиши форми, — протягнув цифрову ручку Каджон. Рука в нього тремтіла.

«Цікаво, — подумав Фоулі. — Ця розбита мушля колись була одним із поважних ельфів у ЛЕП».

— Ні, серйозно, Каджоне. Ти відмінно справляєшся з доставкою форм на підпис.

В очах у лейтенанта промайнула підозра.

— Дякую, сер.

Губи Фоулі розтягнулися в посмішці.

— На здоров'я. І така опухла голова тобі ні до чого.

Каджонова рука потяглася до нещасного лоба. Слова кентавра зачепили за живе.

— Ой. Болісна тема. Вибач.

У глибині Каджонових очей спалахнула іскра. Фоулі мав би насторожитися. Але його увагу відвернув сигнал комп'ютера.

— Список завершено.

— Вибачте, командире. Важливі справи. Пов'язано з комп'ютером, тож ви не зрозумієте.

Фоулі повернувся до плазмового екрана. Доведеться лейтенанту почекати підпису. Мабуть, то одне із замовлень на частини транспортерів.

Теленькнув дзвіночок. От воно! Частини транспортерів! Зрадник серед співробітників! Той, хто затаїв образу. У Фоулі аж лоб намок від поту. Це ж очевидно.

Він подивився на плазмовий екран, щоб побачити те, що і так уже знав. На моніторі було лише два імені. Першого, Бома Арбля, можна було відразу виключити. Офіцер Служби Вилову загинув під час перегонів до ядра землі. Друге ім'я мало не вистрибувало з екрана. Лейтенант Брайар Каджон. Понизили і відправили до служби утилізації майже в той самий час, коли Холлі перевели до старого терміналу. Сходиться.

Фоулі зрозумів, що коли він за десять секунд не підтвердить повідомлення, комп'ютер прочитає ім'я вголос. Тож, ніби нічого не

сталося, натиснув «видалити».

— Знаєте, Брайаре, — сказав він, — усі ті слова про вашу голову — то ж просто жарт. Так я намагаюся виразити співчуття. Власне, в мене є мазь...

У кентаврову потилицю уперлося щось холодне і металеве. Фоулі передивився багато детективів і чудово знав, що то таке.

— Лиши свою мазь собі, віслуче, — засичав йому на вухо Каджон. — Мені здається, незабаром і з твоєю головою щось скоїться.

Потяг хімзаводу «Маяк», північ Росії

Перше, що відчув Артеміс, — ритмічне постукування, пульсація вздовж хребта. «Я у спа-салоні у Блекроку, — подумав він. — Ірина масажує мені спину. Саме те, що потрібно. Особливо після тієї пригоди з потягом... Потяг!»

Він явно іще у вагоні потяга хімзаводу «Маяк». Його підкидало і торсало, тому що потяг мчав по рейках. Артеміс насилу розплющив очі, приготувавшись до неймовірного болю. Але з подивом зрозумів, що з ним усе гаразд. Навіть більше, ніж гаразд. Пречудово, якщо чесно. Мабуть, через магію. Певне, Холлі зцілила численні подряпини і синці, поки він лежав непритомний.

Усі інші такими бадьорими не були. Особливо капітан Шорт, яка іще не отямилася. Рут накрив свого офіцера шубою.

— Отямився, еге ж? — сказав він, навіть не глянувши на хлопця. — Не знаю, як ти взагалі зміг заснути після того, що накоїв.

— Накоїв? Але ж я вас урятував... Принаймні, допоміг.

— Так, допоміг, Фауле. Допоміг і собі, відібравши у Холлі магію, поки вона була непритомна.

Артеміс застогнав. Мабуть, це сталося, коли вони впали. Магія якось перетекла до нього.

— Здається, я розумію, що сталося. То був...

Рут застерезливо підняв палець:

— Нічого не кажи. Великий Артеміс Фаул нічого випадково не робить.

Артеміс підвівся на коліна.

— Із нею ж не може статися нічого серйозного. Просто перевтома?

Раптом обличчя Рута опинилося за сантиметр від нього, і було воно

таким червоним, що на ньому можна було яєчню смажити.

— Нічого серйозного! — просичав командир із такою люттю, що важко було розібрати слова. — Нічого серйозного! Вона втратила вказівного пальця на правій руці! Відрізало дверима. Її кар'єру закінчено. І через тебе у Холлі не вистачило магії, щоб зупинити кровотечу. У неї зовсім не лишилося сил. Вона порожня.

— Втратила палець? — приголомшено повторив Артеміс.

— Не сказати, щоб утратила, — поправився командир, помахавши під носом у хлопця відрізаним пальцем, — Потрапив мені в око, коли відскочив.

Око в Рута уже почало наливатися синім.

— Якщо ми негайно повернемося, ваші хірурги зможуть пришити його на місце?

Рут покачав головою.

— Якби ж ми могли повернутися. Щось мені підказує, що ситуація під землею зовсім не така, як під час нашого від'їзду. Якщо гобліни послали по нас

команду снайперів, можеш не сумніватися, внизу щось коїться.

Артеміс розгубився. Холлі врятувала їм усім життя, а він так їй відплатив. І хоча особисто його не можна було звинувачувати в тому, що сталося з Холлі, все це відбулося тоді, коли рятували його батька. Він має сплатити борг.

— Скільки? — кинув хлопець.

— Що?

— Скільки минуло?

— Не знаю. Хвилина.

— Тоді ми маємо час.

— Час для чого? — не зрозумів командир.

— Щоб урятувати палець.

Рут потер поранене плече — згадку про подорож уздовж потяга.

— Цікаво, як ми це зробимо? Магії в мене ледь вистачить на месмер.

Артеміс заплющив очі. Зосередься.

— А Ритуал? Має ж щось бути.

Магія народу походить від землі. Щоб відновити сили, їм доводиться час від часу проводити особливий ритуал.

— Як можна тут провести Ритуал?

Артемій замислився. Минулого року, готуючись до викрадення, він запам'ятав значні частини Книги Народу.

Твій дар походить від землі.

Її маєш бути вдячний ти.

Візьми зернятко.

І коли зійдуться дуб, повний місяць

І вода, що повертає, Ти сховай зернятко Неподалік.

Дар поверни у землю.

Артемій перекотився по підлозі та взявся обшукувати комбінезон Холлі.

У Рута мало серце не зупинилося.

— Заради бога, Хлопче Бруду! Що ти робиш?

Артемій навіть не обернувся.

— Минулого року Холлі втекла, бо в неї був жолудь.

Командирові вдалося опанувати себе.

— П'ять секунд, Фауле. Говори швидше.

— Такий офіцер, як Холлі, не забуде того, що сталося. Я майже певен...

Рут зітхнув.

— Чудова думка, Хлопчику Бруду. Але жолуді мають бути свіжопідібраними. Якби не блокада часу, годі нічого б не спрацювало. Максимум два дні. Чув, що Фоулі з Холлі подавали прохання на розробку спеціального контейнера для жолудів, але Рада відмовила. Вирішили, що то нісенітниця.

Для командира то була довга промова. Він не звик пояснювати свої вчинки. Але в глибині душі у нього теплилася надія. Може... Холлі ніколи не вагалася, коли доводилося трохи порушувати правила.

Артемій розстебнув блискавку туніки капітана Шорт. На її шиї на золотому ланцюжку висіло два мініатюрних предмети. Примірник Книги, ельфійської Біблії. Артемій пам'ятав, що торкатися його без дозволу власника аж ніяк не можна. Був і ще один предмет. Маленька плексигласова сфера, наповнена землею.

— Це проти правил, — зауважив Рут, але не сказати, щоб він дуже засмутився.

Холлі поворушилася, повертаючись до тями.

— Гей, командире, що у вас з оком?

Артеміс не звернув на неї уваги і розбив сферу об підлогу вагона. На долоні опинилася купка землі із жолудем.

— Лишається його закопати.

Командир перекинув Холлі через плече. Артеміс намагався не дивитися на те місце, де в неї був указівний палець.

— Тож час сходити з потяга.

Артеміс подивився на арктичний пейзаж за вікнами. Зійти з потяга не так легко, як здавалося.

Батлер причаївся біля люка, не зводячи очей із гоблінів.

— Приємно бачити, що ти в формі, — сухо зауважив Артеміс.

Охоронець посміхнувся.

— Я теж радий вас бачити, Артемісе.

— Ну? Що ти там бачиш? — перервав обмін люб'язностями Рут.

Батлер опустив свою руку на плече молодого хазяїна. Поговорити можна було і пізніше.

— Гобліни зникли. Цікаво. Двоє опустилися, щоб перевірити, як у нас справи, а третій вистрілив їм у спину.

Рут кивнув.

— Боротьба за владу. Гобліни — вороги самим собі. А зараз нам потрібно вистрибнути з потяга.

— Десь через півквіку ще один поворот, — сказав Батлер. — Найкращий для нас варіант.

— Тож сходимо? — спитав Артеміс.

Батлер вишкірився.

— Сходимо — це дуже м'яко сказано.

Артеміс простогнав. Отже, доведеться знову бігати і стрибати.

Командний пункт

Мозок у Фоулі шкварчав, як слимак в олії. У нього ще лишався вибір, адже Каджон його не підстрелив. А от коли вистрілить, варіантів уже не буде. Магії у кентаврів не було. Ані краплинки. Розраховували лише на мозок. Ну і на те, що зможуть затоптати ворога копитами. Але у Фоулі було таке відчуття, що Брайар так просто його не прикінчить. Захоче познуцатися наостанок.

— Гей, Фоулі, — сказав лейтенант. — Чому б тобі не увімкнути інтерком? Подивишся, що відбувається.

Фоулі і так здогадувався, що відбувається.

— Не хвилюйся, Брайаре. А то смикнешся ненароком.

Каджон розреготався. Він значно повеселішав.

— Брайаре? Тож ми тепер на ти? Ти навіть не уявляєш, у яку халепу ти вскочив.

Фоулі вже уявляв. За тонованим склом техніки ЛЕП прилипли до моніторів, намагаючись вичислити зрадника. Вони навіть не підозрювали, яка драма відбувається за кілька метрів від них. Фоулі їх бачив і чув, а вони його — ні.

І винуватити кентавр міг лише себе. Саме він наполіг, щоб командний пункт збудували за такими параноїдальними стандартами. Титанова кабінка з куленепробивними вікнами. І не було в цій кабінці жодного кабелю, навіть з оптичного волокна, який би поєднував пункт із зовнішнім світом.

Абсолютно непідступний. Хіба що відчинити двері, щоб кинути в обличчя ворогу кілька образ. Фоулі застогнав. Мама завжди казала, що язик — його ворог. Та не все ще втрачено. У нього ще лишилося кілька козирів у рукаві. Плазмова підлога наприклад.

— Тож заради чого це все, Каджоне? — запитав кентавр, піднімаючи копита з плитки. — І, будь ласка, не кажи, що ти хочеш управляти світом.

Каджон посміхався. То була його зоряна мить.

— Не одразу. Можна почати з підземних жителів.

— Чому?

У Каджонових очах спалахнуло божевілля.

— Чому? І ти питаєш мене чому? Я ж був перлиною Ради! Через п'ятдесят років я став би її головою! Аж тут з'явився Артемис Фаул. За один день усі мої мрії розбилися. Мене скалічили і скинули! І все через тебе, Фоулі. Через вас із Рутом! Тож єдиний шанс повернути моє життя в нормальне русло — знищити вас обох. Тебе звинуватять в організації гоблінських нападів, а Джуліус із ганьбою загине. А як бонус я отримаю Артеміса Фаула. Я про таке навіть і не мріяв.

Фоулі хмикнув.

— Ти справді вважаєш, що можеш перемогти ЛЕП оберемком «Софтноузів»?

— Перемогти ЛЕП? Навіщо це мені? Я тепер герой. Буду ним. А ти перетворишся на злодія.

— Це ми іще побачимо, бабуїне, — сказав Фоулі та натиснув на

кнопку, що передавала інфрачервоний сигнал до приймача в підлозі. За десять п'ятих секунди потаємна плазмова мембрана нагріється. Іще через півсекунди по плазмі, немов пожежа, пробіжить розряд нейтрино і вразить кожного, хто стоїть ногами на підлозі. Теоретично.

Каджон задоволено захихикав.

— Марно. Плазмова плитка не працює.

Фоулі збентежився. На мить. Потім обережно опустив копита і натиснув на іншу кнопку. Та активувала лазер, що наводився на голос. Власне, першого, хто заговорить, підстрелить. Кентавр затамував подих.

— Ані плазмової плитки, — продовжив Каджон, — ані голосового лазера. Ти програв, Фоулі. Чомусь мене це не дивує. Я завжди знав, що ти дурний віслюк. — Лейтенант сів на стілець і закинув ноги на панель управління. — Тож ти уже здогадався?

Фоулі замислився. Хто це може бути? Хто може подолати його на власному полі? Точно не Каджон. Повний кретин у техніці. Ні, була лише одна особа, здатна розгадати кентаврів шифр і деактивувати всі пристрої безпеки.

— Опал Кобой, — похмуро сказав він.

Каджон попестив його по голові.

— Правильно. Опал поставила жучки, коли оновлювала ваше обладнання. Коли ти люб'язно попрацював із документами перед камерою, розшифрувати код і перепрограмувати обладнання було дуже легко. І найцікавіше те, що Рада за все сплатила. Опал включила жучки до рахунку. Зараз Б'ва Келл готуються до нападу на місто. Зброя ЛЕП і комунікації не працюють, і у всьому звинуватять тебе, мій копитний друже. Врешті-решт, ти ж зачинився в командному пункті прямо в розпал кризи.

— Ніхто не повірить! — заперечив Фоулі.

— Повірять. Особливо коли ти вимкнеш систему охорони ЛЕП, включаючи ДНК-гармати.

— Цього я не зроблю.

Каджон покрутив у руці чорний матовий пульт.

— Боюся, вирішувати це не тобі. Опал трохи втрутилася у вашу операцію і внесла кілька змін.

Фоулі заляк.

— Ти хочеш сказати?..

— Саме так, — кивнув Каджон. — Нічого не спрацює, аж поки я не

натисну кнопку.

Він натиснув кнопку. І навіть якби у Фоулі була реакція ельфа, він не встиг би прибрати копита з плитки до того, як у нього вдарив плазмовий розряд і вибив зі стільця.

Полярне коло

Батлер наказав усім триматися за його пасок. Кожен мав узятися за окрему ланку. Хитаючись від сильного вітру, вони, немов юрба п'яничок, пішли до дверей вагона.

«Нічого, крім фізики, — повторював Артеміс. — Якщо послабити силу тяжіння, ми не розіб'ємося об арктичну кригу».

Незважаючи на залізну логіку, коли Рут викинув групу в ніч, Артеміс затамував подих. Пізніше він багато разів подумки прокручував цей епізод і розумів, що дуже перелякався.

Повітряний потік перекинув їх через шпали прямо у сніговий замет. Антигравітаційний пасок Батлер увімкнув за секунду до удару, інакше б вони підстрибнули, як перша людина на Місяці.

Рут відстебнувся першим і кинувся розгрібати сніг, аж поки пальці не зашкребли кригу.

— Марно, — сказав він. — Кригу я не розламаю.

За спиною в нього пролунало клацання.

— Відійдіть, — наказав Батлер і прицілився з пістолета.

Рут послухався і прикрив очі рукою. Шматочки льоду можуть так само позбавити очей, як і шестидюймові цвяхи. Батлер висадив повну обойму, і у змерзлій землі з'явилося заглиблення. І без того пошарпану групу заліпило мокрим снігом.

Дим іще не розсіявся, а Рут уже схилився над ямкою. Він поквапив Батлера — лишалися секунди, час Холлі минав. Вони мусять устигнути провести Ритуал. Скоро буде вже запізно.

Яма була уже чимала, командир зістрибнув униз, зачерпнув розколотий лід. Серед білого з'явилася коричнева пляма.

— Є! — зрадів він. — Земля!

Батлер опустил слабку Холлі в яму. Вона була схожа на ляльку. Маленька і безсила. Рут уклав нелегальний жолудь до пальців капітана і засунув їх у холодну землю. Зняв із пояса моток скотчу і закріпив пальці так, як було потрібно.

Ельф і двоє людей стояли навколо Холлі та чекали.

— Може не спрацювати, — нервував Рут. — Ми ще ніколи не працювали з консервованими жолудями. Це все Фоулі. Його штучки. Хоча вони спрацювують. Як правило.

Артеміс поклав руку йому на плече. Це все, що він міг зробити. Утішати хлопець не вмів.

П'ять секунд. Десять. Нічого.

Потім...

— Дивіться! — вигукнув Артеміс. — Іскра!

Маленька блакитна іскорка ліниво поповзла по руці Холлі, закружляла навколо вени. Перетнула грудну клітку, побігла до гострого підборіддя і зникла між очима.

— Відійдіть, — порадив Рут. — Я бачив, як у Тульсі ельф зцілювся за дві хвилини. Зруйнувало цілий порт. Навіть не уявляю, що може статися за чотири.

Вони відступили до краю ями, і вчасно. Із землі потяглися інші іскри. Вони попрямували до руки Холлі й до інших частин тіла, які потребували допомоги. Пірнали до рани на пальці, немов маленькі плазмові торпеди, аж скотч плавився.

Холлі сіла і незграбно змахнула руками, як лялька. Ноги в неї засмикалися, немов хотіли влучити в невидимого ворога. Голосові зв'язки видали такий пронизливий звук, що аж крига навколо потріскалася.

— Це нормально? — прошепотів Артеміс, ніби Холлі могла його почути.

— Так, — відповів командир. — Мозок перевіряє систему. Це тобі не подряпини і синці лікувати.

Із кожної пори на тілі Холлі повалив пар, виганяючи радіацію. Вона здригнулася і знову впала в крижане місиво.

Не дуже приємне видовище. Вода перетворилася на пару, і капітан ЛЕП зник у тумані. Видно було лише її ліву руку, і то пальці майже неможливо було розгледіти.

Раптом Холлі перестала рухатися. Рука завмерла, випала з туману. Арктична ніч знову стала тихою.

Вони підійшли ближче, ступили в туман. Артеміс хотів побачити, що там відбувається, але було трошки моторошно.

Батлер набрав у легені повітря і розігнав туман. Усе тихо. Холлі

лежить і не рухається.

Артеміс придивився до її темного силуету.

— Здається, вона прокидається...

Договорити йому не дала Холлі. Вона сіла. На віях і волоссі повисли бурульки. Груді її розпирало, немов вона наковталася повітря.

Артеміс схопив її за плечі, вперше за все життя втративши контроль над своїми почуттями.

— Холлі! Холлі, поговори зі мною. Твій палець? Усе гаразд?

Холлі поворушила пальцями, стиснула їх у кулак.

— Здається, так, — сказала вона і вдарила Артеміса прямо поміж очима.

Приголомшеного хлопця відкинуло в замет уже вчетверте протягом дня.

Холлі підморгнула здивованому Батлерові.

— Тепер ми квити, — сказала вона.

Командир Рут не дуже любив спогади. Але відтепер, коли на нього насадили проблеми, він пригадував цю мить і тихенько сміявся.

Командний пункт

Фоулі прокинувся від болю. То було незвично, бо він навіть не пам'ятав, коли востаннє у нього щось боліло. Кілька разів його зачепили коментарі Джуліуса, але фізичного дискомфорту він намагався уникати за будь-яку ціну.

Кентавр лежав на підлозі в командному пункті, вкритий залишками свого стільця.

— Каджоне, — прогарчав він, і наступні дві хвилини були чутні лише слова, які не можна друкувати в книжках.

Коли кентавр нарешті випустив пару, мозок у нього запрацював, і він піднявся з плазмової плитки. Від хвоста пахло паленим. На сидницях лишилось кілька підпалин. Не дуже приємно для кентавра. В нічних клубах дівчата спершу дивляться саме на них. Не сказати, щоб Фоулі дуже добре танцював. Усі чотири копита у нього були ліві.

Кабінку було замкнено. Міцніше, ніж гномський гаманець, як то кажуть. Фоулі набрав код «Фоулі. Двері».

Комп'ютер не відреагував. Спробував уголос:

— Фоулі. Один два один зірочка. Двері.

Навіть не пікнуло. Він у пастці. Полонений власної системи безпеки. Навіть вікна були затемнені, і він нічого не бачив. Повністю ізольований. Нічого не працювало.

Ну, не зовсім так. Усе працювало, але його дорогоцінний комп'ютер ніяк на нього не реагував. І Фоулі добре розумів, що без утручання в систему йому звідси не вибратись.

Кентавр зняв із голови капелюха з фольги, скрутив його в кульку.

— Ти багато чого для мене зробив! — сказав він і кинув його до кошика зі сміттям.

Кошик розпізнає речовину викинутого і переправить до відповідного контейнера.

На стіні ожив плазмований монітор. З'явилося збільшене обличчя Опал Кобой. І на ньому сяяла найщасливіша усмішка, яку кентавр бачив за все своє життя.

— Вітаю, Фоулі. Давно не бачилися.

Фоулі спробував посміхнутися у відповідь, але вийшло не так добре.

— Опал. Радий тебе бачити. Як предки?

Усім було відомо, що Опал довела батька до банкрутства. Історія перетворилася на легенду корпоративного світу.

— Дуже добре, дякую. «Кумулус» — чудова божевільня.

Фоулі вирішив бути відвертим. До такого він не часто вдавався. Але варто спробувати.

— Опал. Подумай, що ти робиш. Каджон несповна розуму. Коли він отримає те, що хоче, обов'язково тебе здихається!

Піксі погрозила бездоганно наманікюренням пальчиком.

— Ні, Фоулі, ти помиляєшся. Брайарові я потрібна. Справді. Без мене і мого золота він ніщо.

Кентавр зазирнув в очі Опал. Піксі дійсно вірила тому, що говорила. І як така розумна особа може так помилятися?

— Я знаю, навіщо це тобі, Опал.

— Хіба?

— Так. Іще ображаєшся, що я отримав медаль в університеті.

На секунду Кобой утратила самовладання, і на обличчі в неї промайнула відраза.

— То була моя медаль, дурний кентавре. Мої крила були кращими за твою іридокамеру. Ти переміг, бо ти чоловік. І це єдина причина.

Фоулі задоволено посміхнувся. Навіть незважаючи на те що зараз усе було проти нього, він не міг утриматися від злорадства.

— Тож що тобі потрібно, Опал? Чи ти просто хочеш потеревенити про старі добрі часи?

Опал відпила з кришталевого бокала.

— Просто хотіла сказати, що я за тобою спостерігаю, тож не роби дурниць. І хотіла показати запис із камер у місті. Щойно зроблений. До речі, Брайар зараз у Раді, висуває проти тебе звинувачення. Приємного перегляду.

Обличчя Опал зникло, замість нього з'явилися вулиці Небесного міста. Туристичний район, неподалік від торговельного центру «Спаде Спад». Зазвичай тут гуляли парочки з Атлантики, фотографувалися на тлі фонтана. Але сьогодні тут кипіла бійка. Б'ва Келл обстрілювали війська ЛЕП, а ті, схоже, навіть не захищалися. Гобліни палили зі своїх «Софтноузів», а поліція не зробила жодного пострілу у відповідь. Офіцери ховалися де могли. Абсолютно безпорадні.

Фоулі роззявив рота. Катастрофа. І він у всьому винний. Жертовних козлів живими не лишають. Отже, він має якнайшвидше передати Холлі повідомлення. Або вони всі загинуть.

ГЛАВА 10: ТРАБЛ І НЕПРИЄМНОСТІ

Центр Небесного міста



ТОРГОВЕЛЬНИЙ центр «Спадс Спад» — не те місце, де можна відсвяткувати найдорожчі моменти життя. Картопля в них була жирною, м'ясо — підозрілим, а в молочному коктейлі плавали якісь загадкові грудки. І все одно відвідувачів вистачало, особливо в дні сонцестояння.

Саме цієї миті капітан Трабл Кельп волів би опинитися в ресторані фаст-фуду на першому поверсі та жувати гумовий гамбургер, аніж ховатися від лазерів.

Рута не було, отже командування перейшло до капітана Кельпа. Як правило, це його дуже тішило. Але ж, як правило, у нього були і транспорт, і зброя. На щастя, лишилася система комунікації.

Трабл і його патруль прочісували можливі схованки Б'ва Келл, їх атакували сотні рептилій. Гобліни зайняли позицію на даху і почали обстрілювати загін ЛЕП із «Софтноузів» і кидати в них вогняні кулі. Дуже складна операція для Б'ва Келл. Середньостатистичному Гоблінові важко було б водночас почухатися і сплюнути. Отже, хтось віддавав їм накази.

Трабл і один із молодших капралів знайшли схованку за кабінкою для фотографування. Іншим офіцерам удалося забігти до торговельного центру.

Досі вони якось відбивалися від гоблінів електричними кийками і тейзерами. Тейзери діяли на відстані до десяти метрів, а от електричні кийки годилися лише в рукопашній. Пристрої працювали на електричній батареї, і рано чи пізно заряд скінчиться. Після цього залишаться тільки каміння і кулаки. Навіть захист їх би не врятував, —

у Б'ва Келл були бойові шоломи ЛЕП. Старі моделі, звісно, але вони вже мали протизахисні фільтри.

Над кабіною пролетіла вогняна куля, розпавила асфальт у них під ногами. Гобліни порозумнішали, якщо можна так сказати. Замість того, щоб палити в кабінку, вони пускали кулі поверх неї. Часу лишалося обмаль.

Трабл постукав по мікрофону.

— Викликає Кельп. Що у нас зі зброєю?

— Нічого, капітане, — пролунала відповідь. — Офіцерів багато, а стріляти нема з чого, хіба з пальця. Заряджаємо старі електричні пістолети, але на це потрібно годин вісім, не менше. В Реконі лишилися обладунки. Я наказав, щоб вам негайно підкинули кілька. П'ять хвилин. Максимум.

— Дарвіт! — вилаявся капітан.

Доведеться кудись перебігати. Щосекунди кабінка могла розвалитися, і тоді для гоблінів вони будуть як на долоні. Капрал поруч тремтів від жаху.

— Заради бога, — гримнув на нього Кельп. — Візьми себе в руки!

— Замокни, Трабе, — огризнувся його брат Граб, вистукуючи зубами. — Ти мав за мною доглядати. Мама казала.

Трабл погрозив йому пальцем:

— Капітане Кельпе. Ми виконуємо свої обов'язки, капрале. І щоб ти знав, я за тобою доглядаю.

— Он як ти за мною доглядаєш? — образився Граб.

Трабл навіть не міг сказати, що дратувало його більше: молодший брат або гобліни.

— Слухай, Грабе. Кабінка довго не втримається. Потрібно якось добігти до торговельного центру. Зрозумів?

У Граба аж зуби перестали цокотіти.

— Ні. Я з місця не зрушу. Ти мене не змусиш. Я не проти просидіти тут усе своє життя.

Трабл підняв візор.

— Послухай мене. Послухай. Усе твоє життя триватиме тридцять секунд. Мусимо бігти.

— Але ж гобліни, Трабе!

Капітан Кельп схопив брата за плече.

— Нехай гобліни тебе не турбують. Мій чобіт — ось що має тебе

турбувати. Зволікатимеш — він допоможе тобі прискоритися.

Граб поморщився. Так брат із ним іще не поводився.

— Із нами ж нічого не скоїться, еге ж, братику?

Трабл підморгнув:

— Звісно, ні. Я ж капітан!

Молодший брат кивнув, і його зуби знов зацокотіли.

— От і добре. Тепер повертай носа до дверей і, коли я скомандую, біжи. Зрозумів?

Знову кивок. Граб мотав головою, немов дятел за роботою.

— Гарзд, капрале. Готовий. За командою...

Іще одна вогняна куля. Цього разу ближче. Від гумової підошви Траблогого чобота повалив чорний дим. Капітан висунув носа за стіну. Пролунав постріл, і в нього мало не з'явилася третя ніздря. Від кабінки відірвало вивіску «Фотофініш». Чи, скоріше, «Фот фініш». Замість літери «о» зяяла чимала дірка. Отже, вивіска лазеропробивна. Та яке то мало значення?

Падаючи, вивіска зачепила плече Трабла. Навіщо їм ті обладунки? Костюми ЛЕП були зроблені зі спеціального мікрОВОлокна, що пом'якшувало розряд нейтрино або звукові сплески. Оскільки «Софтноузи»

уже кілька десятиліть не використовували, тож при створенні костюмів про них навіть і не згадували. Лазерний постріл розірве тканину костюма, як рисовий папір.

Він плеснув брата по спині.

— Готовий?

Мабуть, той хотів кивнути, але замість голови гойднулося все тіло.

Трабл підібгав ноги, прикрив спину і груди вивіскою. Кілька пострілів вони витримують. Потім він прикриє Граба своїм тілом.

Іще одна куля. Впала точно між ними і торговельним центром. За мить в асфальті утворилася палаюча дірка. Вони мусять бігти. Через вогонь.

— Закрити шолома!

— Навіщо?

— Закрийте, капрале!

Граб підкорився. З братом можна сперечатися, а от із капітаном — ні.

Трабл поклав руку на братову спину і штовхнув. Щосили.

— Біжи, біжи, біжи!

Вони пробігли прямо через полум'я. На костюмі лопалися нитки, не в змозі витримати жар. Під ногами хлюпала розжарена смола, що розтоплювала гуму підшов.

Але вони пробігли, вже було видно двері. Трабл стер із візора сажу. На нього чекали офіцери, що

з'юрмилися за щитами. Двоє санітарів уже зняли рукавички, щоб швидко надати допомогу.

Лишилося десять метрів.

Вони бігли.

Гобліни зрозуміли, що відбувається. На Кельпів обрушився лазерний дощ, знищуючи все, що лишилося від фасаду торговельного центру. Трабл нахилив голову і рвонувся вперед. У шолом ударила куля. Іще нижче голову. Притиснути підборіддя до грудей. Тримати вивіску.

Ударна хвиля підхопила капітана, як повітряного змія, кинула на брата і потягла обох до заповітних дверей. Там їх одразу підхопили руки і затягли за щити.

— Грабе? — видихнув капітан Кельп. — Ти живий?

— Живий, — відповів один із санітарів, перекочуючи Трабла на живіт. — А от на вашій спині лишаться чудові синці.

Капітан Кельп махнув, щоб його лишили у спокої.

— Є якісь новини від командира?

Ельф покачав головою.

— Жодних. Рут зник без вісті, командиром призначено Каджона. І, що найгірше, кажуть, що за всім цим стоїть Фоулі.

Трабл зблід, і не через біль у спині.

— Фоулі! Такого не може бути.

Трабл від розпачу заскреготів зубами. Фоулі і командир. Вибору не було, він має це зробити. Те, що снилося йому в жахливих снах.

Капітан Кельп піднявся, спираючись на лікоть. Повітря гуло від пострілів із «Софтноузів». Дуже скоро вони будуть переможені. Тож він має діяти.

Трабл набрав повні легені повітря.

— Гарзд, народе. Слухайте мене. Відступаємо до Поліцейської Плази.

Солдати залякли. Навіть Граб перестав цокотіти зубами.

Відступати?

— Ви чули мене! — гримнув Трабл. — Відступаємо. Ми не можемо захищати вулиці без зброї. Тож ворухіться.

Офіцери ЛЕП посунулися до службового виходу. Вони не звикли програвати, хай би як це не називалося, — відступ або тактичний маневр. Усе одно то була втеча. Хто б міг подумати, що такий наказ віддасть Трабл Кельп?

Арктичний Ельфійський порт

Артемід із супутниками знайшли притулок в ельфійському порту. Холлі дісталася туди, звисаючи через Ватлерове плече. Кілька хвилин вона голосно протестувала, але командир наказав замовкнути.

— Ти щойно перенесла складну магічну операцію, — пояснив він, — Тож помовч і роби вправи.

Холлі мала згинати і розгинати палець кілька годин поспіль, аби правильно зрослися сухожилля, адже їй доведеться стріляти.

Вони розсілися біля сяючого куба в пустому залі відправлення.

— Є вода? — спитала Холлі. — Після зцілення мені хочеться пити.

Рут підморгнув, а таке не часто трапляється.

— Я дечого навчився в польових умовах, — і він витяг із заклепки на паску щось схоже на пласку мушлю. Предмет було зроблено із оргскла і наповнений прозорою рідиною.

— Не думаю, що цим можна напиться, — прокоментував Батлер.

— Іще як можна. Це гідрозійна мушля — мініатюрний вогнегасник. Вода проходить компресію, щоб поміститися в маленьку ємність. Прискаєте нею в середину вогню й отримуєте декомпресію. В полум'я ударяє півлітра води. Це набагато ефективніше, ніж вилити сто літрів. Ми називаємо цю штуку «фіззером».

— Дуже цікаво, — сухо сказав Артемід. — От би ще і зброєю вашою можна було б скористатися.

— Вона нам не потрібна, — відказав Рут і витяг величезного ножа. — Руками теж можна попрацювати.

Він приставив кінчик мушлі до шийки пляшки і натиснув на кришку. В контейнер ударив струмінь води.

— Будь ласка, капітане. Тепер ніхто не скаже, що я не дбаю про своїх офіцерів.

— Розумно, — визнав Артемід.

— А найкраще те, — сказав командир, повертаючи до кишені

порожній фіззер, — що його можна використовувати багато разів. Потрібно лише сунути його у сніговий замет, і компресор зробить свою справу, тож мені навіть Фоулі зі своїм обладнанням не потрібен.

Холлі зробила ковток, і на її щоки повернувся колір,

— Отже, Б'ва Келл улаштували на нас засідку, — сказала вона. — Що це може означати?

— Це означає, що хтось із ваших зливає інформацію, — пояснив Артеміс і підніс холодні руки до куба, щоб зігрітися. — Мені здалося, що місія була цілком таємна. Навіть ваша Рада не знала. Єдиний, хто був у курсі, — ваш кентавр.

Холлі аж підстрибнула.

— Фоулі? Не може бути.

Артеміс підняв руки.

— Логіка. Лише логіка.

— Усе це добре, — втрутився командир. — Але то лише припущення. Маємо оцінити ситуацію. Що ми маємо і що знаємо напевне?

Батлер кивнув. Командир немов прочитав його думки. Солдат.

Рут сам відповів на свої запитання.

— У нас лишився наш транспортер, якщо припустити, що на ньому немає жучків. Там у шухлядах повно провізії. Переважно атлантичні харчі, тож шикайте до риби і кальмарів.

— А що ми знаємо?

Настала черга Артеміса.

— Ми знаємо, що у гоблінів є інформатор у ЛЕП. Іще нам відомо, що коли вже вони спробували позбутися керівника ЛЕП, командира Рута, то обов'язково повернуться, щоб знайти тіло. І успіху вони доб'ються, якщо проведуть обидві операції водночас.

Холлі прикусила губу.

— Отже, значить...

— Значить, під землею відбувається щось на кшталт революції.

— Б'ва Келл проти ЛЕП? — хмикнула Холлі. — Теж мені проблема.

— Узагалі-то шансів у них небагато, — погодився Артеміс. — Але якщо вашу зброю виведено з ладу...

— Тож перевага на їхньому боці, — закінчив Рут. — Теоретично.

Артеміс підсунувся ближче до теплого куба.

— Найгірший сценарій: Небесне місто захоплюють Б'ва Келл, члени Ради мертві або ув'язнені. Якщо чесно, перспектива дуже погана.

Ніхто з ельфів не відповів. Погана — це іще делікатно сказано. Катастрофа — от точний термін.

Навіть Артеміс занепав духом. Так батька вони не врятують.

— Пропоную трохи тут перепочити, взяти провізію та вирушати до Мурманська, щойно небо затягне хмарами. Батлер обшукає квартиру того Вассікіна.

Може, нам пощастить і ми знайдемо там батька. Розумію, що без зброї буде дуже важко, але на нашому боці той факт, що на нас не чекають.

Кілька хвилин вони помовчали. Тиша була напруженою. Усі знали, що треба сказати, але ніхто того казати не хотів.

— Артемісе, — нарешті заговорив Батлер і поклав руку на плече хлопця. — Ми не можемо виступити проти мафії. У нас немає зброї, нашим колегам потрібно повернутися під землю, тож магії в нас також немає. Якщо ми зараз туди підемо, не повернемося. Жоден із нас.

Артеміс дивився в середину теплого куба.

— Але ж батько так близько, Батлере. Я не можу зараз відступитися.

Попри своє бажання Холлі була зворушена рішучістю хлопця. Він хотів продовжувати, що б там не сталося. Вона була переконана, що зараз Артеміс навіть не намагався ніким маніпулювати. Перед ними сидів хлопчик, який дуже сумував за своїм батьком. Може, в неї упав рівень захисту, але вона його пожаліла.

— Ми не відступаємося, Артемісе, — тихо сказала вона. — Ми міняємо тактику. Це велика різниця. Ми повернемося. Пам'ятай, що найтемніший час саме перед світанком.

Артеміс підвів на неї очі.

— Який іще світанок? Ми ж в Арктиці, ти не забула?

Командний пункт

Фоулі розлютився на самого себе. Стільки зусиль, щоб зашифрувати дані в системі, а Опал так просто взяла і привласнила собі всю мережу. Більш того, ЛЕП заплатили їй за роботу.

Кентавру довелося зізнатися собі, що він навіть захоплюється такою зухвалістю. Геніально простий план. Виграти контракт на оновлення, запропонувавши найнижчу вартість. Зробити так, щоб ЛЕП дали тобі доступ до всіх чипів, а потім нашпигувати локальну мережу жучками. Вона навіть виставила ЛЕП рахунок за шпигунське обладнання.

Фоулі навмання натиснув кілька кнопок. Жодної реакції. Та він і не очікував. Кентавр не сумнівався, що Опал установила жучки всюди до останньої фіброволокнини. Може, саме зараз вона за ним спостерігає. Він навіть побачив її. Скрутилася собі у фірмовому кріслі «Кобой» і регоче в плазмовий монітор. Найсерйозніший суперник злорадіє через його падіння.

Фоулі аж застогнав. Вона заскочила його зненацька, але таке більш не трапиться. Він не зламається їй на втіху... А може, і зламається.

Кентавр обхопив обличчя долонями — сам розпач — і театральньо схлипнув. Глянув крізь пальці... Якщо тут була камера спостереження, де вона ховалася? Там, де не знайде прибиральник. Фоулі подивився на робота-прибиральника — плутанина чипів і проводів, що тягнулися до самої стелі. Єдине місце, куди не може заглянути прибиральник, — у середину самому собі...

Тепер він знав, звідки за ним спостерігає Опал. Якщо камера ховається в середині прибиральника, то невелика мертва зона у неї безпосередньо під титановим корпусом. Щоправда, тоді піксі все одно може бачити найважливіше. Так чи так він не має доступу до комп'ютера і зачинений у командному пункті.

Кентавр озирнувся навколо. Що вони встановили уже після модернізації, проведеної Кобой? Має ж бути якийсь надійне обладнання...

Та нічого такого не було. Лише сміття. Котушка волоконно-оптичного кабелю. Кілька провідників, інструменти. Нічого потрібного. Раптом щось блиснуло під столом. Зелений вогник.

У Фоулі закалатало серце. Він одразу зрозумів, що то таке. Ноутбук Артеміса Фаула. З модемом та електронною поштою. Кентавр ледве заспокоївся. Поставити туди жучка Опал Кобой не могла. Девайс з'явився тут лише кілька годин тому. Фоулі не встиг навіть устроїти туди свого носа.

Кентавр у відчаї ударив кулаком по ящику з інструментами, той перекинувся, і його вміст розкотився по плазмовій плитці. Але розпач

не завадив йому впіймати кабель і ножиці. Наступний крок — удати, що в нього подалися нерви, впасти на контрольну панель і розридатися. Звісно, впав він саме над тим місцем, де Холлі лишила ноутбук. Легким рухом копита Фоулі відправив комп'ютера під прибиральника, туди, де має бути мертва зона. Потім кентавр кинувся на підлогу і забив ногами в істериці. Камера не покаже Опал нічого, окрім його ніг.

Досі все було гаразд. Фоулі відкрив кришку ноутбука, швиденько вимкнув колонки. Людям так подобається, щоб комп'ютери пікали в дуже неслушні моменти. Пальці пробігли по клавіатурі, і за мить він уже увійшов в електронну пошту.

От тепер виникла проблемка. Безпроводний Інтернет — це одне, а от Інтернет із центру Землі — це зовсім інше. Поклавши голову на лікоть, Фоулі вставив кінчик волоконно-оптичного кабелю в порт лінії зв'язку. Тепер він міг приймати сигнал американських супутників. Отже, антена є. Лишається сподіватися, що Хлопчик Бруду зараз на зв'язку.

Лабораторії «Кобой»

Опал Кобой ніколи так не розважалася. Цілий підземний світ перетворився на її іграшку. Вона витяглася на своєму кріслі, як задоволена кішка, і насолоджувалася хаосом на моніторах. У ЛЕП не лишилося жодного шансу. Через короткий час Б'ва Келл потраплять до Поліцейської Плази. Місто буде їхнім. Тоді настане черга Атлантики. А за нею — і світу людей.

Опал переводила погляд з екрана на екран, намагаючись запам'ятати кожну дрібничку. В місті з кожного темного закутка повилазили гобліни, озброєні та жадаючі крові. Під пострілами «Софтноузів» від історичних пам'яток відлітали уламки. Звичайні ельфи забарикадувалися у своїх будинках і молилися, щоб до них не завітала якась банда мародерів. Крамниці грабували і підпалювали. Вона сподівалася, що все не підпалять. Не хотілося їй бути королевою війни.

На головному моніторі з'явилося зображення. Її викликав Каджон по захищеній лінії. Він мав цілком задоволений вигляд. Холодне щастя помсти.

— Брайар, — вигукнула Опал. — Це просто чудово. От якби ти був

тут, щоб подивитись!

— Скоро буду. Мушу лишатися зі своїм військом. Оскільки саме я викрив зраду Фоулі, Рада призначила мене командиром. Як там наш полонений?

Опал подивилася на екран із Фоулі.

— Він мене, якщо чесно, розчарував. Я чекала на якісь дії. Спроба втекти як мінімум. Але він тільки й робить, що плаче і кидається на підлогу.

Посмішка у Каджона стала іще ширшою.

— Сподіваюся, він скоїть самогубство. Навіть переконаний у цьому. — І новий командир знову став серйозним: — Що з ЛЕП? Чи є несподівані прояснення?

— Ні. Саме так, як ти і казав. Вони заховалися в Поліцейській Плазі, як черепаха в панцирі. Відрізати локальну мережу комунікації?

Каджон похитав головою.

— Ні. Вони звітуватимуть про свої дії по так званому захищеному каналу. Тримай його відкритим. Про всяк випадок.

Опал Кобой нахилилася ближче до екрана.

— Розкажи мені, Брайаре. Розкажи мені про майбутнє.

На мить обличчя Каджона стало роздратованим. Але сьогодні він був у доброму гуморі, і ніщо не могло його зіпсувати.

— Раді повідомили, що Фоулі керував саботажем із командного пункту. Але ти дивом перехитрила кентаврову програму і повернула контроль над ДНК-гарматами в Поліцейській Плазі ЛЕП. Цих дурних гоблінів приструнять. Я стану героєм опору, а ти — моєю принцесою. Лабораторії «Кобой» отримають усі військові контракти на наступні п'ять років.

У Опал перехопило подих.

— А далі?

— Далі ми разом звільнимо землю від тих огидних Людей Бруду. Таке, моя дорогенька, майбутнє.

Арктичний термінал

У Артеміса задзвонив телефон. Такого він навіть не очікував. Хлопець зняв зубами рукавицю, дістав телефона.

— Повідомлення, — сказав він і поліз у меню. — Цього номера немає ні в кого, окрім Батлера.

— У когось таки є. — Холлі схрестила руки на грудях.

Артеміс не звернув уваги на її слова.

— Мабуть, Фоулі. Він уже кілька місяців спостерігає за моїми каналами зв'язку. Він або взяв мій комп'ютер, або знайшов, як уніфікувати наші платформи.

— Зрозуміло, — в один голос сказали Батлер із Рутом. Обидва збрехали.

На Холлі терміни не справили ніякого враження.

— Що ж у повідомленні?

Артеміс постукав по маленькому екранчику.

— Сама подивись.

Капітан Шорт узяла телефон, переглянула повідомлення і прочитала його вголос. Із кожним словом її обличчя усе більше витягувалося...

КМНДР РУТ. ПРБЛЕМИ ВНИЗУ. ЗАХПИЛИ ГОБЛІНИ. ПЛІЦ ПЛАЗУ ОТОЧЕНО. КАДЖОН + ОПЛ КБОЙ У ЗМОВІ. НЕМАЄ ЗБРІЇ ЗВ'ЯЗКУ. ДНК ГРМАТИ КОНТРЛЮЄ КОБОЙ. Я В ПСТЦІ НА КОМАНДН ПУНКТІ. РАДА ВВЖАЄ МЕНЕ ЗРАДНКОМ. ЯЩО ЖИВІ ДОПМЖІТЬ. ЯЩО НІ ПОМИЛИВСЯ НОМРОМ.

У Холлі раптом пересохло в горлі.

— Погано.

Командир скочив на ноги, схопив телефон і прочитав повідомлення сам.

— Так, — заявив він за хвилину. — Дуже погано. Каджон! Увесь час то був Каджон. Чому я сам не помітив? Чи можемо ми відправити повідомлення Фоулі?

Артеміс подумав.

— Ні. Тут немає мережі. Я здивований, що ми взагалі його отримали.

— А чи не можеш ти налагодити зв'язок?

— Легко. Дайте мені якихось шість місяців, спеціальне обладнання і три кілометри сталевого бруса.

Холлі хмикнула.

— Просто геній!

Батлер поклав руку їй на плече.

— Тс-с-с! — прошепотів він. — Артеміс думає.

Артеміс зосереджено дивився у середину плазмового куба.

— Маємо два варіанти, — почав він за хвилину. Ніхто його не перебивав, навіть Холлі. Врешті-решт, саме Артеміс Фаул придумав, як утекти із зони блокади часу. — Можемо звернутися по допомогу до людей. Можна попросити когось із Батлерових сумнівних знайомих. За винагороду, звісно.

Рут покачав головою:

— Не годиться.

— Згодом їм можна стерти пам'ять.

— Іноді стирання спрацьовує лише частково. Нам не потрібні найманці із залишковими спогадами. Другий варіант?

— Проникнемо до лабораторій «Кобой» і повернемо контроль над зброєю ЛЕП.

Командир розреготався.

— Проникнемо до лабораторій «Кобой»? Ти серйозно? Вони ж у скелі видовбані. Вікон немає, стіни бластонепробивні, ДНК-гармати на кожному кроці. Кожного непрошеного гостя, що зайде всередину далі, ніж на сто метрів, підстрелять прямо поміж вух.

Батлер присвиснув:

— Забагато захисту для простої інжинірінгової компанії.

— Знаю, — зітхнув Рут, — Лабораторії «Кобой» отримали спеціальний дозвіл. Сам підписував.

Батлер на кілька секунд замислився.

— Неможливо, — нарешті заявив він. — Принаймні без плану помешкання.

— Дарвіт! — не втримався командир. — Ніколи не думав, що скажу таке, але єдиний, хто впорався б із таким завданням...

Холлі кивнула:

— Мульч Діггумс.

— Діггумс?

— Гном. Злочинець. Єдиний, хто потрапив до лабораторій «Кобой» і лишився живим. Загинув минулого року. Коли повертався із твого маєтку.

— Я його пам'ятаю, — сказав Батлер. — Мало мені голову не зніс. Той іще тип.

Рут тихо розсміявся.

— Вісім разів я заарештовував старого Мультча. Останнього разу — за вторгнення в лабораторію «Кобой». Пригадую, що вони з кузеном прикинулися будівельними підрядчиками. Хотіли роздобути плани секретних кімнат. Контракт вони отримали. Мультч зробив для себе потаємні дверцята. Ну а далі все типово для Діггумсів. Під землею він пробрався до найбільш захищеної кімнати, а потім спробував продати обладнання для алхімії моему інформатору.

Артемій насторожився.

— Алхімія? У вас є обладнання для алхімії?

— Заспокойся, Хлопче Брудю. Воно експериментальне. Колись знахарі могли перетворювати свинець на золото, якщо вірити Книзі, але секрет утрачено. Навіть Опал Кобой іще ні до чого не додумалася.

— А-а, — розчаровано кивнув хлопець.

— Можете мені не вірити, але часом навіть не вистачає того злочинця. Він умів так образити... — Рут звів очі до неба. — Цікаво, чи він там зараз? Дивиться на нас?

— Можна і так сказати, — винувато відповіла Холлі. — Власне, командире, Мультч Діггумс зараз у Лос-Анджелесі.

ГЛАВА 11: БАГАТО МУЛЬЧА

Лос-Анджелес, США



МУЛЬЧ Діггумс перебував поряд із квартирою оскароносної актриси. Звісно, вона не знала, що він там. І хто б сумнівався, що наміри в нього були недобрі.

Якщо вже народився злодієм, то злодієм і помреш. Не те щоб Мультчу потрібні були гроші. Він добре нагрів руки на справі з Артемісом Фаулом. Вистачило, щоб зняти пентхауз у Беверлі-Хіллз. У квартиру він поставив домашній кінотеатр, величезну колекцію дисків і заповнив холодильник в'яленою яловичиною — цього мало б вистачити на все життя. Настала пора відпочинку.

Але життя вносить свої корективи. Воно відмовляється сидіти собі тихенько в куточку. Звички, надбані за кілька століть, нікуди не поділися. Передивившись

половину фільмів про Джеймса Бонда, Мультч зрозумів, що сумує за старими добрими часами. І дуже скоро мешканець пентхаусу почав виходити на нічні прогулянки. Як правило, закінчувалися такі прогулянки в чиємусь домі.

Спочатку Мультч просто заходив, насолоджувався знайомим відчуттям перемоги над охоронними системами Людей Бруду. Потім почав прихоплювати трофеї. Дрібнички — кришталевий кубок, попільничку, kota, якщо був голодний. Дуже скоро Мультчеві схотілося колишньої слави і його запити зросли. Злитки золота, діамантові яйця, пітбулі, якщо дуже хотілося їсти.

З «Оскарами» все почалося випадково. Прихопив одну статуетку просто із цікавості, коли завітав до Нью-Йорка. За найкращий сценарій. Наступного ранку новина про викрадення була на сторінках усіх газет. Можна подумати, що він поцупив не позолочену фігурку, а обікрав банк. Мультч, звісно, був задоволений. Він уже знав, як коротатиме ночі.

Тижні два потому Мульч викрав «Оскара» за найкращий саундтрек і спецефекти. Газети збожеволіли. Вони навіть призвисько йому придумали: Грауч, на честь «Оскара» Грауча — відомого персонажа з «Маппет Шоу». Коли Мульч читав про себе в газетах, у нього від задоволення аж пальці на ногах ворушилися. А гном, що ворушить пальцями на ногах, — те ще видовище. Вони у них такі ж спритні, як і пальці на руках, з двома суглобами. Про запах краще не говорити. Мульч зрозумів свою місію. Він має зібрати повний комплект нагород.

Шість місяців Грауч працював по всіх Штатах. Він навіть зробив вилазку в Італію, щоб привезти «Оскара» за найкращий фільм іноземною мовою. Він замовив спеціальну шафу зі склом, що затемнювалося, Тільки-но натискали кнопку. Мульч Діггумс знову відчув себе сповненим життя.

Звісно, усі володарі «Оскарів» на планеті потроїли охорону, а саме це і подобалося Мульчеві. Що за інтерес вдиратися в халупу на березі океану? Найкрутіша охоронна система — ото цікаво! Публіка таке просто обожнювала. Тож Грауч їм це і запропонував. Газети раділи. Він перетворився на героя. Вдень, коли він не міг вийти на вулицю, Мульч писав сценарій власних пригод.

Сьогодні важлива ніч. Остання статуетка. За найкращу жіночу роль. І не якась там стара актриса. Жертвою він обрав палку красуню з Ямайки — Меггі В. Цього року вона отримала «Оскара» за найкращу жіночу роль. Зіграла палку красуню з Ямайки. Меггі В. публічно оголосила, що коли Грауч захоче взяти щось із її квартири, він отримає значно більше. Хіба Мульч від такого відмовиться?

Знайти будинок було дуже легко. Десятиповерхова коробка зі скла і сталі на бульварі Сансет — від Мульчевої квартири зовсім недалеко. Отже, дочекавшись похмурої ночі, безстрашний гном зібрав інструменти і приготувався до крадіжки зі зломом, що увійде в історію.

Меггі В. жила на останньому поверсі. Підніматися сходами або ліфтом — неспортивно. Потрібно якось залізти по стіні.

Готуючись до справи, Мульч два дні нічого не пив. Пори у гномів призначені не лише для виведення поту, вони можуть ще й добре вбирати вологу. Дуже зручно, якщо вас на кілька днів завалило в печері. Навіть якщо не можна напитися ротом, кожен сантиметр шкіри вбирає вологу. Коли гномові хотілося пити, от як зараз Мульчу, пори відкривалися і починали всмоктувати все що можна. Дуже зручно, якщо

вам, скажімо, потрібно залізти по стіні багатоповерхівки.

Мульч зняв взуття і рукавички, начепив краденого ЛЕПівського шолома і поліз.

Підйомник E93

Від погляду командира у Холлі волосся на потилиці ворушилося. Вона спробувала не звертати на нього уваги і думати про те, як би не розбити посольський транспортер об стіни тунелю.

— Тож увесь цей час ти знала, що Діггумс живий?

Холлі взяла лівіше, щоб не зачепити напіврозплавлену скелю.

— Не була впевнена. Тож лише одна із теорій Фоулі.

Із пасажирського відсіку до них обіззався Артемід.

— Гей ви, двоє! Ви ж маєте працювати як одна команда.

— Розкажи мені про теорію Фоулі, капітане, — наказав Рут і пересів на сидіння другого пілота.

Холлі увімкнула омивач зовнішніх камер транспортера. Позитивний і негативний заряди відштовхували частки пилу з лінз камер.

— Смерть Мульча здалася Фоулі підозрілою, адже в копанні тунелів йому не було рівних.

— Чому ж він мені нічого не сказав?

— То лише припущення. Я вас дуже поважаю, командире, але ж усі знають, як ви сприймаєте припущення.

Рут неохоче кивнув. Це правда. На припущення в нього не було часу. Або давай докази, або геть із кабінету.

— Кентавр провів дослідження у свій вільний час. Насамперед він зрозумів, що золота повернулося не так і багато. Ми мали отримати половину викупу, а, за підрахунками Фоулі, на візку не вистачало десятків зо два злитків.

Командир відкусив кінчик сигари. Підозри виникли не порожньому місці: зникле золото, Мульч Діггінс за кілька метрів від нього. Два та два — чотири.

— Як ви знаєте, за стандартними процедурами в ЛЕП ми маємо обробляти всю нашу власність, включаючи золото для викупу, рідиною на основі солініума. Тож Фоулі провів перевірку на солініум і виявив його сліди по всьому Лос-Анджелесу. Особливо в готелі «Кроулі» в

Беверлі-Хіллз. Він зламав готельний комп'ютер і з'ясував, що у пентхаузі мешкає такий собі Ленс Діггер.

— Діггер? — ворухнув Рут вухами.

— Так, — кивнула Холлі. — Не просто збіг. Фоулі звернувся до мене, і я порадила йому зробити кілька супутникових світлин, а вже потім іти до вас. Але...

— Пана Діггера не дуже легко відловити. Правильно?

— Саме так.

Обличчя у Рута з рожевого стало помідорним.

— Негідник Мульч. Як йому це вдалося?

Холлі знизала плечима.

— Припускаємо, що він переставив іридо-камеру на око якоїсь дрібної тварини, можливо, кролика. Потім підстроїв катастрофу в тунелі.

— Отже, ми спостерігали за смертю якогось кролика?

— Точно. Теоретично.

— Я вб'ю його, — вигукнув Рут і стукнув кулаком по панелі управління. — Чи може це корито летіти швидше?

Лос-Анджелес

На стіну Мульч заліз без особливих зусиль. Там було кілька зовнішніх камер, але іонний фільтр на шоломі показував, де саме вони були. Визначити, де у камер мертва зона, було зовсім не складно.

Через годину Мульч уже був у квартирі Меггі В. на десятому поверсі. Скло на вікнах було вкрите потрійним куленепробивним шаром. Кінозірки. Усі вони параноїки.

Звісно, до вікна кріпилися і датчики сигналізації. А на стіні причаївся сенсор руху, схожий на заморожену курку. Цього Мульч і очікував.

Гном розтопив скло пляшечкою поліроля для скель, яким чистили діаманти в шахтах. Люди обрізають і шліфують діаманти, щоб ті сяяли. Таке марнотратство! Викинути у сміття половину камінця!

Далі Грауч оглянув кімнату через іонний фільтр, аби дізнатися радіус дії сенсора руху. Червоний промінь указував, що сенсор було спрямовано на двері. Ну і нехай. Мульч ходитиме попід стінами.

Пори досі вимагали вологи, тож гном легко проповз уздовж

сталевих полиць по периметру вітальні.

Наступний крок — знайти «Оскара». Заховати його могли де завгодно, навіть у подушці Меггі В., але починати потрібно з кімнати. Ніколи не знаєш, де тобі пощастить.

Мульч увімкнув рентген-фільтр, перевіriv, чи немає в стіні сейфа. Нічого. Обстежив підлогу. Люди порозумнішали. Під смугастим килимом висвітився металевий куб. Легко.

Грауч підкрався до сенсора руху і дуже обережно повернув прилад так, щоб той дивився в стелю. Підлога безпечна.

Мульч відкинув килим, помацав поверхню чутливими пальцями ніг. Здається, колодок тиску немає. Він згорнув килим і побачив люк. Неозброєним оком його важко було помітити. Але Мульч був справжнім професіоналом, і око в нього було озброєне збільшувальним об'єктивом ЛЕП.

Гном підчепив люк нігтем і відкрив кришку. Сейф його розчарував. Усередині навіть прошарку свинцю не було. Через рентген-фільтр легко побачити механізм. Проста комбінація. Лише три цифри.

Мульч вимкнув фільтр. Що за радість ламати замок, який можна бачити наскрізь? Він приклав до дверцят вухо, крутнув диск. Через п'ятнадцять секунд сейф під ногами відчинився.

Виблиснув золотом «Оскар». І тут Мульч припустився великої помилки. Він розслабився. Подумки він уже повернувся до власної квартири і випив літрів зо два крижаної водички. А якщо злодій розслабився, йому прямий путь до в'язниці.

Мульч забув перевірити, чи немає інших пасток, і витяг статуетку. Якби він не втратив пильність,

побачив би, що від підніжжя «Оскара» тягнувся дріт. Коли статуетку зсунули з місця, спрацювала сигналізація.

Підйомник E93

Холлі виставила автопілот на три тисячі метрів під землею. Вона відстебнула ремінь безпеки і приєдналася до інших.

— Дві проблеми. По-перше, якщо ми опустимося нижче, нас побачать радары, якщо вони й досі працюють.

— Чому мені не хочеться почути про другу? — зітхнув Батлер.

— По-друге, ця частина підйомника зробилася непридатною, коли

ельфи покинули Арктику.

— Що це означає?

— Це означає, що технічні тунелі частково завалилися.

— То в чому справа? Проб'ємося через завали.

Тепер зітхнула Холлі.

— Чим проб'ємося, командире? Це дипломатичний транспортер.

Гармат на ньому немає.

Батлер дістав із кишені два предмети, схожі на курячі яйця.

— А це що таке? Фоулі сказав, що вони стануть у нагоді.

Артемід застогнав. Якби він не знав, що дворецький у нього — хлопець серйозний, присягнувся би, що той із них глузує.

Лос-Анджелес

— Ой, — видихнув Мульч.

За мить гра перетворилася на дуже небезпечну ситуацію. Щойно спрацювала сигналізація, двері кімнати відчинилися і всередину забігли дві величенькі німецькі вівчарки. Бойові собаки. За ними увійшов хазяїн — кремезний чоловік у захисному костюмі. Його ніби обвішали матами. Схоже, психіка у собак нестабільна.

— Милі песики, — сказав Мульч і почав тихенько розстібати клапан на штанях.

Підйомник E93

Холлі легенько натиснула на важіль і підвела транспортер ближче до стін шахти.

— Ближче не можна, — сказала вона в мікрофон. — Іще кілька сантиметрів, і повітряні потоки розмажуть нас по скелі.

— Повітряні потоки? — пробурчав Рут. — Ти нічого про них не казала, коли я вилазив.

Командир лежав на крилі транспортера і намагався наблизитися до його краю. В кожному чоботі у нього лежало по бомбі.

— Вибачте, командире, хтось має керувати цією пташкою.

Рут щось пробурчав собі під ніс і просунувся ще трохи. Турбулентність у транспортері, що летить на скаженій швидкості, дуже сильна, але й повітряні Потоки будь-якої миті можуть скинути

командира у прірву. Ні те, ні інше йому не подобалося. Єдине, що втішало, — думка про те, що скоро він обхопить своїми пальцями Мульчеве горло.

— Ще один метр, — прохрипів Рут у мікрофон. На щастя, в транспортері була своя комунікаційна система. — Ще метр, і я це зроблю.

— Не можна, командире. Ви не витримаєте.

Рут ризикнув заглянути у прірву. Скелясті стіни сягали далеко вниз, і кінця їм не було видно. Десь унизу спалахувала помаранчева магма земної кори. Божевілля. Має ж існувати якийсь інший спосіб! Зараз він був не проти навіть над землею пролетіти.

І тут Джуліусові Бугу було видіння. Може, тому виною сірчані випаровування, стрес чи голод. Але командир заприсягнувся би, що перед ним з'явилося обличчя Мульча Діггумса, немов вигравіруване на камені Гном курил сигару і самовдоволено посміхався.

Командир схаменувся. Щоб його переміг злочинець? Не бувати такому.

Рут підвівся, витер спітнілі долоні об комбінезон. Повітряні потоки смикали за пальці, немов привиди пустували.

— Готові збільшити дистанцію між нами і майбутньою діркою? — рявкнув він у мікрофон.

— Звісно, командире, — відповіла Холлі. — Щойно ви повернетесь до нас, як ми відлетимо далі.

— Добре! Лишаймося на зв'язку.

Рут дістав дротик. Титановий кінчик легко зачепиться за розколини в камені. Командир знав, що заряду всередині гачка вистачить, щоб роздробити скелю. П'ять метрів. Не дуже тут розбіжишся. А коли і стрибнеш, то втриматися буде дуже важко, адже на поверхні скелі немає жодної ручки.

— Ну ж бо, Джуліусе, — посміхнулося обличчя Мульча. — Подивимось, який вигляд ти матимеш, коли тебе розмаже по стіні.

— Стули пельку, заарештований, — рявкнув командир. І стрибнув, замахнувшись у порожнечу.

Назустріч йому вилетіло кам'яне обличчя і вибило з легенів геть усе повітря. Рут зціпив зуби від болю. Лишається сподіватися, що кісток він не переламав, тому що після подорожі до Росії магії в нього не залишиться навіть для того, щоб ромашку виростити, не кажучи вже про

зцілення зламаних ребер.

Лобовий прожектор транспортера висвітлив місце, де в шахту колись виходив тунель гномів. Тут може бути слабке місце. Рут вставив заряд у ямки на швах.

— Іду до тебе, Діггумсе, — пробурмотів він і роздав детонатори. Лишається тридцять секунд.

Рут прицілився в крило транспортера другим дротиком. Легке завдання. Таке він робив, іще коли був курсантом. На жаль, на симуляторах не було повітряних потоків.

Не встиг командир вистрелити, як вихор газу підхопив задню частину транспортера і розвернув його на сорок градусів праворуч. Дротик промахнувся на метр. Він полетів у прірву і потягнув за собою командира. У Рута було два варіанти: він міг змотати трос портативною лебідкою, що кріпилася до паску, а міг відчепити дротик і спробувати вистрілити новим. Джуліус відчепив трос. Швидше взяти новий. Чудовий план, якби він уже не використав гачок, коли вони вибиралися з-під льоду. Пригадав це командир рівно через півсекунди після того, як попрощався з дротиком.

— Дарвіт, — вилаявся він і похлопав по паску, сподіваючись знайти там інший дротик, якого, він тепер точно знав, там не було.

— Проблеми, командире? — запитала Холлі, і голос у неї був напруженим.

— Не лишилося дротиків, а снаряди я уже заклав.

Запала коротка тиша. Зовсім коротка. Для довгих розмірковувань не було часу. Рут подивився на свій місяцетр. Двадцять п'ять секунд.

Холлі заговорила, і в її голосі не відчувалося ані ентузіазму, ані впевненості.

— Е-е... командире? На вас є щось металеве?

— Так, — відповів спантеличений Рут. — Значок, пряжка, бластер.

А що?

Холлі підвела транспортер на міліметр ближче до стіни. Іще ближче — і вони просто загинуть.

— Скажімо так... Чи дорогі вам ваші ребра?

— А що?

— Здається, я знаю, як вас звідти витягти.

— Як?

— Сказати я можу, але вам не сподобається.

— Кажі, капітане. Це наказ.
Холлі сказала. Рутові не сподобалося.

Лос-Анджелес

Гном випустив газу. Не дуже приємна тема для розмови. Навіть гноми її уникають. Не одна жінка-гномиха сварила вдома свого чоловіка, що той не лишив газів у тунелі. Але факт лишається фактом. Генетично гноми схильні до метеоризму, особливо коли їдять глину в тунелі. їхні шлунки можуть переробити кілька кіло землі за секунду, бо гноми мають особливу систему травлення. Рота вони роззявляють дуже широко. А багато землі — багато й повітря. Усе воно має кудись подітися, тож вирушає на південь. Якщо сказати пристойно, то тунель позаду гнома знову завалює землею. Мульч уже кілька місяців не їв землі, але трохи газу в нього іще лишилося. Так, про всяк випадок.

Пси приготувалися нападати. Із їхніх роззявлених пащ капала слина. Зараз його розірвуть на шматочки. Мульч зосередився. Зі шлунка пролунало знайоме булькання, немов там боролися двоє велетнів. Гном зчепив зуби. Вибух обіцяє бути потужним!

Хазяїн собак дмухнув у свисток. Пси рвонули вперед, немов зубасті торпеди. Мульч випустив газу, що пробрили дірку в килиму і підкинули його аж до стелі, до якої тут же присмокталися спрагли пори. В безпеці. На якийсь час.

Німецькі вівчарки дуже здивувалися. Вони перепробували чимало істот у харчовому ланцюгу. А тут щось новеньке. І не сказати щоб приємне. Ви ж не забули, що собачі носи набагато чутливіші, ніж людські?

Чоловік іще кілька разів дмухнув у свисток. Але контроль, який він мав над собаками, кудись подівся тієї самої миті, коли Мульч зіпсував повітря. Щойно носи у собак прочистилися, яки вони почали скакати і клацати зубами.

Мульч зіщулився. Пси розумніші за пересічного гобліна. Через кілька хвилин вони додумуються залізти на меблі та стрибати звідти.

Гном поліз до вікна, але чоловік був уже там і закрив отвір своїм тілом. Мульч помітив, що чоловік потягнувся до зброї на поясі. Це вже серйозно. У гномів багато цікавих рис, а от куленепробивності серед них немає.

Ситуація ускладнилася. На порозі з'явилася Меггі В., у руках у неї була хромово бейсбольна бита. Такою Меггі В. публіка не бачила. На обличчі в неї була зелена маска, а під кожним оком лежало по пакетичку чаю.

— Ми вас спіймали, пане Грауч, — сказала вона. — І ваші трюки вам не допоможуть.

Мульч зрозумів, що його кар'єра Грауча скінчилася. Втече він чи ні, але ще до світанку поліція перевірить кожного карлика в місті.

Лишилося розіграти останню карту. Мовні здібності. Кожна міфічна істота має здібність до мов, оскільки всі вони походять від гномської. Навіть мова американських собак.

— Аф, — прогарчав Мульч. — Аф, р-р-раф-ф-ф, р-р-раф-ф-ф.

Собаки залякли. Один — навіть у стрибку, і тієї ж миті звалився на свого напарника. Кілька секунд вони жували один одному хвіст, потім зрозуміли, що до них гавкає істота зі стелі. Акцент у неї був жахливий, мабуть, середньоєвропейський. Але говорив він пристойною собачою.

— Аруф? — спитав собака номер один. — Що ти сказав?

Мульч показав на чоловіка в матах.

— Вуф арфі ар-руф-ф! У того чоловіка велика кістка під сорочкою, — прогарчав він. (Ви ж зрозуміли, що це переклад.)

Німецькі вівчарки кинулися до чоловіка. Мульч вислизнув через дірку, а Меггі В. так заверещала, що в неї порепалася маска і з очей відвалилися чайні пакетики. І хоча Грауч розумів, що він щойно перегорнув останню сторінку цієї пригоди, статуетка «Оскара» в кишені зігрівала йому душу.

Підйомник E93

До вибуху лишилося двадцять секунд, а командир ще й досі висів на стіні шахти. Крил у нього не було, та навіть якби і були, не вистачило б часу, щоб їх винести. Якщо вони негайно не врятують Рута, вибухом його скине просто в безодню. І магія на розтопленому камінні не працювала. Лишився один варіант. Доведеться Холлі скористатися затискачами.

Усі транспортери обладнані запасними шасі для приземлення. Якщо вузли доку не спрацюють, можна скористатися магнітними

затискачами. Вони прилипнуть до будь-якої металевої поверхні доку й утримають транспортер. Також затискачі можуть знадобитися в невідомому місці: магніти відшукають металеві елементи і прилипнуть до них, як слимак до винограду.

— ОК, Джуліусе, — сказала Холлі. — Не ворухіться.

Рут зблід. Джуліусе. Холлі назвала його Джуліусом. Усе дуже погано.

Десять секунд.

Холлі кинула погляд на невеличкий монітор.

— Випускаю док-затискачі.

Із гуркотом відчинилися ґрати.

На моніторі з'явилося зображення командира. Навіть звідси видно було, як він переживає. Холлі направила червоний хрестик на груди начальника.

— Капітане Шорт, ви абсолютно впевнені?

Холлі не звернула уваги на слова.

— Відстань п'ятнадцять метрів. Умикаю магніт.

— Холлі, може, я спробую стрибнути. Я зможу. Переконалий, що зможу.

П'ять секунд.

— Випускаю шасі.

В основі затискача спалахнуло шість зарядів, із паза вилетів диск, за ним потягнувся полімерний кабель.

Рут відкрив рота, щоб вилаятися, але в груди йому ударився магніт, і в тілі не лишилося жодної молекули повітря. Щось хруснуло.

— Змотуйте! — кинула Холлі в мікрофон і рушила транспортер із місця.

Командира, немов серфінгіста-екстремала, потягло за ним.

Нуль секунд. Заряди вибухнули, і дві тисячі кілограмів щебеню приснуло в порожнечу. Крапля в океані магми.

Через хвилину командир уже лежав у госпітальному відсіку посольського транспортера. Дихати було боляче, але це не могло зупинити потік слів.

— Капітане Шорт! — проскреготав він. — Що, в біса, ви собі думали? Мене могло вбити.

Батлер розірвав Рутову туніку і перевірів пошкодження.

— Могло. Через п'ять секунд ви б перетворилися на місиво.

Дякувати Холлі, що ви досі живі.

Холлі підключила автопілот і витягла із аптечки спеціальний пакет. Розтерла його пальцями, щоб активувати кристал. Іще один винахід Фоулі. Пакет із льодом із цілющим кристалом. Не замінить магію, звісно, але набагато краще, ніж обійми та поцілунки.

— Що болить?

Рут закашлявся. На форму скрапнула кров.

— Усе тіло. Не вистачає пари ребер.

Холлі закусила губу. Вона не була лікарем, а лікування автоматично не відбувається. Усе могло бути набагато гірше. Холлі знала одного віце-капітана, який зламав ногу і знепритомнів. Прийшов до тями з однією ногою, повернутою в інший бік. Операції вона ще не проводила. Коли Артемід побажав, щоб вона вилікувала депресію його мами, то була інша часова зона. Холлі послала сильний позитивний сигнал, кілька іскорок, і через кілька днів із жінкою все було гаразд. Щось на кшталт загальнозміцнюючого засобу. Якби хтось навідався до маєтку через тиждень, лише б присвиснув.

— Холлі, — простогнав Рут.

— Д-д-добре, — запнулася вона. — Гаразд.

Вона притулила долоні до Рутових грудей, послала в пальці магію.

— Зцілися, — прошепотіла вона.

Командир закотив очі. Магія вимкнула мозок, аби заощадити сили. Холлі приклала до грудей непритомного офіцера ЛЕП медичний пакет.

— Тримай, — наказала вона Артемісу. — Лише десять хвилин. Інакше можна пошкодити тканину.

Артемід притиснув пакет. Дуже швидко його пальці забруднилися кров'ю. Бажання жартувати кудись зникло. Спочатку фізичні вправи, потім рани. Тепер ось це. За останні кілька днів він багато чого дізнався. Майже захотілося назад до Сент-Бартлебі.

Холлі швидко повернулася в кабіну пілота і направила зовнішні камери в допоміжний тунель.

У крісло другого пілота втиснувся Батлер.

— Ну? — запитав він. — Що ми маємо?

Холлі посміхнулася. І на кілька секунд на обличчі в неї промайнув той самий вираз, що і в охоронця Артеміса Фаула.

— Маємо велику дірку.

— Добре. Тож відвідаємо старого друзяку.

Холлі схопила важіль.

— Так, — кивнула вона. — Відвідаємо.

Атлантичний транспортер зник у допоміжному тунелі, як морква в глотці Фоулі. А для тих, хто не знає, скажемо, що то дуже швидко.

Готель «Кроулі», Беверлі-Хіллз, Лос-Анджелес

Мульч повернувся до готелю непоміченим. Звісно, цього разу по стіні дертися не довелося. То було б складніше, ніж у Меггі В. Стіни були цегляні, дуже пористі. Пальці висмоктали б усю вологу з каміння, але самі б не прилипли.

Ні, зараз Мульч увійшов до вестибюлю. Чом би й ні? Консьєрж був переконаний, що це Ленс Діггер, відлюдкуватий мільйонер. Коротенький, правда. Але багатий.

— Доброго вечора, Арте, — привітався Мульч із консьєржем, прямуючи до ліфта.

Арт визирнув із-поза мармурової стойки.

— А, пане Діггере, це ви, — сказав він трохи збентежено. — Мені здалося, що мить тому ви вже увійшли.

— Ні, — посміхнувся Мульч. — Сьогодні я повертаюся вперше.

— Гм. Може, вітер штору ворухнув.

— Може. Думаю, варто замазати всі дірки у стінах. Ураховуючи, скільки я плачу...

— Так, так, — погодився Арт. Він завжди погоджувався з мешканцями. Політика компанії.

Мульч увійшов у ліфт із дзеркальними стінами і телескопічною указкою натиснув на кнопку пентхауса. Перші кілька місяців він підстрибував, щоб

дістати кнопку, але така поведінка не гідна мільйонера. До того ж, Арт за своєю стойкою чув, як Мульч стрибає.

Дзеркальна коробка тихо поїхала вгору, повз неї пропливали поверхи. Мульч ледь утримався, щоб не дістати із сумки «Оскара». У ліфт міг хтось увійти. Він зробив великий ковток із пляшки з ірландською джерельною водою, що нагадувала чисту ельфійську. Щойно він поставить «Оскара» у шафу, як пірне у холодну ванну, щоб утамувати спрагу пор. А то прокинеться вранці прилиплим до ліжка.

Двері Мульча замикалися на кодовий замок. Чотирнадцять цифр. Нічого так не допомагає не потрапити до тюрми, як краплинка параної. Навіть якщо ЛЕП уважали його мертвим. Мульч так і не зміг

позбавитися відчуття, що одного дня на порозі з'явиться Рут.

Декор квартири був досить незвичним для людського житла. Багато глини, каміння і води. Більше схоже на печеру, аніж на дорогі апартаменти в Беверлі-Хіллз.

Північна стіна нагадувала цільний шматок чорного мармуру. Нагадувала. Якщо придивитися уважніше, можна було побачити сорокадюймовий екран телевізора, слот плеєра і панель із тонованого скла. Мульч натиснув на кнопку на пульті, більшим за його ногу, висунулася прихована шафа, і гном набрав на дверцятах іще один складний шифр. Усередині стояли три ряди «Оскарів». Мульч поставив Меггіного на оксамитову подушечку.

Змахнув зі щоки удавану сльозинку.

— Я хотів би подякувати Академії, — захихотів гном.

— Дуже зворушливо, — сказав голос за спиною.

Мульч так ляснув дверцятами, що тріснуло скло.

Поруч із купою каменю стояв людський хлопець. У його квартирі! Вигляд у нього був дуже дивний, навіть за людськими стандартами. Був він ненормально блідий, із чорним волоссям, худий і в шкільній формі, що мала такий вигляд, ніби він пройшов у ній через два континенти.

Мульчева борода наїжачилася. Від хлопця віяло неприємностями. Гномова борода ніколи не помилялася.

— У тебе забавна сигналізація, — продовжив хлопець. — Подолав її за кілька секунд.

І тут Мульч зрозумів, що він ускочив у халепу. Людська поліція не вдирається в квартири.

— Хто ти, лю... хлопчику?

— Здається, доречніше спитати, хто ти? Відлюдкуватий мільйонер Ленс Діггер? Славнозвісний Грауч? Або, як стверджує Фоулі, засуджений Мульч Діггумс, що втік із в'язниці?

Мульч кинувся бігти, випустивши залишки газу, щоб надати прискорення. Він не знав цього хлопця, але якщо його послав Фоулі, то він явно полював на його голову.

Гном рвонув через затоплену вітальню до таємного виходу. Саме тому він і вибрав цей будинок. На початку двадцятого століття всі поверхи пронизували широкі димоходи. Коли в п'ятдесятих провели центральне опалення, труби просто забили землею і зверху закрили шаром бетону. Мульч унюхав землю, щойно агент із нерухомості

відчинив двері. Лишилося відкрити старий комин і зняти шар бетону. Вуаля. Готовий тунель.

На бігу Мульч розстебнув клапан на штанях. Дивний хлопець навіть не спробував його наздогнати. Навіщо? Бігти гномові не було куди.

Тож гном вирішив наостанок зробити щось ефектне.

— Живим ти мене не захопиш, людино. Передай Фоулі, нехай більше не посилає Хлопців Бруду виконувати роботу ельфів.

«От лихо, — подумав Артеміс, потираючи лоба. — Голівуд має багато за що відповісти».

Мульч відкинув від комина кошик із сухими квітами і пірнув усередину. Розкрив щелепи і швидко зник під шаром сторічного ґрунту. Не дуже він йому до смаку. Мінеральні й поживні речовини давно вже висохли. Замість них земля пропахла сажею і тютюном. Але все одно то була земля, і саме задля неї народжувалися гноми. Тривога покидала Мульча.

Жодна жива істота його не наздожене. Це його королівство.

Гном швидко спускався вниз. Не одну стіну обрушив він на своєму шляху. Щось йому підказувало, що заставу йому ніхто не поверне, навіть коли він і попросить.

Менш ніж за хвилину Мульч дістався підземного гаража. Він стулив щелепи, отряхнув зад і випустив газу, потім виліз крізь ґрати. На нього чекав повнопривідний автомобіль спеціальної конструкції. Заправлений, затемнений і готовий рушати.

— Дилетанти, — кинув гном і витяг ключ, що висів у нього на шиї на ланцюжку.

За метр від нього матеріалізувалась капітан Холлі Шорт.

— Дилетанти? — сказала вона і включила електричний кийок.

Мульч перебрав варіанти дій. Підлога гаража була заасфальтована. Асфальт — смерть для гномів, вони в ньому залипають, наче в клеї. На виході з гаража стояв чоловік-гора. Мульч уже бачив його у маєтку Фаулів. Це означає, що людина нагорі — знаменитий Артеміс Фаул. Вигляд у капітана Шорт був не дуже привітний. Лишався останній варіант. Назад до труби. Піднятися на два поверхи і сховатися в якійсь квартирі.

Холлі посміхнулася:

— Ну ж бо, Мульче. Наважуйся.

І Мульч наважився. Він повернувся, заскочив до димоходу, готовий до електричного розряду ззаду. І Холлі його не розчарувала. Як вона могла впустити такий шанс?

Підйомник E116, під Лос-Анджелесом

Лос-Анджелеський порт містився за шістнадцять миль на південь від міста, прихований за голографічною проекцією піщаної дюни. Рут чекав на них у транспортері. Він уже достатньо видужав, щоб саркастично посміхнутися.

— Ну-ну, — рохнув він, піднімаючись із ліжка. До ребер у нього було прив'язано свіжого пакета. — Мій улюблений в'язне! Вітаю із поверненням із мертвих.

Мульч з'їв баночку кальмарового паштету із особистих запасів атлантичного посла.

— Чому ти, Джуліусе, ніколи до мене не завітав? Я ж тобі кар'єру в Ірландії врятував? Якби не я, ви б і не дізналися, що у Фаула є копія Книги.

Коли Рута розпирало од люті, як, наприклад, зараз, на щоках у нього можна було яечню смажити.

— У нас була домовленість, заарештований. Ти її порушив. А тепер я поверну тебе назад.

Мульч вискріб залишки паштету пальцями.

— Могли б і соку жуків додати, — прокоментував він.

— Насолоджуйся тим, що маєш, Діггумсе. Наступного разу їжу тобі подадуть крізь віконце у дверях.

Гном відкинувся на спинку крісла.

— Зручно.

— І я так гадаю, — погодився Артемід. — Якась рідка суспензія. Дорога, і це мене не дивує.

— Значно краще в'язничного транспортера, — кивнув Мульч. — Пам'ятаю, як мене перевозили, коли спіймали під час продажу Ван Гога в Техасі. Запхали у транспортер завбільшки із мишачу нірку. В кабінці поруч сидів троль. Як же він смердів!

Холлі розреготалася:

— Саме так троль і сказав!

Рут розумів, що його провокують, але нічого не міг подіяти.

— Слухай мене, в'язню. Я не для того подолав такий шлях, аби вислуховувати твої балачки. Тож стули пельку, поки я її тобі сам не стулив.

На Мультча його слова не справили ніякого враження.

— Мені просто цікаво, Джуліусе, навіщо ти подолав такий шлях? Великий командир Рут позичив посольського транспортера, щоб заарештувати малого мене? Не думаю. Що ж відбувається? І навіщо тут ці Люди Бруду? — Він кивнув на Батлера: — Особливо отой.

Слуга вишкірився.

— Пам'ятаєш мене, малий? Здається, я тобі дещо винен.

Мультч затамував подих. Із Батлером вони вже пересікалися. І для людини тоді все скінчилося погано. Гном випустив повний заряд газу прямо на охоронця. Для дворецького то було не лише неприємно і принизливо, але ще й боляче.

Уперше Рут повеселішав, хоча посмішка одізналася болем у грудях.

— Гаразд, Мультче. Ти маєш рацію. Щось таки відбувається. Щось дуже важливе.

— Так я і знав. І, як завжди, вам потрібно, щоб я зробив брудну роботу. — Мультч потер крижі. — Будете мене ображати, нічого не вийде. Навіщо було лупити мене так сильно, капітане? Тепер лишиться шрам.

Холлі піднесла долоню до загостреного вуха.

— Гей, Мультче, а чи не вдарити тебе іще разочок? Як я зрозуміла, ти непогано жив собі на золото ЛЕП.

— Та за ту квартиру з мене мало шкуру не здерли. Одна застава дорівнювала чотирьом твоїм зарплатам. Бачила, який красвид? Раніше там жив кінорежисер.

Холлі підняла брови.

— Рада, що ти не витратив гроші марно. Не дай боже, викинув би їх на вітер.

Мультч знизав плечима.

— Я ж злодій. Чого від мене чекати? Хочете, щоб я відкрив притулок?

— Ні, Мультче. Як не дивно, але такого я від тебе не чекала.

Артемід відкашлявся.

— Дуже зворушлива зустріч. Але поки ви обмінюєтеся дотепними ремарками, мій батько замерзає в Арктиці.

Гном застібнув комбінезон.

— Твій батько? Ви хочете, щоб я врятував батька Артеміса Фаула? В Арктиці? — У голосі в нього бринів непідробний жах. Гноми ненавиділи кригу майже так само, як і вогонь.

Рут покачав головою.

— Якби ж то було так просто. Через кілька хвилин ти теж так уважатимеш.

У Мультча борода аж скрутилася. Як завжди казала його бабуся: «Довіряй бороді, Мультче, довіряй бороді».

ГЛАВА 12: ХЛОПЦІ ПОВЕРНУЛИСЯ

Командний пункт



ФОУЛІ думав. Завжди думав. У його голові думки лопалися, як попкорн у мікрохвильовці. Але вдіяти він нічого не міг. Навіть зателефонувати Джуліусові і поділитися свіжеспеченим планом. Здається, єдиною зброєю кентавра лишився Фаулів ноутбук. Усе одно що вийти проти троля із зубочисткою.

Ні, людський комп'ютер був досить непоганий, як на старовинну штуку. Та й електронна пошта стала в нагоді. Якщо хоч хтось лишився живим, щоб відповісти. І вбудована в кришку маленька камера для відеоконференцій. До цього Народ Бруду зовсім нещодавно додумався. Раніше вони лише повідомлення надсилали одне одному або користалися звуковими хвилями. Ця камера була відносно високої якості, з кількома фільтрами. Якби кентавр не знав напевно, то присягнувся б, що комусь удалося поцупити ельфійські технології.

Фоулі розвернув ноутбук копитом, направив камеру на екран на стіні. Ну ж бо, Каджоне, посміхнися. Зараз вилетить пташка.

Довго чекати не довелося. За кілька хвилин екран ожив, і на ньому з'явився Каджон, що розмахував білим прапором.

— Дуже зворушливо, — саркастично зауважив Фоулі.

— Так я і думав, — сказав ельф і ще трохи помахав полотном. — Знадобиться пізніше.

Каджон натиснув кнопку пульта.

— Чому б мені не показати, що відбувається зовні?

З'явилося нове зображення, на якому кілька команд техніків намагалися зламати захист командного пункту. Більшість накинулася на комп'ютерні сенсори, але були й такі, хто вдався до старомодних засобів. Довбали сенсори великими молотками. Поки що не пощастило нікому.

Фоулі похолов. Спіймали в пастку, як мишу.

— Тож поділися зі мною своїм планом, Брайаре. Хіба не так роблять у кіно всі злодії, охочі до влади?

Каджон відкинувся на спинку крісла.

— Так, Фоулі. Але зараз не твоє обожнюване людське кіно. Ніякий герой в останню хвилину тобі не допоможе. Шорт і Рут мертві. Як і їхні друзі-люди. Ані відстрочки, ані порятунку. Вірна смерть.

Фоулі знав, що має відчувати скорботу, але крім ненависті не відчував нічого.

— Коли ситуація стане зовсім скрутною, я накажу Опал повернути контроль над зброєю ЛЕП. Б'ва Келл відправлять у нокаут, і в усьому звинуватять тебе, якщо ти, звісно, виживеш. У чому я сумніваюся.

— Коли Б'ва Келл отямляться, вони назвуть твоє ім'я.

Каджон похитав пальцем.

— Майже ніхто не знає, що я маю до цього відношення. І я особисто про них подбаю. їх уже запросили до лабораторій «Кобой». Скоро і я до них приєднаюся. ДНК-гармати уже налаштували на гоблінів. Коли настане час, я їх активую, і з ними можна буде вже не рахуватися.

— І тоді Опал Кобой стане твоєю царицею, я так розумію?

— Звісно, — голосно сказав Каджон.

Раптом він схаменувся і натиснув кнопку на пульті, щоб переконатися, що їх ніхто не підслуховує.

— Цариця? — гмикнув він. — Скажеш таке, Фоулі. Думаєш, я ділитимуся владою? Дзуськи! Щойно ця шарада скінчиться, із пані Кобой станеться нещасний випадок. Може, й кілька.

Фоулі присвиснув:

— Ризикну сказати банальність, Брайаре, але це тобі так не минеться.

Палець Каджона завис над головною кнопкою.

— Навіть якщо ні, — солодко проспівав він, — ти все одно не доживеш до тієї миті.

Зображення зникло. Кентавр лишився сидіти, весь у холодному поті. Принаймні так думав Каджон.

Фоулі потягся до ноутбука під столом.

— Чудово, — пробурмотів він, зупиняючи запис. — Лишилося перев'язати стрічечкою.

Підйомник E116

Холлі припаркувала транспортер до стіни занедбаного підйомника.

— Маємо хвилин із тридцять. Внутрішні сенсори показують, що через півгодини підніметься полум'я, і жоден транспортер такого жару не витримає.

Вони зібралися у вітальні, щоб обговорити план.

— Мусимо проникнути до лабораторій «Кобой» і вернути контроль над зброєю ЛЕП, — сказав командир.

Мульч підвівся з крісла і пішов до дверей.

— Це вже ні, Джуліусе. Після того як я там побував, охорону посилили. Чув, що тепер у них є навіть ДНК-гармати.

Рут спіймав гнома за комір.

— По-перше, не називай мене Джуліусом. По-друге, ти поводишся так, немов маєш вибір, заарештований.

Мульч обернувся.

— Я таки маю вибір, Джуліусе. Можу просто відсидіти собі в теплій камері. Кидати мене на лінію вогню — це порушувати мої громадянські права.

Обличчя Рута змінило колір із пастельно-рожевого на буряковий.

— Громадянські права! — виплюнув він. — Ти казатимеш мені про громадянські права? У твоєму стилі!

Раптом він заспокоївся. Власне, вигляд у нього був майже щасливий. Ті, хто добре знав командира, чудово розуміли, що коли він був щасливий, хтось інший ставав дуже нещасним.

— Що? — з підозрою спитав Мульч.

Рут запалив одну зі своїх славетних сигар.

— А, нічого. Просто ти маєш рацію, ото й усе.

Гном примружився.

— Я маю рацію? Ти перед свідками кажеш, що я маю рацію?

— Звісно, маєш. Кидати тебе на лінію вогню — це порушення всіх прав у нашій Книзі. Тож замість того, щоб зробити тобі фантастичну пропозицію, я просто накину до твого терміна сотні зо дві років і накажу зміцнити охорону по максимуму, — Рут помовчав і випустив в обличчя Мульча клубок диму, — в «Хаулерс Пік».

Під шаром бруду Мульч зблід.

— «Хаулерс Пік»? Але ж це...

— Тюрма для гоблінів, — закінчив за нього командир. — Знаю. Але для таких винахідливих утікачів, як ти, Рада зробить виняток. Я докладу всіх зусиль, щоб їх переконати.

Мульч без сил опустився на стілець. Це не добре. Останнього разу, коли він сидів в одній камері з гоблінами, було не дуже весело. Хоча то й було у Поліцейській Плазі. У звичайній в'язниці він і тижня не протримається.

— Тож яку пропозицію ви маєте?

Артемів посміхнувся: командир Рут виявився розумнішим, ніж був на вигляд.

— Ага, зацікавився?

— Можливо. Але не обіцяю.

— Добре. Умови мої. Навіть і не думай торгуватися. Ти пробираєшся до лабораторій «Кобой», а я даю тобі два дні фори, коли все скінчиться.

Мульч аж рота роззявив. Ото пропозиція! Мабуть, у них дуже скрутне становище.

Поліцейська Плаза

У Поліцейській Плазі вирували пристрасті. В двері дерлися монстри. В буквальному сенсі. Капітан Кельп бігав між кабінками і намагався підбадьорити своїх людей.

— Не хвилюйтеся, хлопці, двері «Софтноузами» вони не проб'ють. Тільки ракетною...

Цієї самої миті шалена сила вигнула двері. Немов дитина на папірець дмухнула. Двері витримали. Ледь-ледь.

Із залу нарад квапливо вийшов Каджон, на грудях у нього виблискував командирський жолудь. Ураховуючи його відставку, він увійшов в історію як єдиний командир ЛЕП, якого призначали двічі.

— Що то було?

Трабл збільшив зображення на моніторі. Перед входом стояв гоблін із велетенською тубою на плечі.

— Якась базука. Схоже, стара широкоствольна гармата «Софтноуз».

Каджон стукнув себе по лобі.

— Не кажіть мені. Вони ж давно мали бути знищені. Чортів кентавр! Як йому вдалося поцупити стільки зброї з-під мого носа?

— Не звинувачуйте себе, — заспокоїв його Трабл. — Він нас усіх надував.

— Скільки ми зможемо витримати?

Трабл знизав плечима.

— Недовго. Кілька ударів. А може, в них була лише одна ракета.

Слова не справилися. Двері здригнулися знову. Від мармурових колон полетіли кам'яні крихти.

Трабл підвівся з підлоги, в глибокій рані на його лобі уже світилися блакитні іскорки магії.

— Санітари, перевірте, чи є поранені. Зброю уже зарядили?

Пришкунтильгав Граб, зігнутий під вагою двох електричних гвинтівок.

— Готово, капітане. Двадцять дві одиниці зброї. На двадцять пульсів кожна.

— Гарзд. Тільки найкращі снайпери. Жодного пострілу без мого наказу.

Граб кивнув. Обличчя в нього було похмуро і бліде.

— Добре, капрале. Можете йти.

Коли брат відійшов так, що нічого вже не почув би, Трабл тихо зізнався командирові Каджону:

— Не знаю, що і сказати, командире. Вони підривають Атлантичний тунель, тож допомоги звідти чекати не можна. Установити пентаграму навколо них, щоб зупинити час, ми не можемо. Ми оточені, сили ворога значно більші за наші, зброї в них також набагато більше. Якщо Б'ва Келл підірвуть двері, за секунду все скінчиться. Маємо потрапити в командний пункт. Як там справи?

Каджон покачав головою.

— Техніки над цим працюють. Там сенсори на кожному сантиметрі поверхні. Вгадати код можна лише випадково.

Трабл потер утомлені очі.

— Мені потрібен час. Має ж бути якийсь спосіб їх затримати.

Каджон витяг із туніки білий прапор.

— Такий спосіб є...

— Командире! Вам не можна виходити. Це самогубство.

— Можливо, — погодився командир. — Але якщо я не піду, за

кілька хвилин ми всі будемо мертві. А так збережемо час, принаймні щоб потрапити в командний пункт.

Трабл обміркував слова командира. Іншого способу не було.

— Що ви їм запропонуєте?

— В'язнів у «Хоулерс Пік». Може, домовимося про контрольоване звільнення.

— Рада ніколи на таке не погодиться.

Каджон гордовито випрямив спину.

— Зараз не час для політики, капітане. Настав час для дій.

Якщо чесно, Трабл зацікавився. То був зовсім не той Брайар Каджон, якого він знав. Хтось пересадив цьому ельфіві хребта.

Щойно призначений командир націлився на жолуді на лацкани. У Трабла з'явилося почуття, якого він іще ніколи не мав до Брайара Каджона. То була повага.

— Відчиніть двері, — наказав командир металевим тоном. Фоулі сподобається, коли він побачить на камері. — Піду побалакаю з рептиліями.

Трабл виконав команду. Якщо вони виберуться із цієї халепи, він простежить, щоб Каджона нагородили посмертним «Золотим Жолудем». Як мінімум.

Незареєстрований підйомник, під лабораторіями «Кобой»

Атлантичний транспортер повільно летів величезним підйомником, тримаючись ближче до стін. Так близько, що навіть фарбу з корпусу могло здерти.

Артеміс висунув голову з пасажирського відсіку.

— Це справді необхідно, капітане? — спитав він, коли вони вже вкотре мало не розбилися. — Чи ви просто вихваляєтеся?

Холлі підморгнула:

— Гадаєш, я схожа на пілота-хвалька, Фауле?

Довелося Артемісу зізнатися, що не схожа. Капітан Шорт була надзвичайно привабливою і водночас небезпечною. Як «чорна вдова». Артеміс уважав, що вступить до періоду статевої зрілості місяців через вісім, тож підозрював, що саме із цієї причини дивиться на Холлі в такому ракурсі. Добре, що ельфійці було вже вісімдесят років.

— Промацюю поверхню, щоб знайти ту сумнівну шпарину, про яку торочить Мульч, — пояснила Холлі.

Артеміс кивнув. Гномові теорії. Дуже вони неймовірні, щоб бути

правдою. Він повернувся до кормового відсіку, щоб іще раз вислухати Мульча.

На підсвіченій стіні гном накреслив примітивну діаграму. Якщо чесно, шимпанзе і ті мали більше хисту. І до того ж були не такі уїдливі. Замість указки

Мульч узяв морквину, точніше, кілька морквин. Гномам подобається морква.

— Це лабораторії «Кобой», — сказав він, пережовуючи овочі.

— Це? — не повірив Рут.

— Розумію, Джуліусе, що намальовано дуже схематично.

Командир аж підскочив із крісла. Якщо не знати його, можна було б заприсягтися, що то все через гномові гази.

— Дуже схематично? Це ж просто прямокутник!

Але Мульча це анітрохи не збентежило.

— Не дуже це і важливо. От що важливо.

— Крива лінія?

— Це розлом, — образився гном. — Будь-кому зрозуміло.

— Будь-кому в дитсадочку. Отже, розлом. То й що?

— У цьому вся штука. Розумієте, зазвичай розлому там немає.

Рут мало не задихнувся. Щось він зачастив задихатися. Але Артеміс раптом зацікавився.

— Коли з'являється розлом?

Але Мульч не збирався отак одразу відповідати.

— Ми, гноми, знаємося на камінні. Споконвіку риємо тунелі. — Рут почав вистукувати дріб на руків'ї електричного кийка. — Чого не розуміють ельфи, так це того, що каміння живе. Воно дихає.

Артеміс кивнув:

— Звісно. Розширюється від тепла.

Мульч тріумфально відкусив моркву.

— Точно! І, звісно, навпаки. Стискається від холоду, — Тепер навіть Рут слухав. — Лабораторії «Кобой» збудовано на твердій мантії. Три милі скелі. Проникнути всередину неможливо, не вистачить боєголовок. Та й Опал Кобой може помітити.

— І що нам допоможе?

— Коли скеля охолоджується, у ній з'являється тріщина. Я працював над фундаментом. Веде цей розлом прямо під лабораторії. Там іще трохи доведеться пройтися, але ви принаймні будете всередині.

На обличчі командира читався скепсис.
— Як же Опал Кобой досі не помітила цього розлому?
— Я б не сказав, що він такий уже й помітний.
— Наскільки широкий?
Мульч знизав плечима.
— Не знаю. Метрів п'ять. У найширшому місці.
— Вистачить, щоб цілий день просидіти.
— Але розлом не відкривається на цілий день, — утрутився
Артеміс. — Так, Мульче?
— Цілий день? Якби ж то. Я б сказав... Дуже приблизно...
Із Рута знову мало не повалила пара. Не подобалося йому чекати.
— Кажі, заарештований, а то ще додаю опіків на спину.
Мульч надув губи.
— Не кричи, Джуліусе, у мене від тебе борода скручується.
Рут відкрив кулер, холодне повітря залоскотало обличчя.
— Гаразд, Мульче. Скільки?
— Три хвилини максимум. Останнього разу я там був із крилами і в
скафандрі. Мало не розчавило і не підсмажило.
— Підсмажило?
— Можна здогадатися? — спитав Артеміс. — Розлом
відкривається, коли скеля достатньо стиснулася. Якщо це розлом на
стіні підйомника, то він з'явиться за мить до виверження магми.
Мульч підморгнув:
— Розумний хлопчик. Якщо тебе не розчавить скеля, то спалить
магма.
Із колонок пролунав голос Холлі:
— Я щось бачу. Може, тінь, а може, просто тріщина у стіні
підйомника.
Мульч станцював танок перемоги, дуже задоволений собою. «Ну,
Джуліусе, можеш говорити що завгодно. Правда знову на моєму боці!
Ти мені винен, Джуліусе, ти мені винен».
Командир потер носа. Якщо повернеться живим, більше з
поліцейського відділку ані ногою.

Лабораторії «Кобой»

Лабораторії оточили гобліни Б'ва Келл. Озброєні до зубів, із

висунутими язиками. Каджон промарширував крізь кільце, за ним стежили десятки барелів. ДНК-гармати поки що стояли без діла. Тількино Каджон зрозуміє, що Б'ва Келл свою справу зробили, гармати запрацюють.

Командир пройшов до внутрішніх помешкань і опустився на коліна перед Опал і генералами Б'ва Келл. Коли солдатів відпустили, Каджон піднявся на ноги і перетворився на командира.

— Усе відбувається за планом, — заявив він, потріпавши Опал по щоці. — Через годину Небесне місто стане нашим.

Генерала Скалена його слова не дуже переконали.

— Воно стане нашим іще раніше, якщо ми матимемо кілька бластерів Кобой.

Каджон зітхнув.

— Ми вже обговорювали це, генерале. Через сигнали дестабілізації всі наші «Нейтрино» вийшли з ладу. Якщо ви матимете бластери, у ЛЕП вони також будуть.

Скален зашарудів у кутку, облизнув зіниці.

Звісно, це не єдина причина, чому вони не давали гоблінам «Нейтрино». Каджон не мав наміру озброювати групу, яку збирався зрадити. Щойно Б'ва Келл скинуть Раду, Опал поверне силу ЛЕП.

— Як ідуть справи?

Опал крутнулася на кріслі, підгорнула ноги.

— Чудово. Двері знесли через кілька хвилин після того, як ти пішов... вести переговори.

Каджон посміхнувся.

— Добре, що я вийшов раніше. Мене могли поранити.

— Капітан Кельп зібрав усіх, хто лишився в операційній залі, навколо командного пункту. І Рада там також.

— Прекрасно, — кивнув Каджон.

Інший генерал Б'ва Келл, Спута, стукнув кулаком по столу конференцій.

— Ні, Каджоне. Аж ніяк не прекрасно. Наші брати марнують час у «Хоулєрс Пік».

— Терпіння, генерале Спута. — Каджон поклав руку на плече гобліна. — Щойно Поліцейську Плазу захоплять, ми відкриємо камери «Хоулєрс Пік».

Але всередині у нього все кипіло. Дурні створіння. Як вони йому не

подобалися! Одягалися в роби, зшиті зі своїх скинутих шкур. Огідно. Каджону не терпілося активувати ДНК-гармати і на кілька солодких годин зупинити їхню балаканину.

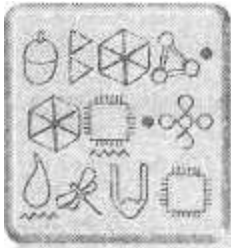
Він перехопив погляд Опал. Вона знала, про що він думає. Вишкірила свої маленькі зубки. Що за чарівно-порочне створіння! Саме тому їй доведеться позбутися. Опал Кобой не задовольнить друга роль.

Він підморгнув їй.

— Скоро, — сказав одними губами. — Скоро.

глава 13: У ПРОЛОМ

Під лабораторіями «Кобой»



ТРАНСПОРТЕР ЛЕП має форму краплини. Знизу в нього допоміжні двигуни, а ніс може різати сталь. Та наші герої аж ніяк не в ЛЕПівському транспортері, вони в розкішному посольському лайнері, для якого комфорт важливіший за швидкість. Ніс у цього транспортера нагадував скоріше зад гнома. М'ясистий, на вигляд дорогий, а двигуни добре підійшли б, щоб підсмажити шашличок.

— Отже, ви кажете, що щілина розкриється на кілька хвилин, і я маю в неї залетіти. Оце й увесь план? — спитала Холлі.

— Найкращий з усіх, що ми маємо, — похмуро відповів Рут.

— Ну, принаймні сидітимемо на м'яких сидіннях, коли нас розчавить. Ця штука неповоротка, як носоріг на трьох ногах.

— Звідки мені було знати? — огризнувся Рут. — Я ж думав, що ми просто собі з'їздимо туди-сюди. Стереосистема тут просто неперевершена.

Батлер підняв руку.

— Слухайте! Що це за шум?

Вони прислухалися.

Щось гуркотіло внизу, немов велетень прочищав горло.

Холлі глянула на камери.

Магма, — оголосила вона. — Гарненький такий сплеск. За хвилину підсмажить нам пір'я у хвості.

Скеля перед ними розкрилася і застогнала, розширюючись і втягуючи в себе повітря. Ніби ошкірилася велетенська паща з чорними зубами.

— Почалося. Летимо, — поквапив Мульч. — Розлом закриється швидше, ніж хробакова...

— Коридор іще дуже вузький, — обірвала його Холлі. — Це ж

транспортер, а не жирний гном із поцупленими крилами.

Мульч був занадто переляканий, щоб ображатися.

— Просто рушай. Поки стіни розійдуться, ми підлетимо ближче.

Зазвичай Холлі чекала, доки Рут не дасть зелене світло. Але на таких справах вона розумілася краще. Ніхто не сперечатиметься з капітаном Холлі Шорт, як правильно керувати транспортерами.

Скеля здригнулася і відчинилася іще на метр.

Холлі зчепила зуби.

— Тримайте ваші вуха, — сказала вона і дала максимальне прискорення.

Пасажири схопилися за ручки крісел, і багато хто заплющив очі. Артеміса серед них не було. Він так і не зміг цього зробити. В польоті через небезпечний тунель на шаленій швидкості було щось хворобливо-приваблююче. Вони не знали, що чекає на іншому боці, бо хіба ж можна довіритися слову гнома-клептомана?

Холлі зосередилася на інструментах. Камери і сенсори на корпусі передавали інформацію на монітори і колонки. Сонар немов сказився — пищав так швидко, що сигнали майже зливалися в неприємне скавчання. Галогенові фари також передавали зображення на монітор, а лазерний радар малював на темному екрані голографічну картинку скелястої поверхні. Було ще і кварцове лобове скло. Але через шар пилу і уламків нічого не можна було розгледіти.

— Температура піднімається, — пробурмотіла Холлі, глянувши на монітор заднього виду. Там спалахнув розжарений стовп магми.

Вони відчайдушно мчали вперед. За ними розлом уже закривався, попереду він іще розширювався. Гуркіт стояв пекельний. Грім у мильній бульбашці.

Мульч затулив вуха.

— Наступного разу виберу «Хоулєрс Пік».

— Замовкни, заарештований, — гримнув Рут. — Це ти запропонував.

Сварку перервало жахливе скреготіння. На лобове скло посипалися іскри.

— Перепрошую, — вибачилася капітан Шорт. — То була наша комунікаційна антена.

Вона перевернула апарат боком, щоб протиснутися крізь вузький прохід. Поверхню скелі оплавива магма. Стіни почали зближатися,

нерівні краї уже чіплялися за транспортер. Позаду них розлом із гуркотом закотився. Немов ляснув у долоні якийсь велетень. Батлер дістав «Зигзауер». Зброя втішала.

І раптом вони пролетіли, вискочили в печеру з трьома титановими стрижнями.

— Ну от, — видихнув Мульч, — стрижні фундаменту.

Холлі підвела очі до неба.

— Ти такого не казав, — простогнала вона, готуючи посадочні магнітні затискачі.

Мульч намалював іншу діаграму. Цього разу вона нагадувала гадюку.

— Нас веде дурень з олівцями, — підозріло спокійно сказав Рут.

— Я вже далеченько вас завів, Джуліусе, погодься, — не поліз за словом у кишеню Мульч.

Холлі допивала останню пляшку мінеральної води. Добру третину з неї вона вилила собі на голову.

— Навіть не думай прибіднятися, гноме, — порадила вона. — Наскільки я зрозуміла, ми застрягли в центрі Землі. Виходу немає. Комунікацій також.

Мульч зробив крок назад.

— Бачу, ви трошки напружені після перельоту. Давайте всі заспокоїмось, гаразд?

Ніхто не заспокоївся. Навіть Артеміс був трохи збентежений. Батлер досі не опустив «Зигзауера».

— Найважче позаду. Ми вже під фундаментом. Єдиний вихід звідси — вгору.

— Справді, заарештований? — спитав Рут. — І як саме ми просуватимемося вгору?

Мульч витяг із кулера морквину і тицьнув у діаграму.

— Тут у нас...

— Змія?

— Ні, Джуліусе. Це один зі стрижнів фундаменту.

— Стрижень із чистого титану, врізаний у неприступну скелю?

— Саме він. Хіба що не з такого вже чистого титану.

Артеміс кивнув.

— Так я і думав. Підрізав кутки, так, Мульче?

На обличчі Мульча не з'явилося ані краплі каяття.

— Ви ж знаєте правила? Стрижні із чистого титану? Та ви хоча б уявляєте, скільки вони коштують? Наші підрахунки полетіли би до біса. Тож ми з кузенком Нордом вирішили забути про титановий наповнювач.

— Але ж ви чимось заповнили стрижні? — втрутився командир. — Кобой, мабуть, сканером перевіряла?

Мульч винувато кивнув.

Ми вставили туди каналізаційні труби на кілька днів. На сонограмі все було чисто.

У Холлі аж подих перехопило.

— Каналізація? Ти хочеш сказати, що...

— Ні. Уже ні. То було сто років тому, і зараз усе перетворилося на ґрунт. І дуже непоганий, скажу я вам.

На Рутовому обличчі можна було скип'ятити чималий казан води.

— Ти хочеш, щоб ми пролізли через двадцять метрів... гною?

Гном знизав плечима.

— Мені що до того? Лишайтеся тут навічно, якщо не хочете. Я лізу в трубу.

Такий поворот подій Артемісові не сподобався. Бігав, стрибав, отримав поранення. Гаразд. Але каналізація?

— Такий у тебе план? — тільки і спитав він.

— Що сталося, Хлопчику Брудю? — ошкірився Мульч. — Боїшся забруднити ручки?

Артеміс знав, що то лише слова. Та доля правди в них була. Він глянув на свої тонкі пальці. Учора вранці то ще були пальці піаніста з наманікюреними нігтями. Сьогодні це вже руки будівельника.

Холлі поплескала Артеміса по плечу.

— Добре, — сказала вона. — Ходімо. Чим скоріше врятуємо наш світ, тим швидше повернемося до рятування твого батька.

Холлі помітила, як хлопець змінився на обличчі. Немов риси відразу не вирішили, як їм розташуватися. Вона замовкла, зрозуміла, що сказала. Для неї слова були лише простим засобом підбадьорити. Офіцер таке щодня проголошує. Та здається, Артеміс не звик працювати в команді.

— Навіть не думай, що я тобі на дружбу набиваюся. Просто коли вже я дала слово, я його дотримую.

Артеміс вирішив не відповідати. Сьогодні йому вже перепало.

*

Вони спустилися із транспортера по складаному трапу.

Артемів ступив на поверхню і пройшов повз каміння й уламки будівельного сміття, яке лишилося сто років тому після Мульча та його кузена. Печера освітлювалася зоряною фосфоресценцією скелі.

— Це місце — справжнє геологічне диво, — вигукнув хлопець. — Тиск на такій глибині мав би нас уже розчавити, але ми живі.

Він опустився на коліна, щоб роздивитися гриби, що пробивалися крізь іржу.

— Тут навіть життя існує.

Мульч витяг із-поміж валунів рештки молотка.

— Ось де він! Ми трошки перестаралися з вибухівкою, коли пробивали шахти для цих стрижнів. Щось із наших інструментів... аж сюди залетіло.

Холлі перелякалася. Досі Народ ставився до забруднення з огидою.

— Ти тут стільки законів порушив, Мульче, навіть пальців не вистачить, щоб усі порахувати. Коли отримаєш два дні фори, тікай швидше, бо я особисто тебе шукатиму.

— Ми на місці, — заявив Мульч, не звертаючи уваги на її погрози. Коли ти вже стільки їх вислухав, то однією більше або однією менше — немає ніякої різниці.

В одному зі стрижнів зяяла дірка. Мульч ніжно потер металеві краї.

— Лазерний ніж для діамантів. Маленька ядерна батарея. Така крихітка будь-що розпиляє.

— Пам'ятаю цю штуку, — сказав Рут. — Ти тоді мені мало голову не відтяв.

Мульч зітхнув.

— Старі добрі часи, еге ж, Джуліусе?

У відповідь отримав стусана.

— Менше говори, більше їж землю, заарештований.

Холлі поклала руку на отвір.

— Повітряна течія. Повітря, що надходить згори, мабуть, вирівняло за всі ці роки тиск у печері. Саме тому ми зараз і не розплющені.

— Зрозуміло, — в один голос сказали Батлер із Рутом. Іще одна брехня в довгому списку.

Мульч розстебнув клапан на штанях.

— Я ритиму вгору і буду чекати на вас там. Розчищайте як можете. Розкидатиму перероблений ґрунт убік, щоб він не завалював тунель.

Артемів застогнав. Думка про те, що доведеться лізти через перероблений Мульчем ґрунт, була просто нестерпною. Тримався він лише тому, що згадував про батька.

Гном зробив крок до стрижня.

— Відійдіть, — попередив він і розкрив щелепи.

Батлер швиденько відскочив. Не хотів, щоб його знову збило з ніг, як минулого разу.

Мульч зник у середині титанової колони. За мить від нього і сліду не лишилося. Труба сповнилася дивними неапетитними звуками. На металеві стіни полетіли грудки землі. З дірки посипалося сміття. Загуло сконденсоване повітря.

— Дивовижно, — захоплено вигукнув Артемів. — Що б я зробив із десятима такими, як він. Форт Нокс не встояв би.

— Навіть не думай, — застеріг його Рут і повернувся до Батлера. — Що ми маємо?

Охоронець дістав пістолета.

— Один «Зигзауер» із дванадцятьма обоймами. Оце й усе. Пістолет буде в мене, оскільки я єдиний, хто може його підняти. Ви двоє беріть що знайдете.

— А я? — подав голос Артемів, хоча і знав відповідь.

Батлер зустрівся поглядом зі своїм працедавцем.

— Хочу, щоб ви лишилися тут. Це воєнна операція. Вас можуть убити.

— Але...

— Моя робота — захищати вас, Артемісе. А зараз це найважливіше місце на планеті.

Артемів не сперечався. Власне, він уже і сам усе зрозумів. Іноді бути генієм — важкий хрест.

— Добре, Батлере. Лишуся тут. Доки...

Батлер із підозрою примружив очі.

— Доки що?

— Доки щось не придумаю, — посміхнувся Артемів.

Поліцейська Плаза

Ситуація в Поліцейській Плазі була критичною. Капітан Кельп зібрав рештки своїх людей за барикадою із робочих столів. Гобліни стріляли крізь двері, а магії у санітарів уже не лишилося. Отже, відтепер поранені лишатимуться пораненими.

Члени Ради ховалися за солдатами. Усі, крім командира Вінйайї, яка попросила видати їй електричну гвинтівку. Досі вона ще жодного разу не промахнулася.

Техніки скорчилися за своїми столами, намагаючись розгадати комбінацію, яка б відкрила доступ до командного пункту. Але Трабл на них не розраховував. Якщо Фоулі зачинив двері, то їх ніхто не відчинить.

Тим часом усередині кабінки кентавр лише стискав кулаки в розпачі. Яка жорстокість із боку Каджона — дозволити Фоулі дивитися на бійку крізь бластове скло.

Надії немає. Навіть якщо Джуліус і Холлі отримали повідомлення, уже запізно щось робити. Губи і горло у Фоулі пересохли. Нічого в нього не лишилося. Ані комп'ютера, ані інтелекту, ані сарказму. Нічого.

Під лабораторіями «Кобой»

Щось стукнуло Батлера по голові.

— Що то було? — прошипів він до Холлі, яка лізла замикаючою.

— Не питайте, — прохрипіла капітан Шорт. Навіть крізь фільтри шолома запах був не дуже приємним.

За кілька століть уміст колон ферментизувався, але сморід був такий самий, як і в день закладення. Може, навіть гірший. «Принаймні, — подумав Батлер, — нам не доведеться це їсти».

Рут ліз першим, ліхтарі на шоломі висвітлювали тунель. Стрижень ішов під кутом у сорок п'ять градусів, поверхня його була вкрита канавками, що мали утримувати залитий титан.

Мульч добряче попрацював, щоб пробитися крізь трубу. Але ж перероблене сміття і ґрунт мали кудись подітися. Треба віддати належне гномові, жувати він намагався ретельно, щоб не було грудочок.

Загін похмуро просувався вгору, намагаючись не думати, через що вони, власне, лізуть. Коли вони дісталися гнома, той тримався за живіт, зігнувшись від болю.

— Що таке, Мульче? — спитав Рут, і в його голосі почулися нотки співчуття.

— Угору, — простогнав той. — Швидко вилазьте!

Очі у командира в паніці розширилися.

— Усі нагору! — скомандував він.

Вони з'юрмилися на вільному клаптику за гномом. Саме вчасно. Мульч розслабився, випустив газу, і якби вони були в цирку-шапіто, шатер знесло би. Гном закрив щелепи.

— Значно легше, — зітхнув він. — У цьому ґрунті багато повітря. Не могли б ви не світити мені в обличчя? Ви ж знаєте, як я не люблю світло.

Командир послухався і переключився на інфрачервоне світло.

— Отже, ми нагорі. Що робитимемо? Здається, різак ти із собою не прихопив?

Гном посміхнувся.

— Не переживайте. Гарний злодій завжди планує повернутися. Ось дивіться. — Мульч показав на ділянку титану, що нічим не відрізнялася від сусідніх. — Поставив латку минулого разу. Це гнучка пластинка.

Рут змушений був посміхнутися.

— Який ти хитрий. Як же виходить, що ми тебе ловимо?

— Щастить вам, — буркнув гном і ткнув ліктем у латку.

Вона відвалилася, і відкрилася сторічна дірка.

— Прошу до лабораторій «Кобой».

Вони пролізли в погано освітлений коридор. Біля стін у чотири ряди стояли навантажені візки. Освітлення було мінімальним.

— Мені знайоме це місце, — завважив Рут. — Я тут був, коли приходив з інспекцією для дозволу на зброю. Через два коридори комп'ютерний центр. Маємо реальний шанс щось зробити.

— А як там ДНК-гармати? — поцікавився Батлер.

— Проблема, — зізнався командир. — Якщо гармата тебе не впізнає, ти мертвий. Їх можна запрограмувати на знищення цілого виду живих істот.

— Проблема, — погодився дворецький.

— Готовий заприсягнутися, що вони не активні, — продовжив Рут. — По-перше, якщо тут повно гоблінів, вони навряд чи зайшли з головного входу. І по-друге, якщо в усьому звинувачують Фоулі, Кобой удаватиме, що зброї в них немає так само, як і в ЛЕП.

— Яка стратегія? — спитав Батлер.

— Незрозуміло, — відповів командир. — Щойно повернемо за ріг, опинимося на всіх камерах. Тож біжимо так швидко, як можемо, і

збиваємо все на своєму шляху. Якщо воно має зброю, конфіскуємо. Мульче, ти лишаєшся тут і розширюєш тунель, можливо, нам доведеться швидко тікати. Готові?

Холлі простягнула їм руку:

— Панове, приємно було попрацювати разом.

Командир і охоронець її потисли.

— Навзаєм.

І вони пішли коридором. Дві сотні гоблінів проти трьох віртуально неозброєних героїв. Буде гаряче.

Внутрішні помешкання лабораторії «Кобой»

— Вторгнення! — потерла долоні Опал Кобой. — У лабораторіях сторонні.

Каджон підійшов до плазмового екрана.

— Бачу, це Джуліус. Дивовижно. Здається, ваша команда перебільшила, генерале Спуга.

Спуга сердито облизнув зіниці. Лейтенант Найл утратить шкіру ще до сезону линяння.

Каджон прошепотів на вухо Опал:

— Можемо активувати ДНК-гармати?

Піксі покачала головою.

— Не так швидко. Вони запрограмовані на ДНК гоблінів. Знадобиться кілька хвилин.

Каджон повернувся до чотирьох гоблінських генералів.

— Накажіть одному загону підходити ззаду, а іншому — з боків. Оточимо їх біля дверей. Із пастки їм не вибратися.

Каджон кинув погляд на монітор.

— Так навіть краще, ніж я планував. Отже, мій любий друже Джуліусе, настала моя черга тебе ображати.

Артеміс вирішив зайнятися медитацією. Саме час зосередитися. Він сів на каміння, схрестивши ноги, і став уявляти різноманітні стратегії, які можна було б застосувати в Арктиці.

Якщо мафія не розправиться з полоненим іще до того, як до них доберуться Артеміс із командою, план може бути лише один. І дуже ризикований. Артеміс занурився глибше в думки. Має бути якийсь спосіб.

Його відволікла какофонія звуків із титанової колонії. Немов в оркестрі фальшивив фагот. Мабуть, гномові гази. Непогана акустика.

Потрібна свіжа думка. Вистачить однієї, що продереться крізь трясовину, на яку перетворився мозок, і врятує.

Через вісім хвилин його знову відволікли. Цього разу не газ. Крики по допомогу. Мульч у біді. У нього щось болить.

А не тиснув Артеміс тому, що скопив очі на лазер, якого приставили йому до лоба.

Лейтенант Найл, який власне і тримав зброю, не міг повірити своєму щастю. Він один спіймав двох порушників, плюс викрив місце проникнення. Хто сказав, що відставати, аби уникнути бійки, погано? Для нього все обернулося якнайкраще. Стане полковником, ще і третьої шкіри не скине.

— Піднімайся! — наказав він і видихнув язичок синього полум'я. Навіть через перекладач наказ пролунав дуже по-рептильськи.

Артеміс повільно підвівся, не відпускаючи Мульчевої ноги. Клапан на гномових штанях відкрився.

— Що з ним не так? — нахилився Найл ближче.

— Щось з'їв, — відповів Артеміс і натиснув на суглоб.

Виверження, що стало результатом цієї маніпуляції, збило гобліна з ніг і відкинуло в коридор. Таке не кожного дня побачиш.

Мульч піднявся на ноги.

— Дякую, хлопче. Я вже думав, помру. Мабуть, щось тверде проковтнув. Граніт або діамант.

Артеміс кивнув. Заговорити він іще був не готовий.

— Ті гобліни такі дурні. Бачив вираз його обличчя?

Артеміс похитав головою. Іще не готовий.

— Хочеш сходимо подивимось?

Безтактний гумор вивів Артеміса із заціпеніння.

— Той гоблін... Не думаю, що він був один.

Мульч застібнув клапан.

— Еге ж. Тут їх цілий загін пробіг. Ті вояки, мабуть, бігли подалі від бойових дій. Типово для гоблінів.

Артеміс потер скроні. Він має якось допомогти друзям. У нього ж найвищий IQ у Європі.

— Мульче, у мене до тебе важливе питання.

— Давай. Я тобі винен, ти ж урятував мій зад.

Артеміс обхопив гнома за плече.

— Я знаю, як ти заліз до лабораторій «Кобой». Але ж повернутися

тим самим шляхом ти не міг: потрапив би просто в полум'я. Тож як ти вибрався?

Мульч ошкірився.

— Дуже просто. Активував сигналізацію, потім вийшов у формі ЛЕП, у якій я, власне, і зайшов.

Артемій спохмурнів.

— Не годиться. Має бути інший спосіб. Має бути.

ДНК-гармати явно були не налаштовані. Настрій у Рута покращився, аж раптом почувся гуркіт чобіт, які прямували просто до них.

— Дарвіт! Помітили. Ви двоє ідіть уперед. А я їх утримуватиму, доки зможу.

— Ні, командире, — сказав Батлер. — Я вас дуже поважаю, але ж ми маємо лише одну одиницю зброї, і з нею я зможу більше, ніж ви. Я зустріну їх, коли вони виходитимуть із-поза рогу. А ви спробуйте відчинити двері.

Холлі відкрила рота, щоб заперечити. Але ж хто заперечуватиме чоловіку такого зросту?

— Гаразд. Хай тобі щастить. Якщо тебе поранять, лежи і не ворущись, доки я не повернуся. Чотири хвилини, не забудь.

Батлер кивнув.

— Не забуду.

— І ще, Батлере.

— Так, капітане.

— Те невеличке непорозуміння минулого року. Коли ви з Артемісом мене викрали.

Батлер підвів очі до стелі. Він би подивився на свої чоботи, але там була Холлі.

— А-а... Я хотів поговорити...

Просто забудь. Урешті-решт, ми квити.

— Холлі, ходімо, — наказав Рут. — Батлере, не підпускай їх дуже близько.

Батлер стиснув у пальцях пістолет. Зараз він був схожий на озброєного ведмедя.

— Не підпущу. Заради їхнього ж добра.

Артемій заліз на один із візків, постукав по трубах, що протягнулися під стелею вздовж коридора.

— Здається, ці труби проходять крізь усю будівлю. Що це таке? Вентиляція?

— Якби ж то, — гмикнув Мульч. — Це плазмовод для ДНК-гармат.

— Чому ж ти через нього не вліз?

— Улізеш, аякже, коли в краплині плазми стільки заряду, що вистачить, аби підсмажити троля.

Артемів торкнувся метала долонею.

— А якщо гармати не активовані?

— Коли їх вимкнуть, плазма перетвориться на радіоактивні помії.

— Радіоактивні?

Мульч замислено пригладив бороду.

— Власне, Джуліус щось казав про те, що гармати вимкнули.

— Як можна в цьому переконатися?

— Можна відкрити цю панель, яку не можна відкрити, — гном провів пальцями по вигнутій поверхні. — Ага, подивись! Мікроскопічний замочок. Щоб обслуговувати гармати. Навіть плазму потрібно перезаряджати. — Він показав на малюсіньку дірочку в металі. Вона запросто могла зійти за пилінку. — А тепер дивись, як працює справжній майстер.

Гном сунув у дірку одну з волосинок бороди. Коли її кінчик знову з'явився, Мульч волосинку висмикнув. Вона померла, щойно вийшла з волосяної сумки, застигла і залишилася такою, якою була в середині замка.

Мульч затамував подих і повернув імпровізованого ключа. Замок відкрився.

— Ось, мій хлопчику, що значить талант!

Усередині труби пульсувало помаранчеве желе. Іноді із глибини вилітали іскорки. Плазма була занадто щільною, щоб витекти з отвору, і утримувала циліндричну форму.

Мульч уважно подивився на тремтячий гель.

— Так, вони дезактивовані. Якби ця речовина була живою, ми б уже мали добрячий загар.

— А іскри?

— Залишковий заряд. Можуть полоскотати, але великої шкоди не заподіють.

Артемів кивнув.

— Добре, — сказав він і застебнув шолом.

Мульч побілів.

— Ти ж несерйозно, Цуценя Бруду? Знаєш, що станеться, коли гармати активують?

— Намагаюсь про це не думати.

— Думай не думай — усе одно, — похитав головою гном. — Гаразд. Маєш проповзти тридцять метрів, а в шоломі повітря лише на десять хвилин. Тримай фільтри закритими. Повітря може стати трохи затхлим, але все одно це краще, ніж плазма в легенях. І візьми оце. — Він витяг із замка застиглу волосину.

— Навіщо?

— Щось мені підказує, що ти захочеш вийти з іншого боку. Чи ти про таке не подумав, юний генію?

Артеміс кивнув. Не подумав. Отже, героїзм — це не лише сліпе кидання в бій.

— Повертай обережно. Пам'ятай, що це волосина, а не метал.

— Повертати обережно. Зрозумів.

— І не вмикай світло. Галоген може активувати плазму.

У Артеміса голова пішла обертом.

— 1 обов'язково оброби тіло піною, як тільки зможеш. Антирадіаційна каністра блакитного кольору. Шукати не доведеться — вони понатикані по всіх лабораторіях.

— Блакитні каністри. Щось іще, пане Діггумс?

— Ну, бувають іще плазмові змії...

У Артеміса аж коліна підкосилися.

— Ти серйозно?

— Ні, — зізнався Мульч, — несерйозно. Отже, за один раз ти проштовхнешся на півметра. Тож рахуй до шістдесяти і вилазь звідти.

— Трохи менше за півметра, я би сказав. Може, шістдесят три рази. — І він поклав волосинку в нагрудну кишеню.

Мульч знизав плечима.

— Як хочеш, хлопче. Шкіра твоя. А тепер іди!

Гном зчепив пальці, і Артеміс поліз до труби. Він мало не передумав, але пан Діггумс його підштовхнув. Хлюпнув помаранчевий гель, і за секунду тіло хлопця зникло.

Плазма обхопила його, немов жива істота. За одяг зачепилися бульбашки повітря. Ногу вжалила залишкова іскра, тіло пронизав гострий біль. Хто сказав, що іскри лоскочуть?

Артеміс висунув голову з помаранчевого гелю. Мульч показав йому великого пальця. Та ще й сміється, як ідіот. Артеміс вирішив, що коли все скінчиться, гном за все заплатить.

Хлопець поповз навпомацки. Один раз відштовхнувся, другий...

До шістдесят третього ще дуже далеко.

Батлер підняв «Зигзауер». Кроки наближалися, від металевих стін відбивалася луна. З-поза рогу витягнулися тіні, обігнали своїх власників. Охоронець прицілився.

З'явилася голова. Жаб'яча. Облизнула зіниці. Батлер натиснув на курок. Куля пробила дірку завбільшки з диню прямо над головою гобліна. Голова квапливо зникла. Прوماхнувся Батлер навмисне. Наляканий ворог завжди краще, ніж мертвий. Але ж довго так не триватиме. Кількість пострілів обмежена.

Гобліни посмілюшали, підібралися ближче. Батлер зрозумів, що одного з них доведеться підстрелити.

Дворецький вирішив, що настав час для безпосереднього зіткнення. Він майже нечутно піднявся з коліна і рушив коридором назустріч ворогу.

На планеті було лише дві людини, що більше за Батлера розумілися на бойових мистецтвах. Один був родичем охоронця. Інший жив на острові в Південно-Китайському морі та проводив свої дні в медитаціях і лупцюванні пальм. Гоблінів варто пожаліти.

Біля дверей кабінету стояли двоє охоронців Б'ва Келл. Обидва були озброєні по зуби, і обидва були в обхваті як кілька колод. Незважаючи на численні застереження, вони поснули, не знімаючи шоломів, і не побачили, як із-поза рогу вибігли ельфи.

— Ти диви, — розліпив очі один, — ельфи.

— Га? — схаменувся другий, трохи більший за першого.

— Не бійся, — сказав номер один. — У ЛЕП немає зброї.

Номер два облизав зіниці.

— Так, але вони такі набридливі.

І саме цієї миті чобіт Холлі припечатав його до стіни.

— Гей, — поскаржився номер один, піднімаючи гвинтівку. — Так нечесно.

Рут вирішив не витратити час на махання ногами. Він відкинув вартового на титанові двері.

— Ну от, — видихнула Холлі. — Двома менше. Не дуже складно.

Вона трохи поквапилася із зауваженням, як виявилось. В коридорі з'явилася решта загону із двохсот гоблінів.

— Не дуже складно, — передражнив її командир і стиснув пальці в кулаки.

Артемій утрачав концентрацію. Іскри почали з'являтися частіше, після кожного розряду йому було дедалі важче зосередитися. Він двічі збивався з рахунку. Зараз п'ятдесят чотири. Чи п'ятдесят шість? Помилка могла коштувати життя.

Він ліз уперед, витягував спочатку одну руку, потім іншу, немов плив крізь море гелю. Він майже нічого не бачив. Усе навколо було помаранчевим. І єдиним доказом того, що він просувався, було те, що інколи коліно потрапляло в заглиблення, — тут плазма піднімалася до гармат.

Артемій відштовхнувся востаннє, наповнив легені спертим повітрям. Шістдесят три! Є. Скоро очищувачі повітря в шоломі працювати не зможуть, і він дихатиме вуглекислим газом.

Шукаючи замок, Артемій провів пальцями по внутрішній поверхні труби. Бачити нічого він не міг. Не міг навіть увімкнути світло — боявся активувати плазму.

Нічого. Жодного натяку на замок. Він тут помре на самоті. І ніколи не стане великим. Артемій відчув, що мозок от-от відключиться, і він полетить по чорному тунелю. «Сконцентруйся» — наказав він собі. Зосередься. З'явилася іскра. Срібна зірка на заході. Вона ліниво поповзла по трубі, освітлюючи кожну секцію на своєму шляху.

От він! Отвір замка. На мить освітився іскрою. Артемій поліз до кишені, немов п'яний плавець, витягнув гномову волосинку. Спрацює? Та навіщо б у цьому замку встановлювати інший механізм?

Артемій уставив волосинку в замок. Обережно. Спробував щось роздивитися крізь гель. Увійшла? Здається, так. Процентів на шістдесят. Має вистачити.

Він повернув. Дверцята відчинилися. Хлопець уявив обличчя гнома. «Ось, мій хлопчику, що значить талант!»

Цілком можливо, що зовні на нього чекають усі його вороги в підземному світі, наставивши на отвір свою огидну зброю. Але цієї миті Артемісові було байдуже. Він більше не зробив би жодного подиху тут, не витримав би жодної іскри.

Тож хлопець висунув голову на світ божий. Підняв візор і вдихнув

такого солодкого повітря, немов то був його останній подих. На щастя, ті, хто був у кімнаті, дивилися на монітор. На ньому боролися його друзі. І перевага була не на їхньому боці.

Дуже багато, подумав Батлер, коли побачив за рогом майже цілу армію Б'ва Келл. Гобліни вставляли в зброю свіжі батареї.

Гобліни ж, щойно помітили дворецького, почали думати щось на кшталт: «О боги, та це ж одягнений троль!» або «Чому я не послухався маму і не кинув цю банду?»

Батлер підскочив і полетів униз. Він приземлився, немов рухнула тонна цегли, хіба що влучив, куди хотів.

Троє гоблінів повалилися і навіть не встигли зрозуміти, що на них накинута. Один вистрілив собі в ногу, а ще кілька попадало на підлогу і вдали, що непритомні.

Артемів бачив усе на плазмовому моніторі. Разом з усіма іншими присутніми в кімнаті. Для них то була розвага. Телебачення. Коли Батлер упав на гоблінів, генерали поморщилися і зацокали язиками. То й що? В лабораторіях були сотні гоблінів, аби сюди вони не потрапили.

Артемів мав кілька секунд, щоб прийняти рішення. Кілька секунд. І він навіть не уявляв, як користуватися всією цією апаратурою. Подивився на стіни, пошукав, чим можна скористатися. Нічого.

Ага. На маленькому зображенні в кутку бокового монітора він побачив Фоулі. Кентавр щось напевне придумав би. Часу в нього було вдосталь. Хлопець розумів, що перетвориться на ціль, щойно вилізе з труби. Його вб'ють без зволікань.

Він виповз із труби, з глухим звуком плюхнувся на підлогу. Наелектризований одяг дуже уповільнював рухи. Голови повернулися до нього, він помітив це краєм ока. На шляху вирости постаті. Скільки, він не знав.

Під зображенням Фоулі був мікрофон. Артемів натиснув на кнопку.

— Фоулі! — прохрипів він і на панель керування скрапнув гель. — Ти мене чуєш?

Кентавр підскочив:

— Фауле! Що з тобою трапилось?

— П'ять секунд, Фоулі. Мені потрібен план, або ми всі загинемо.

Фоулі кивнув.

— План готовий. Виведи мене на всі екрани.

— Що? Як?

— Натисни кнопку конференц-зв'язку. Жовту. Кружечок із рисочками, що від нього відходять. Схоже на сонце. Бачиш?

Артемів побачив. Натиснув. І щось натиснуло на нього. Дуже боляче.

Генерал Скален першим помітив істоту, що виповзла з плазмової труби. Що це таке? Піксі? Ні. Ні! То людина.

— Дивіться! — зойкнув він. — Людина Бруду.

На нього майже не звернули увагу, усі були прикуті до моніторів.

Але не Каджон. Людина в лабораторіях. Як таке могло статися? Він схопив Скалена за плече.

— Убий його!

Тепер слухали всі генерали. Убивство! І їм нічого не загрожує. Можна вчинити, як у старі добрі часи: кігті та вогняні кулі.

Людина потупцяла до однієї з панелей керування. Його оточили гобліни, висунувши від збудження язика. Спуга обернув людину, щоб та подивилася в обличчя своїй долі.

Один за одним генерали засвітили вогняні кулі, наблизилися. Але тут сталося таке, що змусило їх забути про людину. На всіх екранах з'явилося обличчя Каджона. І керівникам Б'ва Келл не сподобалося те, що він сказав: «Коли ситуація стане зовсім скрутною, я накажу Опал повернути контроль над зброєю ЛЕП. Б'ва Келл відправлять у нокаут, і в усьому звинуватять тебе, якщо ти, звісно, виживеш. У чому я сумніваюся...»

Спуга обернувся до свого спільника:

— Каджоне! Що це означає?

Генерали зробили крок до нього, засичали і закричали:

— Зрада, Каджоне! Зрада!

Каджон навіть і оком не змигнув.

— Гаразд, — сказав він. — Зрада.

Каджонові знадобилося лише кілька секунд, щоб зрозуміти, що сталося. Підступний Фоулі! Він якось записав їхню розмову. Як він утомився від цього кентавра. Але має віддати йому належне. Винахідливий тип.

Каджон швидко підійшов до панелі керування і вимкнув зображення. Опал не мусить почути те, що він казав далі. Особливо частину про нещасний випадок. Ох, не потрібно було цього казати. Та байдуже. Усе йде за планом.

— Зрада! — просичав Скален.

— Гаразд, — зізнався Каджон. — Зрада. — І наказав: — Комп'ютере, активуй ДНК-гармати. Авторизація — Каджон Б, альфа альфа два два.

Опал аж у долоні заплескала. Так, Брайар був огидний, але такий порочний.

В усіх лабораторіях ДНК-гармати ворухнулися у своїх гніздах, почалася перевірка стану. Крім отвору в головному кабінеті все було в порядку. Запустилася програма, і гармати приготувалися стріляти в кожного, хто мав гоблінську ДНК, зі швидкістю десять бластів за секунду.

Швидко та, як і все в лабораторіях «Кобой», ефективно. Менше ніж за п'ять хвилин гармати повернулися у вихідний стан. Місію виконано: двісті непритомних гоблінів.

— Ох, — видихнула Холлі, переступаючи через повалених гоблінів. — Мало не загинула.

— Кому ти розказуєш, — погодився Рут.

Каджон штовхнув ногою непритомного Спуту.

— Бачиш, ти нічого не добився, Артемісе Фауле, — сказав він, підводячи «Редбой». — Твої друзі там. Ти тут. Гобліни непритомні, скоро пам'ять у них зітреться під дією певних хімічних речовин. Саме так, як я і планував. — Він посміхнувся Опал, що дивилася на них зі свого стільця: — Саме так, як ми планували.

Опал посміхнулася у відповідь.

У якийсь інший час Артеміс зробив би якесь саркастичне зауваження. Але зараз його думки були зайняті неминучою загибеллю.

— А тепер я просто перепрограмую гармати, щоб знищити твоїх друзів, поверну до дії зброю ЛЕП і отримаю владу над світом. І ніхто мене не зупинить.

Звісно, такого казати не можна. Особливо, якщо ти — суперзлочин. Така заява може накликати біду.

Батлер поквапився коридором, щоб наздогнати інших. За кварцовими дверима кабінету він помітив Артеміса. Отже, попри всі його застереження, юний хазяїн умудрився-таки вскочити в халепу. Як охоронець може виконувати свої обов'язки, якщо його підопічний тільки й робить, що лізе до клітки з тиграми, так би мовити?

В організмі Батлера сталося щось схоже на тестостероновий вибух.

Від Артеміса його відділяли одні двері. Невеличкі двері, що мали захищати ельфів від променевої зброї. Дворецький зробив кілька кроків назад.

Холлі зрозуміла, про що він думає.

— Навіть не думай. Двері добре укріплені.

Охоронець не відповів. Не міг. Справжній Батлер зник під адреналіном і брутальною силою.

Він закричав і кинувся на двері, зосередивши всю свою силу на трикутнику на плечі. Удар звалив би з ніг гіпопотама середнього розміру. І оскільки двері мали захищати від плазми і помірного фізичного тиску, від Батлера захистити вони не змогли. Металевий лист зігнувся, як фольга.

Батлер пролетів півкімнати. За ним заскочили Холлі з Рутом і похапали «Софтноузи» в непритомних гоблінів.

Каджон швидко смикнув до себе Артеміса.

— Не ворухіться. Або я вб'ю Хлопця Бруду.

Батлер не зупинився. Його останньою свідомою думкою було знешкодити Каджона. Тепер це стало метою його життя. Він біг уперед, розставивши руки.

Холлі у відчаї кинулася до нього і вхопилася за пасок. Охоронець потягнув її за собою, як бляшанку, що чіпляють на машину щойно одружених.

— Батлере, зупинись! — прогарчала вона.

Той не звернув на неї уваги.

Холлі висіла і намагалася гальмувати ногами.

— Зупинись! — повторила вона, і в голосі у неї забринів месмер.

Батлер немов отямився. Він скинув із себе печерну людину.

— От і добре, Чоловік Бруду, — похвалив Каджон. — Послухай капітана Шорт. Може, ми до чогось домовимося.

— Аж ніяк, Брайаре, — сказав Рут. — Твоя гра скінчилася, тож відпусти Хлопця Бруду.

Каджон наставив на нього «Редбой».

— Відпущу, авжеж.

Справдився найжахливіший Батлерів кошмар. Його підопічний потрапив до рук психопата, якому не було чого втрачати. А він нічого не міг удіяти.

Задзвонив телефон.

— Це мій, — автоматично сказав Артеміс.

Знову дзвінок. Точно його. Дивно, що телефон і досі працює, коли врахувати, через що йому довелося пройти. Артеміс відкрив чохол.

— Так?

Один із тих моментів, коли ніхто не знає, що буде далі.

Артеміс кинув телефон Опал Кобой.

— Це вас.

Піксі вигнулася, щоб його піймати. Каджон напружився. Тіло знало, що відбувається, навіть коли мозок іще не здогадався.

Опал піднесла апарат до загостреного вуха.

— Скажеш таке, Фоулі, — пролунав голос Каджона. — Думаєш, я ділитимуся владою? Дзуськи! Щойно ця шарада скінчиться, з пані Кобой станеться нещасний випадок. Може, й кілька...

Опал зблідла.

— Ах ти! — зойкнула вона.

— Вони все підстроїли! — запротестував Каджон. — Намагаються підбурити нас одне проти одного.

Але по очах у нього було видно, що то правда.

Піксі — злющі істоти, незважаючи на свій розмір.

Вони довго терплять, а потім вибухають. Опал Кобой більше не могла втриматися. Вона відштовхнулася на стільці і полетіла прямо на Каджона.

Той не вагався. Зробив кілька пострілів, але товсті подушки захистили пілота.

Опал Кобой накинулася на колишнього партнера. Ельф підняв руки, щоб захиститися, і Артеміс упав на підлогу. Брайару Каджону так не вдалося. Він перечепився за бильце і впав прямо на розлючену піксі. Вони закружляли по кімнаті, натикаючись на стіни, аж поки не попадали у відкриту панель плазмової труби.

Каджонові не пощастило. Плазма була активована. Він сам її активував. Але оцінити іронію ситуації не зміг, бо його уже підсмажували радіоактивні іскри.

А от Кобой пощастило. Вона вилетіла з крісла і впала на гумове покриття.

Каджон іще не приземлився, а Батлер уже кинувся до Артеміса, нахилився над ним, перевіряючи, чи немає пошкоджень. Кілька подряпин. Неглибокі. Нічого такого, із чим би не впоралися блакитні

іскри.

Холлі перевірила стан Опал Кобой.

Та розплющила очі. Холлі торкнулася лоба піксі, і очі знову заплющилися.

— Ні, — невинно сказала капітан Шорт. — Поспи.

Рут тільки глянув на Каджона і зрозумів, що нічого перевіряти вже не потрібно. Може, так краще. Альтернативою були б кілька століть у «Хоулєрс Пік».

Артемїс помітив рух біля дверей. Мульч. Посміхався і махав рукою. Прощався, на випадок, якщо Джуліус забув про дводенну фору. Гном показав на блакитну каністру, прикріплену до стіни, і зник.

— Батлєре, — прошепотів Артемїс, зібравши останні сили. — Можеш мене побризкати? І можемо тепер їхати до Мурманська?

Батлєр розгубився.

— Побризкати? Як побризкати?

Холлі відчепила каністру з антирадіаційною піною, клацнула замком.

— Дозволь мені, — сказала вона, посміхнувшись. — Зроблю тобі таку ласку.

Вона направила на хлопця струю піни, що мала дуже неприємний запах. Через кілька секунд Артемїс нагадував снігову бабу. Холлі розреготалася. Хто сказав, що працювати в правоохоронних органах не весело?

Командний пункт

Щойно плазма знищила пульт Каджона, включилася система в командному пункті. Фоулі не став гаяти час, і швиденько активував заспокійливі чіпи, вживлені під шкіру гоблінів. Половина складу Б'ва Келл вийшла з ладу. Потім він перепрограмував ДНК- гармати в Поліцейській Плазі на нестерельні постріли. На все про все йому знадобилося кілька хвилин.

Перше, про що подумав капітан Кельп, як там його підлеглі.

— Відгукніться, — крикнув він, намагаючись перекричати хаос. — Чи ми нікого не втратили?

Ватажки ескадронів по черзі рапортували і підтверджували, що ніхто не загинув.

— Нам просто пощастило, — завважив один із санітарів. — У будинку не лишилося ані краплини магії. Навіть медичних пакетів. Наступний, кого було б поранено, загинув би.

Трабл переключив увагу на командний пункт. Потрібно вирішити ще одну проблему.

Фоулі уже деполяризував кварцове скло і відкрив канал зв'язку.

— Гей, хлопці. То не я. В усьому винен Каджон. Я просто всіх урятував. Послав запис на мобільний телефон. То було нелегко. Ви маєте нагородити мене медаллю.

Трабл стиснув кулаки.

— Гаразд, Фоулі. Виходь і отримасш медаль.

Може, Фоулі й не завжди міг знайти підхід до людей, але він завжди відчував, коли йому погрожували.

— Е, ні. Не вийду. Посиджу тут, доки командир Рут не повернеться. Він усе пояснить.

Кентавр знову затемнив вікно і почав перевіряти систему на наявність жучків. Потрібно позбутися всіх подарунків Опал Кобой та очистити систему. А його називали параноїком. Ну, і хто тепер параноїк, Холлі? Хто параноїк?

ГЛАВА 14: БАТЬКІВ ДЕНЬ

Мурманськ



АРКТИЧНІ води між Мурманськом і Североморськом перетворилися на цвинтар підводних човнів колись могутнього російського флоту. Десь із сотню атомних підводних човнів іржавіли в затоках і бухтах, лише де-не-де можна було побачити табличку, що попереджала зацікавлених перехожих триматися подалі. Вночі навіть не потрібно було спеціального обладнання, щоб побачити світіння або почути характерне гудіння.

Одним із таких човнів був «Никодим». Двадцятирічна субмарина класу «Тайфун» з іржавими трубами і дірявим реактором. Не найкраща комбінація. Саме тут мафіозі Бритва наказав своїм лакеям обміняти Артеміса Фаула Старшого на гроші.

Михайло Вассікін і Камар були не дуже задоволені ситуацією. Уже два дні сиділи вони в капітанській каюті і відчували, як щохвилини скорочується їхнє життя.

Вассікін закашлявся.

— Ти чув? У мене всі нутрощі болять. Кажу тобі, що це все через радіацію.

— Усе це просто смішно, — підтримав його Камар. — Хлопцеві лише тринадцять років. Тринадцять! Він іще дитина. Звідки дитина візьме п'ять мільйонів доларів? Божевілля.

Вассікін підвівся з ліжка.

— Може й ні. Я про нього чув. Кажуть, він має якусь особливу силу.

— Силу? — гмикнув Камар. — Магію? Піди запхни голову в реактор, старий.

— Ні, в мене є інформатор в Інтерполі. Вони завели на хлопця справу. Уяви лише: тринадцять років, і вже справа! Мені тридцять сім, а

Інтерпол про мене і не знає. — У голосі росіянина пролунало розчарування.

— Ну, справа. Що ж у тому магічного?

— Мій інформатор присягається, що того хлопця, Фаула, бачили в різних кутках світу в один день. В один час.

Його слова не справили на Камара жодного враження.

— Твій інформатор бреше.

— Можеш казати що завгодно. Але нам пощастить, якщо ми виберемося із цього човна живими. Дуже цього хотілося б.

Камар насунув на вуха хутрового капелюха.

— Гарзд. Ходімо. Час.

— Нарешті, — зітхнув Вассікін.

Чоловіки прихопили із сусідньої каюти полоненого. Про те, що він може втекти, вони не турбувалися. Якщо в тебе не вистачає однієї ноги, а інша прикута над головою, не втечеш. Вассікін перекинув Фаула Старшого через плече і пішов сходами до рубки.

Камар перевірів прикриття. За змерзлими куцями і сніговими заметами ховалося більше сотні злочинців. У темряві спалахували вогники цигарок.

— Потушіть цигарки, дурні, — просичав він на відкритій частоті. — Уже майже північ. Фаул з'явиться будь-якої секунди. Пам'ятайте, що без мого наказу стріляти не можна. Коли я накажу, стріляють усі.

Сотні цигарок загасили об сніг, і Камар майже почув шипіння. Сотня людей. Дорога операція. Але то лише краплина в океані, якщо порівняти з двадцятьма відсотками, що пообіцяв Бритва.

Звідки б не з'явився той Фаул, він би опинився в пастці. Ані він, ані його батько не змогли б урятуватися, а вони із Вассікіним були в безпеці за сталевими стінами рубки.

Камар посміхнувся. Побачимо, яка там у тебе магія, ірландцю.

Холлі, як загартований офіцер Рекону, оглянула пейзаж через фільтр нічного бачення з високим розділенням, умонтований у шолом. Батлерові лишився старий бінокль.

— Скільки цигарок ти нарахувала?

— Понад вісімдесят, — відповіла капітан. — Там майже сотня людей. Туди ти підеш сам, звідти тебе понесуть.

Рут згідно кивнув. Тактичний жах.

Вони сховалися на протилежному березі затоки на вершині

похилого пагорба. Ураховуючи внесок Артеміса у справу з гоблінами, Рада навіть дозволила їм узяти крила.

Фоулі перевірів пошту на Артемісовому комп'ютері та знайшов повідомлення: «П'ять мільйонів доларів США. «Никодим». Мурманськ. Опівночі на чотирнадцяте». Коротко і суттєво. Що іще казати? Вони втратили можливість викрасти Артеміса Старшого до того, як його перевезли до пункту передачі. Тепер ситуацію контролювала мафія.

Усі зібралися навколо Батлера, який лазерною указкою креслив на снігу діаграму.

— Гадаю, полоненого тримають тут, у рубці. Щоб туди дістатися, доведеться йти пішки. Поблизу ховається сто осіб. У нас немає ані підтримки з повітря, ані супутникової інформації, ані мінімальної зброї. — Батлер зітхнув: — Вибач, Артемісе, я просто не розумію, що робити.

Холлі опустила на коліна й уважно придивилася до діаграми.

— Щоб зупинити час, знадобиться кілька днів. Прикритися захистом ми також не можемо через радіацію. Про те, щоб підійти ближче і скористатися месмером, навіть і мови нема.

— А зброя ЛЕП? — спитав Артеміс, хоча і знав відповідь.

Рут пожував незапалену сигару.

— Ми вже це обговорювали, Артемісе. Вогнепальної зброї у нас досхочу, але якщо ми почнемо стріляти, вони пристрелять твого батька. Такі вже правила у викрадачів.

Артеміс підняв комір ЛЕПівської куртки, не відводячи очей від діаграми.

— А якщо ми віддамо гроші?

Фоулі надрукував їм п'ять мільйонів маленькими купюрами на своєму старому принтері. Навіть наказав ескадронові ельфів трохи їх пом'яти.

Батлер покачав головою.

— Ті люди так справи не вирішують. Живий пан Фаул — їхній потенційний ворог. Він має померти.

Артеміс повільно кивнув. Іншого способу не було. Доведеться скористатися планом, який він придумав в Арктичному порту.

— Гарзд, — нарешті сказав він. — Я маю план. Але він трохи екстремальний.

Пронизуючи арктичну тишу, задзеленчав телефон Михайла Вассікіна. Той мало не випав за поручні.

— Так? Що таке? Я зайнятий.

— Це Фаул, — сказав голос на бездоганній російській, холодніший за арктичну пакову кригу. — Північ. Я тут.

Михайло обернувся, подивився навкруги через бінокль.

— Тут? Де? Нічого не бачу.

— Дуже близько.

— Звідки в тебе цей номер?

Сміх у відповідь. Від нього у Вассікіна все похололо.

— У мене є знайомий. Йому відомі всі номери.

Михайло глибоко вдихнув, намагаючись опанувати себе.

— Гроші в тебе?

— Звісно. Пакунок у вас?

— Тут.

Знову холодний сміх.

— А я бачу лише жирного імбецила, маленького пацюка та іще когось у капюшоні. То може бути хто завгодно. За твого кузена Юрію я не збираюся платити п'ять мільйонів.

Вассікін сховався під поручні рубки.

— Фаул нас бачить! — прошепотів він Камару. — Не висовуйся.

Камар відійшов до дальньої стіни рубки і зв'язався зі своїми людьми.

— Він тут. Фаул тут. Обшукайте територію.

Вассікін знов підніс телефон до вуха.

— Тож іди сюди і сам подивись. Скоро сам усе побачиш.

— Мені й звідси добре видно. Просто зніми каптура.

Михайло прикрив телефон.

— Він хоче, щоб я зняв каптура. Що робити?

Камар зітхнув. Тепер зрозуміло, хто з команди має мозок під черепом.

— Знімай. — Яка в біса різниця? В будь-якому разі вони помруть через п'ять хвилин.

— Гаразд, Фауле. Наступним, кого ти побачиш, буде твій батько.

Кремезний росіянин підняв полоненого, притулив його до поручнів, щоб той не упав. Одною рукою стягнув грубий каптур із мішковини.

На другому кінці хтось охнув.

Через фільтри позиченого у ЛЕП шолома Артемис бачив рубку так

добре, ніби вона була лише за метр від нього. Капюшон спав, і хлопець не втримався і охнув.

Батько. Дуже змінився. Але впізнати можна. Артеміс Фаул Перший, жодних сумнівів.

— Ну, — сказав у вухо голос росіянина, — він?

Артеміс ледве опанував себе. Голос уже не тремтів.

— Так, — відповів хлопець. — Він. Мої вітання. Ви таки маєте за що просити гроші.

У рубці Вассікін показав напарнику великого пальця.

— Це він, — прошепотів. — Матимемо гроші.

Камар не був такий упевнений. Зарано радіти, коли готівка ще не в їхніх руках.

Батлер закріпив ельфійську снайперську гвинтівку. Сам вибрав її серед усього арсеналу зброї ЛЕП. Півтори тисячі метрів. Не простий постріл. Але вітру не було, Фоулі позичив йому скоп, що сам наводив на ціль. Червоний хрестик приходився прямо на середину торса Артеміса Фаула Старшого.

Він набрав у легені повітря.

— Артемісе, ти певен? Це дуже ризиковано.

Артеміс не відповів — він у сотий раз перевіряв, чи зайняла Холлі свою позицію. Звісно, він не певен. Могло виникнути мільйони перешкод, але чи багато в них варіантів?

Артеміс кивнув. Один раз.

Батлер вистрілив.

Він улучив у плече Артеміса Старшого. Той захитався і впав, налякавши Вассікіна.

Росіянина мало не вивернуло від огиди, він опустил скривавлене тіло ірландця на поручні. Артеміс Старший зісковзнув по кілю і вдарився об розбиту кригу біля корпусу човна.

— Він його підстрелив, — заголосили бандюки. — Диявол підстрелив власного батька!

Камар був приголомшений.

— Дурень! — заревів він. — Ти щойно впустив нашого заручника за борт!

Він вдивився в чорну арктичну воду. Нічого, крім хвиль, від ірландця не лишилося.

— Спустиись і дістань його, якщо хочеш, — похмуро огризнувся

Вассікін.

— Він був мертвий?

Напарник знизав плечима.

— Можливо. Сильна кровотеча. І якщо куля його не прикінчила, вода довершить справу. В будь-якому разі то не наша провина.

Камар вилаявся.

— Не думаю, що Бритва поділяє твою думку.

— Бритва, — повторив Вассікін. Єдине, що розумів Менеджер, — гроші. — О боги. Ми загинули.

На палубі задзеленчав телефон. Знову Фаул.

Михайло підняв телефон, немов то була граната.

— Фауле? Ти?

— Так, — пролунало у відповідь.

— Ти збожеволів! Що ти накоїв? Твій батько помер. Мені здавалося, ми домовилися.

— Ми домовилися. Але тепер у нас нова домовленість. І ти ще можеш заробити грошенят.

Майкл перестав панікувати і почав прислухатися. Чи існує спосіб вибратися із цього жаху?

— Я слухаю.

— Останнє, що мені потрібно, — щоб батько повернувся і зруйнував усе, що я збудував за ці два роки.

Михайло кивнув. Цілком слушно.

— Він мав померти. І зробити це мав я сам, щоби бути певним. Але дещо я можу лишити тобі.

Михайло затамував подих.

— Дещо?

— Викуп. Усі п'ять мільйонів.

— А навіщо це тобі?

— Ти отримуєш гроші, а я — безпечне повернення додому. Чесно?

— Думаю, так.

— Добре. А тепер подивися через затоку, вгору.

Михайло подивився. Там щось світилося, прямо на вершині засніженого пагорба.

— Сумка з грошима біля багаття. За десять хвилин воно догорит. На твоєму місці я б дістався туди раніше. Інакше ти шукатимеш сумку кілька років.

Михайло навіть не натиснув кнопку закінчення розмови. Просто кинув телефон і побіг.

— Гроші, — крикнув він Камару. — На пагорбі. Багаття.

Камар кинувся за ним, віддаючи на бігу накази по рації. Гроші треба дістати. Нащо перейматися через ірландця у воді, коли на них чекають п'ять мільйонів доларів?

Рут тицьнув у Холлі, ледь Артеміса Старшого підстрелили.

— Лети! — наказав він.

Капітан Шорт активувала крила і злетіла з пагорба. Звісно, те, що вони тут робили, порушувало геть усі правила, але Рада почувала провину перед Фоулі за те, що запідозрила його у зраді. Єдиною умовою було, щоб кентавр завжди лишався на зв'язку, а кожен член експедиції отримав пакет самознищення, який би зруйнував усі ельфійські прилади в разі захоплення в полон або поранення.

Холлі стежила через візор за подіями на підводному човні. Вона бачила, як у плече Артеміса Старшого влучив заряд і завалив його на кремезного росіянина. Побачила кров. Вона була достатньо теплою, щоб її зафіксували термальні датчики. Може, Артемісів план і спрацює. Може, вони і надурять росіян. Урешті-решт, люди бачать те, що хочуть побачити.

Але потім усе пішло геть не так.

— Він у воді! — закричала Холлі в мікрофон і дала повний газ. — Він живий, але якщо ми його не витягнемо, довго він не протягне.

Вона тихо опустилася до блискучої криги. Руки притулила до грудей, аби рухатися швидше. І летіла так швидко, що людське око її не побачило б. Вважали б, що пташка або тюлень у воді. Попереду світився човен.

На борту «Никодима» евакуювалися росіяни. Спускалися іржавими сходами, квапилися так, що мало не падали. На березі була така ж метушня. Люди ламали кригу, дерлися крізь заповилені кущі. Командир уже мав розвести багаття. Люди Бруду знепритомніють від щастя, коли знайдуть гроші, але через двадцять чотири години ті просто зникнуть. Проте часу вистачить, щоб передати їх босові. І він не дуже зрадіє, коли готівка випарується.

Холлі опустилася вздовж кілю, захищена від радіації костюмом і шоломом. В останню мить вона злетіла вгору, прикрита від північного берега рубкою. Потім переключила швидкість і зависла над тим місцем,

де людина упала під кригу. Командир щось говорив їй у вухо, але вона не відповідала. На неї чекала робота, часу на розмови не було.

Ельфи ненавидять холод. Ненавидять. Деякі так бояться низьких температур, що навіть морозиво не їдять. Холлі аж ніяк не хотілося навіть мізинця мочити в цій крижаній радіоактивній воді. Та який у неї був вибір?

— Дарвіт! — сказала вона і кинулася у воду.

Мікролокна костюма пом'якшували холод, але повністю його позбутися не могли. Холлі знала, що має лише кілька секунд, доки температура не сповільнить реакції організму і вона не зомліє від шоку.

Під нею, немов привид, біліло тіло людини. Холлі стиснула пальцями важіль двигуна. Натисне трохи сильніше й опиниться надто глибоко. Трохи слабше — не дістане. А при такій температурі вона має лише одну спробу.

Холлі натиснула. Двигун схлипнув, і вона опустилася на десять фатомів униз. Ідеально. Вона схопила Фаула Старшого за пояс і пристебнула до антигравітаційного паска. Чоловік не ворухнувся. Потрібно вливання магії, і чим швидше, тим краще.

Холлі подивилася вгору. Таке враження, немов крига затягується. Чи може іще щось статися? Командир щось кричав у навушниках, але вона вимкнула звук, зосередившись на тому, як дістатися суші.

Крижані кристалики шикувалися біля країв ополонки, немов арктичний павук сплітав свою павутину. Океан хотів лишити їх собі.

Не вийде, подумала Холлі, повернулася вгору й до кінця натиснула важіль. Вони проломилися крізь лід, описали дугу в повітрі та приземлилися на верхній палубі.

Обличчя людини було того ж кольору, що і навколишній пейзаж. Холлі, немов хижак, припала до його грудей і відкрила рану нічному повітрю. На палубі була кров, але вона належала Артемісові Молодшому: вони наповнили кров'ю з руки хлопця гідрозійну мушлю. Коли фіззер улучив в Артеміса Старшого і збив його з ніг, вилилася червона рідина. Дуже переконливо. Щоправда, падіння Артеміса Старшого в холодну воду не входило в його план.

Мушля не пошкодила шкіри, але рано було говорити, що містер Фаул у безпеці. Прилади показували, що серце у нього б'ється небезпечно повільно і слабо. Вона приклала руки до його грудей.

— Зцілися, — прошепотіла вона. — Зцілися.

По пальцях потекла магія.

Артеміс не бачив, що робила Холлі. Чи правильно він учинив? А що, як гідрозійна мушля зашкодить батькові? Як він зможе дивитися в мамині очі?

— Ні, — охнув Батлер.

Артеміс миттю опинився поруч.

— Що таке?

— Ваш батько у воді. Росіянин його відштовхнув.

Хлопець застогнав. Вода була мало не гірша за кулю. Він боявся, що саме таке і трапиться.

Рут стежив за операцією.

— Так, вона над водою. Бачиш його, Холлі?

Відповіді немає. Статичне гудіння.

— Як ти, капітане? Відповідай.

Нічого.

— Холлі?

Вона нічого не каже, бо вже запізно. Батька не врятувати, і це все моя провина.

Думки перервав Рутів голос.

— Росіяни евакуюються. Холлі біля човна, над кригою. Вона опускається. Холлі, що ти робиш? Ну ж бо, Холлі, відповідай!

Нічого. Дуже довгий час.

Раптом із-під льоду, немов механічний дельфін, вискочила Холлі. Вона перелетіла через борт і приземлилася на палубі.

— Твій батько у неї, — сказав командир.

Артеміс схопив реконівський шолом, сподіваючись почути голос Холлі. Збільшив зображення на візорі, доки не здалося, що іще мить, і він зможе торкнутися батька, побачив, як Холлі схилилася над грудьми чоловіка, бачив, як по її руках потекла магія.

Через кілька хвилин вона підняла голову і глянула прямо в Артемісові очі.

— Він у мене, — видихнула вона. — Живий Чоловік Брудю. Не дуже гарний стан, але він дихає.

Артеміс опустився на землю, плечі його здригнулися від плачу. На цілу хвилину він дав волю сльозам. Потім узяв себе в руки.

— Відмінно, капітане. А тепер забираємося звідси, доки Фоулі випадково не активував наші пакети самознищення.

Глибоко під землею Кентавр підвівся від панелі керування.
— Краще не спокушайте мене, — посміхнувся він.

КІЛЬКА ЕПІЛОГІВ

Тара

Артеміс їхав до Сент-Бартлебі. Саме тут він має бути, коли медична служба Гельсінки пізнає батька по пошарпаному паспорту, якого зробив для нього Фоулі.

Холлі зробила все що могла: зцілила грудну клітку і навіть повернула зір. Але ногу вже назад не приставити, та її і не було. Ні, Артемісу Старшому потрібен був тривалий медичний догляд, і він мав його отримати там, де його появі знайшлося би раціональне пояснення. Тож Холлі полетіла на південний захід до Гельсінки і лишила неприємного чоловіка біля дверей університетського госпіталю. Один із швейцарів помітив літаючого пацієнта, але йому швиденько стерли пам'ять.

Коли Артеміс Старший прийшов до тями, минулі два роки були для нього немов у тумані, а останні спогади були дуже щасливими: він прощався з родиною в Дублінському порту. Дякувати Фоулі за нові технології стирання пам'яті.

— Чом би мені просто не переїхати до тебе? — саркастично спитав кентавр, коли вони повернулися до Поліцейської Плази. — Ти прасуватимеш, а я за ним доглядатиму.

Артеміс посміхнувся. Він це часто робив останнім часом. Навіть прощання з Холлі пройшло краще, ніж він очікував, особливо коли врахувати, що вона бачила, як він підстрелив власного батька. Артеміс здригнувся. На нього чекає не одна безсонна ніч через приступи каяття.

Капітан проводжала їх до Тари, провела через голографічну огорожу. Там була навіть голографічна корова, що жувала віртуальні листочки, аби люди трималися подалі і не відчули ельфійського запаху.

На Артемісові знову була шкільна форма, дивом відновлена за допомогою ельфійських технологій. Він понюхав лацкан.

— Незвичний запах, — завважив він, — Не скажу, що неприємний, але незвичний.

— Вона чистісінька, — посміхнулася Холлі. — Фоулі прогнав її в машині через три цикли, щоб очистити...

— Щоб очистити від Людей Бруду, — закінчив за неї Артемід.

— Саме так.

Над головою сявав повний місяць, яскравий і круглий, немов м'ячик для гольфа. Холлі відчувала, як у тілі співає магія.

— Фоулі сказав, що у світлі допомоги, якої ти нам надав, він знімає нагляд із маєтку Фаулів.

— Приємна новина, — схвалив Артемід.

— Це правильне рішення?

Артемід замислився.

— Так. Народу я не загрожую.

— Добре. Бо значна частина членів Ради наполягали на тому, щоб стерти тобі пам'ять. Але із зникненням такого кусня пам'яті твій IQ трохи зменшиться.

Батлер протягнув руку.

— Ну, капітане. Не думаю, що ми ще побачимось.

Холлі потисла йому руку.

— Так. — Капітан Шорт повернулася до ельфійського порту. — Я вже піду. Скоро світанок. Не хочу, щоб супутники спіймали мене без захисту. Мені тільки фото в Інтернеті не вистачало. Мене ж щойно повернули до Рекону.

Батлер легенько штовхнув Артеміса.

— Холлі... Е-е, капітане Шорт...

«Е-е»? Артемід повірити не міг, що він дійсно таке сказав. Це ж навіть не слово!

— Так, Хлопчику Бру... Так, Артемісе?

Артемід подивився в очі Холлі, саме так, як і сказав йому Батлер. Бути ввічливим складніше, ніж здається.

— Я б хотів... Тобто... Я хотів сказати...

Батлер іще раз його штовхнув.

— Дякую. Я тобі багато чого винен. Саме ти допомогла мені повернути обох батьків. І ти водиш транспортер дуже класно. А в потязі... Ну, в мене б так ніколи не вийшло...

Іще один поштовх. Цього разу наказ припинити белькотіння.

— Вибач. Ну, ти мене зрозуміла.

На обличчі у Холлі був дивний вираз. Щось середнє між зніяковілістю і — чи може таке бути? — задоволенням. Вона швидко отямилася.

— Може, я тобі теж дещо винна, людино, — сказала вона і витягла пістолет.

Батлер мало не кинувся на неї, але вирішив дати їй шанс.

Капітан Шорт витягла з-поза паска золоту монету, підкинула її в місячне небо. Одним швидким рухом вона підкинула зброю і вистрілила. Монета злетіла ще метрів на двадцять і полетіла вниз. Артеміс спіймав її в повітрі. Перший переможний момент у його юному житті.

— Чудовий постріл, — сказав він.

Тепер по центру диска була акуратна маленька дірочка.

Холлі протягнула руку. Шрам на пальці іще був свіжим.

— Якби не ти, я б промахнулася. Жоден протез не дає такої точності. Тож і я тобі вдячна.

Артеміс хотів повернути їй монетку.

— Ні, — сказала Холлі. — Лишай собі на згадку.

— На згадку про що?

Холлі подивилася на нього своїми чесними очима.

— Нагадуватиме тобі, що під шаром відлюдькуватості в тобі жевріє іскра порядності. Може, дмухатимеш на неї час від часу.

Артеміс стиснув монетку в кулаці. Вона була ще теплою.

— Можливо.

Над ними пролетів маленький двомісний літак. Артеміс підняв голову, а коли опустив, Холлі вже не було. Лише трава трохи прим'ялася.

— Прощавай, Холлі, — тихо сказав він.

Бентлі завівся з першого ж оберту. Менш ніж за годину вони дісталися головного входу Сент-Бартлебі.

— Переконайтеся, що телефон працює, — притримав перед ним двері Батлер. — Урядовці із Гельсінки мають із хвилини на хвилину отримати результати перевірки Інтерполу. Справу вашого батька було знову активовано, дякувати Фоулі.

Артеміс кивнув і перевірів телефон.

— Спробуй з'ясувати, де мама із Джульєттою, до того, як надійдуть новини. Не хочу, щоб ми шукали їх по всіх спа-салонах Франції.

— Так, Артемісе.

— І перевір, щоб мої рахунки були добре приховані. Таткові немає потреби знати, чим я займався останні два роки.

Батлер посміхнувся.

— Так, Артемісе.

Артеміс зробив кілька кроків до дверей, потім повернувся.

— Іще одне, Батлере. В Арктиці...

Артеміс не міг спитати, але охоронець мав відповідь.

— Так, Артемісе, — тихо сказав він. — Ти вчинив правильно. То був єдиний шанс.

Артеміс кивнув. Він стояв біля дверей, доки Батлер не зник із виду. Відтепер його життя зміниться. Батьки вдома, і тепер доведеться ретельніше планувати всі справи. Так, він пообіцяв, що дасть Народові спокій, та Мульч Діггумс... Але то вже інша справа. Так багато чого можна зробити, і так мало часу.

Кабінет психолога, школа для молодих джентльменів Сент-Бартлебі

Лікар По не лише продовжував працювати в Сент-Бартлебі, здається, його навіть зміцнила справа Артеміса. Проблеми всіх інших пацієнтів були відносно простими: контроль гніву, стрес перед екзаменами, хронічна сором'язливість. І це лише вчителі.

Артеміс улаштувався на кушетці, намагаючись випадково не натиснути на кнопку телефону.

Лікар По кивнув на комп'ютер.

— Директор переслав мені вашого листа. Чудово.

— Вибачте, — пробурмотів Артеміс і з подивом зрозумів, що йому дійсно було соромно. Зазвичай він не переймався через те, що кривдив інших. — Я почувався пригнобленим, тож переніс на вас свою досаду.

По ледь посміхнувся.

— Так, дуже добре. Саме так написано в книзі.

— Знаю, — кивнув Артеміс. І він дійсно знав. Доктор Ф. Рой Дін Шлиппе написав для цієї книги цілу главу.

Лікар По поклав ручку. Такого він іще не робив.

— Ви знаєте, ми ще не розібралися з останнім питанням.

— З яким питанням, лікарю?

— Минулого разу ви мені дорікали. Пам'ятаєте, ми говорили про повагу?

— А-а, це питання.

По зчепив пальці.

— Я хочу, щоб ви припустили, що я такий же розумний, як і ви, і

дали мені чесну відповідь.

Артемів подумав про батька, що лежав у госпіталі в Гельсінки, про капітана Шорт, яка ризикувала своїм життям, щоб йому допомогти, і звісно, про Батлера, без якого вони б нічого не вдіяли в лабораторіях «Кобой». Він підвів очі і побачив, що доктор По йому усміхається.

— Ну, молодий чоловіче, чи знайшли ви когось, гідного вашої поваги.

Артемів посміхнувся у відповідь.

— Так, — сказав він, — Здається, знайшов.

Кінець

ВІДГУКИ ПРО «АРТЕМІСА ФАУЛА»

Ще ніколи злочинний розум не отримував стільки схвальних відгуків.

«Огідно чудово». *Independent*

«Швидко, смішно і захоплююче». *Daily Mail*

«Шалені персонажі... доводить, що ельфи по суті не кращі за нас... а воюють навіть брудніше». *Times*

«Неймовірне поєднання реальних, придуманих та ельфійських гаджетів. Від лазерних пістолетів до стирачів пам'яті, від дивних транспортерів до антирадіаційних костюмів. Поряд із ними екіпіровка Джеймса Бонда — дитячі іграшки». *Guardian*

«Захоплюючий сюжет і кмітливі діалоги, поєднані з цілою низкою незабутніх персонажів... перетворюють читання книги на величезне задоволення». *Financial Times*

«Колфер... може змусити вас сміятися двічі: спершу від нищівного задоволення від дотепного тексту, а вдруге від надзвичайної енергії гумору». *Sunday Times*

«Сподобається хлопчикам будь-якого віку». *Daily Telegraph*

«Читачі не встоять — сюжет захопить їх у полон». *TES*

КУДИ ПОПРЯМУЄ АРТЕМІС ДАЛІ?
ВІД ПОГАНОВОГО ДО ГІРШОВОГО,
ЗВІСНО, В КНИЗІ 3.

ЇОН КОЛФЕР

АРТЕМІС ФАУЛ

КОД ВІЧНОСТІ

Він майже став ворогом ельфів номер один.



«Ан Фан», Найтсбрідж

ВИБУХ Батлерової звукової гранати зніс двері кухні, розкидав металеве приладдя, немов то була суха трава. Акваріум розбився, і все, що від нього лишилося, — калюжа, уламки плексигласу і здивовані омари. Вони повзали серед цього безладу з піднятими клішнями.

Працівники ресторану лежали на підлозі, зв'язані й мокрі, але живі. Батлер їх не звільнив. Істерика йому зараз не потрібна. Розбереться з ними пізніше, коли загрозу буде нейтралізовано.

Старенька ворухнулася, сіпнулася в бік дверей. Дворецький перевірів її зіниці. Під лобом, не сфокусовані. Безпечна. Але все одно револьвер у жінки забрав. Зайва обережність не завадить. Сьогодні це правило знову підтвердилося. Якби мадам Ко побачила, що сьогодні сталося, вона власноруч би вивела його тату про закінчення курсу.

Кімната була чистою, але охоронця все одно щось турбувало. Військова інтуїція не давала йому спокою, колола, як зламана кістка. Батлер знову пригадав мадам Ко, свого сенсея з Академії. *Головна функція охоронця — захищати свого начальника. Начальника не можна пристрелити, якщо ви закриваєте його собою.*

Мадам Ко завжди називала працедавця начальником. Бо з начальником у дружні стосунки не вступають.

Цікаво, чому на думку спало саме це правило. Чому саме воно, з кількох сотень, які мадам Ко намагалася запхати йому в голову? Власне, це очевидно. Він порушив перше правило особистого захисту, залишивши свого начальника незахищеним. Правило друге: *Не розвивати до начальника емоційну прихильність.* Тут він теж облажався. Він так прив'язався до Артеміса, що це почало впливати на його спостережливість.

Він так і бачив перед собою мадам Ко, нічим не примітну жінку в костюмі хакі, що для всього світу була лише звичайною японською домогосподаркою. Але скільки домогосподарок цієї національності можуть так швидко нанести удар, що аж повітря свистить? *Ти зганьбив себе, Батлере. Зганьбив своє ім'я. Краще б уже ти пішов чоботи латати. Твого начальника уже нейтралізували.*

Батлер рухався немов уві сні. Повітря наче утримувало його, не давало бігти до дверей кухні. Він знав: щось має статися. Арно Блант — професіонал. Може, й пихатий — цей гріх часто трапляється серед охоронців, — але все одно професіонал. Такі ніколи не забувають про вушні тампони, якщо існує ймовірність стрілянини.

Під ногами сковзали кахлі, але Батлер знав, як із цим упоратись: він нахилився вперед і поставив гумові підосви чобіт трохи під кутом. Його непошкоджені барабанні перетинки зловили вібрації з боку зала. Розмова. Артеміс до когось звертався. Арно Блант, хто ж іще. Уже пізно.

Батлер проскочив через службові двері зі швидкістю, якій би позаздрили олімпійські чемпіони. Мозок почав прораховувати варіанти, щойно очі побачили картину: Блант вистрілив. Тут уже нічого не можна було вдіяти. Лишалася єдина можливість. І Батлер ухопився за неї без жодних вагань.

У правій руці Блант тримав пістолета з глушником.

— Ти перший, — сказав він хлопцеві, — Мавпа після тебе.

Арно Блант підняв пістолета, прицілився і вистрілив.

Просто з повітря матеріалізувався Батлер. Здавалося, він заповнив собою цілу кімнату, кинувся назустріч кулі. Якби він був трохи далі, кевлар, із якого був зроблений його бронежилет, витримав би, але Блант вистрілив майже в упор, тож куля з тефлоновим покриттям пройшла крізь бронежилет, як розжарена кочерга крізь сніг. І увійшла в груди Батлера лише на сантиметр нижче серця. Рана була смертельною. І поруч не було капітана Шорт, яка б могла зцілити його своєю магією.

Інерція самого Батлера у поєднанні із силою кулі кинула його на Артеміса, і обидва завалилися на візок із десертами. Хлопця майже не було видно, з-під тіла охоронця виглядав лише носок одного черевика.

Дихання у дворецького стало поверхневим, очі затуманилися. Але він іще був живий. Мозок виробляв електричні сигнали, і в голові крутилася одна-єдина думка: захистити начальника.

Арно Батлер охнув від несподіванки, і Батлер випустив на звук шість куль. Результатом пострілів він був би розчарований, якби побачив. Але одна куля знайшла собі ціль і зачепила Блантову скроню. Той одразу втратив свідомість. Струс мозку гарантовано. Арно Блант приєднався до інших членів своєї команди, що лежали на підлозі.

Більше нічого не можна було зробити. Артеміс або лишився живий, або ні. Якщо ні, то Батлер усе одно не зміг би виконати умови свого контракту. Усвідомлення цього принесло йому неймовірний спокій. Більше ніякої відповідальності. Можна жити лише своїм життям, нехай його і лишилося кілька секунд. І до того ж, Артеміс був не просто начальником. Він був частиною життя охоронця. Його єдиним

справжнім другом. Мадам Ко, може, і не сподобалося б таке ставлення, але вона нічого не могла з цим зробити. Та й ніхто не міг.

Десерти Артемісу ніколи не подобалися. І ось він лежить серед еклерів, чізкейків і меренг. Костюм безнадійно зіпсовано. Звісно, мозок хлопця чіплявся за ці факти, аби не думати про те, що сталося. Але тіло вагою в дев'яносто кілограмів важко було ігнорувати.

На щастя, Батлер штовхнув Артеміса на другу полицю візка, а сам лишився нагорі, на полиці з морозивом.

Наскільки хлопець зрозумів, торт «Чорний ліс» значно пом'якшив падіння, і йому вдалося уникнути серйозних пошкоджень внутрішніх органів. Але до костоправа все одно доведеться завітати. Може, і Батлерові теж, незважаючи на те, що той був дужим, мов троль.

Артеміс виповз із-під свого дворецького. Куди б він не поставив руку чи ногу, усюди вибухали ріжки з кремом.

— Знаєш, Батлере, — пробурчав підліток, — я мушу ретельніше вибирати собі ділових партнерів. І дня не минає, як ми стаємо жертвами змови.

Хлопець із полегшенням побачив на підлозі неприємного Арно Бланта.

— Іще одним злодієм менше. Чудовий постріл, Батлере, як завжди. До речі, я вирішив надалі на кожну зустріч надягати куленепробивний жилет. Тож, твоя робота трохи полегшиться, еге ж?

Саме цієї миті Артеміс помітив сорочку Батлера. У нього перехопило подих, немов хтось невидимий ударив його в сонячне сплетіння. Його вразила не дірочка в жилеті, а кров, що з неї витікала.

— Батлере, ти поранений. Тебе підстрелили. Але чому ж кевлар?..

Охоронець не відповів, та й у тому не було потреби. Артеміс знав ядерну фізику краще, ніж фахівці. Якщо чесно, він часто викладав в Інтернеті лекції під псевдонімом Еммі Сквайр. Отже, прискорення кулі виявилось завеликим, щоб жилет його витримав. До того ж, куля була, мабуть, укрита тефлоном.

У глибині душі Артемісові хотілося обхопити охоронця обома руками і плакати над ним, як над братом. Але це бажання він придушив. Думати зараз потрібно швидко.

Роздуми перебив Батлер.

— Артемісе... це ви? — сказав він, через силу вимовляючи слова.

— Так, я, — відповів Артеміс, і голос у нього тремтів.

— Не хвилюйся. Джульєтта вас захистить. Із вами все буде гаразд.

— Нічого не кажи, Батлере. Лежи і не ворущися. Рана не серйозна. Батлер щось прохрипів. Мабуть, хотів розсміятися.

— Ну гаразд, дуже серйозна. Але я щось придумаю. Просто лежи і не ворущись.

Зібравши останні сили, Батлер підвів руку.

— Прощавайте, Артемісе, — сказав він. — Друже мій.

Артеміс схопив руку. З очей полилися сльози. Нестримно.

— Прощавай, Батлере.

Очі у євразійця стали спокійними.

— Артемісе, називай мене... Домовиком.

Почувши це ім'я, Артеміс зрозумів дві речі. По-перше, його вірний союзник називався на честь слов'янського духа-охоронця. По-друге, випускники Академії мадам Ко ніколи не відкривали своїх справжніх імен своїм начальникам. Це допомагало суворо дотримуватися етикету. І Батлер ніколи б не порушив цього правила... Якби це й досі мало значення.

— Прощавай, Домовику, — схлипнув хлопець. — Прощавай, друже.

Рука впала. Батлера не стало.

— Ні! — закричав Артеміс, відступивши.

Це не правильно. Не так усе мало скінчитися. Чомусь він завжди уявляв, що вони помруть разом, — у якомусь екзотичному місці, не в змозі впоратися з нездоланими труднощами. Може, на схилах пробудженого Везувію, або на берегах величного Гангу. Але разом, як друзі. Ураховуючи все, через що вони пройшли, Батлер просто не міг померти від руки якогось другосортного качка.

Одного разу Батлер уже мало не помер. Рік тому він бився з тролем із тунелів під Небесним містом. Тоді своєю ельфійською магією його врятувала Холлі Шорт. Але зараз поруч не було жодного ельфа, який би зміг урятувати життя Батлера. Час перетворився на ворога. Якби Артеміс мав трохи більше того часу, він би придумав, як зв'язатися з ЛЕП і переконати Холлі знову скористатися своєю магією. Лишалось хвилини чотири, доки мозок Батлера не відключиться. Дуже мало. Навіть для такого генія, як Артеміс. От би купити трохи більше часу. Або вкрасти.

Думай, хлопче, думай. Подивись, як можна скористатися

ситуацією. Артеміс витер з очей сльози. Він у ресторані. Тут подають морепродукти. Усе марно! Нічого тут не вдієш. Якби вони були в якійсь лікарні, він би щось зробив. Але тут? Чим можна було скористатися тут? Духовки, раковини, каструлі. Навіть якби в нього були всі необхідні інструменти, він іще не закінчив курс медицини. Та й запізно вже було звертатися до традиційної хірургії, хіба придумали метод трансплантації серця менш ніж за чотири хвилини.

Минали секунди. Артеміс сердився сам на себе. Час проти нього. Час — його ворог. Час потрібно зупинити. В мозку Артеміса електричним розрядом нейронів спалахнула думка. Нехай він і не може зупинити час, але він може затримати Батлера. Процес ризикований, звісно, але це єдиний шанс, що в них лишився.

Артеміс ногою зняв візок із гальма і покотив його до кухні. Кілька разів довелося зупинятися, аби прибрати зі шляху непритомні тіла.

До ресторану квапилися машини «швидкої допомоги». Очевидно, вибух привернув увагу. Лишилося кілька хвилин, і йому доведеться вигадувати для поліції якусь історію... Краще зникнути... Відбитки пальців не проблема, адже в ресторані було кілька десятків відвідувачів. Лишається тільки вибратися звідси раніше, ніж тут з'являться найкращі лондонські поліцейські.

Усе кухонне обладнання було зроблено з іржостійкої сталі. Плити, витяжки, робочі поверхні — після вибуху все було завалено уламками. В раковині тріпотіла риба, по кахлевій підлозі повзали омари, зі стелі скрапували залишки страв.

Ось воно! В дальньому кінці кухні. Ряд морозильників, таких необхідних у ресторані морепродуктів. Артеміс підштовхнув візок плечем, спрямувавши його до морозильників.

Найбільший із них був зі спеціальними розсувними дверцятами, як то часто буває у великих ресторанах. Артеміс швидко розчинив дверцята, повикидав звідти лососів, морських окунів і хеків, укритих інеєм.

Кріогеніка. Єдиний їхній шанс. Наука про те, як заморозити тіло, доки медицина достатньо еволюціонує, щоб його оживити. Щоправда, медична спілка цей метод не сприйняла, але щороку мільйони фунтів стерлінгів поступали від ексцентричних багатіїв, яким хотілося мати більше ніж одне життя, аби витратити всі свої гроші. Як правило, кріогенні камери повинні відповідати певним стандартам, але у Арте-

міса не було часу думати про ті стандарти. На деякий час морозильник згодиться. Необхідно тримати голову Батлера в холоді, аби зберегти клітини мозку. Доки функції мозку не порушені, його теоретично можна оживити, навіть якщо серце не б'ється.

Артемій підштовхнув візок до морозильника і за допомогою срібного блюда переклав тіло дворецького на кригу. Ноги довелося підігнути, але тіло влізло. Артемій завалив свого товариша зверху льодом, а потім виставив температуру на термостаті на мінус чотири, аби уникнути пошкодження тканин. Обличчя Батлера майже не було видно.

— Я повернуся, — сказав хлопець. — Спи.

Сирени були вже близько. Почувся скрегіт коліс.

— Тримайся, Домовику, — прошепотів Артемій і зачинив дверцята.

Артемій вийшов через задні двері та змішався з юрбою місцевих жителів і туристів. Поліція фотографуватиме натовп, тож хлопець не затримався поруч із рестораном і навіть не оглянувся назад. Він пройшов до найближчого торговельного центру і сів за столик у кафе.

Після того як він переконав офіціантку, що не шукає мамусю і має достатньо готівки, щоб заплатити за горнятко чаю, Артемій дістав мобільний телефон і вибрав номер в меню швидкого набору.

Йому відповіли після другого дзвінка.

— Вітаю. Говоріть скоріше, ким би ви не були. Наразі я дуже зайнятий.

Інспектор Джастін Барр зі Скотланд-Ярду. Суровий голос у Барра з'явився завдяки ножу, приставленому до горла під час розборів у барі в дев'яностих. Якби поруч не опинився Батлер, щоб зупинити кровотечу, Джастін Барр так і лишився би сержантом. Настав час сплатити борг.

— Інспекторе Барр, це Артемій Фаул.

— Артемісе, як справи? І як там мій старий друг Батлер?

Хлопець потер лоба.

— Боюсь, йому зовсім недобре. Потрібна ваша послуга.

— Заради нашого велетня все що завгодно. Чим можу допомогти?

— Ви чули щось про стрілянину в Найтсбріджі?

Запанувала тиша. Артемій почув, як задзижчав факс і хтось відірвав папір.

— Так. Щойно надійшла інформація. В одному з ресторанів розбили кілька вікон. Нічого серйозного. Кілька туристів у шоковому

стані. Згідно з попереднім звітом там сталося щось на кшталт локалізованого землетрусу, якщо цьому можна вірити. Там зараз дві наші машини. Ти ж не хочеш сказати, що за всім тим стоїть Батлер?

Артеміс набрав повітря.

— Потрібно, щоб ваші люди трималися подалі від морозильників.

— Дивне прохання, Артемісе. А що в морозильниках такого, чого мені не можна бачити?

— Нічого протизаконного, — пообіцяв Артеміс. — Можете не вірити, але для Батлера то справа життя або смерті.

Барр не вагався.

— Це не в моїй юрисдикції, але я подивлюся, що можна зробити. Тобі потрібно те, що лежить у морозильнику і мені не можна бачити?

Детектив прямо таки прочитав його думки.

— І якомога скоріше. Двох хвилин вистачить.

Барр подумав.

— Гарзд. Давай синхронізуємо наш розклад. Судово-медичні експерти пробудуть там іще годин зо дві. Нічого з цим не можу вдіяти. Але рівно о шостій тридцять, це я гарантую, там нікого не буде. Матимеш п'ять хвилин.

— Більш ніж достатньо.

— І скажи здорованню, що ми квити.

Артеміс доклав зусиль, щоб його голос не затремтів.

— Так, інспекторе. Перекажу.

Якщо матиму нагоду, подумав він.

Кріогенний Інститут «Льодовиковий період», Гарлей Стріт, Лондон
Власне, кріогенний інститут «Льодовиковий період» був розташований не на вулиці Гарлей Стріт. Формально він значився на Дікенс Лейн, славетному медичному бульварі у південній частині Лондона. Але це не завадило головному лікареві Констанц Лейн надрукувати Гарлей Стріт на всіх реквізитах «Льодовикового періоду». Бо інакше ніякої довіри не буде. Коли заможні класи бачили ці чарівні слова на візитівках, вони аж зі шкіри пнулися, аби їхні тендітні тіла заморозили.

Справити враження на Артеміса Фаула було не так просто. Але вибір у нього був невеликий; «Льодовиковий період» — один із трьох кріогенних центрів у місті, і він єдиний мав три відділки. Хоча, на думку Артеміса, слова на неоновій вивісці: «Транспортери у вічність»

— то вже занадто. Їй-богу.

Побачивши будівлю інституту, Артемів поморщився. Фасад було облицьовано сяючим алюмінієм, очевидно для того, щоб надати будинку схожість із космічним кораблем, двері нагадували шлюзи ракет із дешевих серіалів. Де культура? Де мистецтво? Як такого монстра взагалі дозволили збудувати в історичному центрі Лондона?

У приймальні сиділа медсестра у білій уніформі і чепчику. Артемів сумнівався, що то справжня медсестра, — щось не подобалася йому сигарета у пальцях із накладними нігтями.

— Вибачте, міс?

Медсестра ледь на нього глянула поверх глянцевого журналу.

— Так? Когось шукаєш?

Артемів за спиною стиснув кулаки.

— Так, хотів би побачити доктора Лейн. Вона ж хірург, правда?

Медсестра струсила попів у переповнену попільничку.

— Це ж не через завдання, яке ти отримав у школі? Доктор Лейн наказала більше школярів не пропускати.

— Ні, не через завдання.

— І ти не адвокат, так? — із підозрою запитала медсестра. — Бувають такі генії, що отримують диплома, коли іще із пелюшок не вирости.

Артемів зітхнув.

— Я геній. Але навряд чи юрист. Я, міс, ваш клієнт.

Медсестра тієї ж миті перетворилася на саму чарівність.

— О, клієнт! Чому ж ви одразу не сказали? Я вас зараз проведу. Чи не бажає містер чаю, кави або чогось міцнішого?

— Мені тринадцять, міс.

— Соку?

— Підійде чай. З бергамотом, якщо у вас є. Без цукру: я від нього гіперактивний.

Медсестра терпляче проковтнула сарказм від клієнта, готового заплатити, і провела Артеміса до кімнати очікування, оздобленої, знову ж таки, в космічному стилі. Багато блискучого оксамиту і дивних дзеркал.

Артемів випив майже половину кухля чогось, що навіть і не нагадувало чай із бергамотом, коли відчинились двері та увійшла доктор Лейн.

— Будь ласка, заходьте, — висока жінка невпевнено запросила його до іншого кабінету.

— Мені йти пішки? — поцікавився Артеміс. — Чи ви мене телепортуєте?

На стінах кабінету висіли дипломи і світлини. З одного боку — сертифікати, дипломи і почесні грамоти. Артеміс підозрював, що більшість із них можна було отримати за якийсь тиждень. На іншій стіні — кілька фотографічних портретів. Над ними було написано: «Кохання спить». Хлопець мало не пішов геть, але він був у відчаї...

Народ — Довідник спостерігача

Існує багато видів ельфів, тож дуже важливо знати, з ким ви маєте справу. Перед вами лише частина інформації, зібраної Артемісом Фаулом під час його пригод. Вона конфіденційна і не повинна потрапити до рук ворогів. Від неї залежить майбутнє Народу.

Ельфи

Відмітні особливості: Зріст близько одного метра. Загострені вуха. Коричнева шкіра. Руде волосся.

Характер: Розумні. Сильне відчуття добра і зла. Дуже віддані. Саркастичне почуття гумору, хоча це стосується лише певної жінки — офіцера ЛЕП.

Полюбляють: Літати — як у транспортерах, так і на крилах.

Ситуації, яких потрібно уникати: їм дуже не подобається, коли їх викрадають і відбирають золото.

Народ —

Довідник спостерігача

Існує багато видів ельфів, тож дуже важливо знати, з ким ви маєте справу. Перед вами лише частина інформації, зібраної Артемісом Фаулом під час його пригод. Вона конфіденційна і не повинна потрапити до рук ворогів. Від неї залежить майбутнє Народу.

Ельфи

Відмітні особливості: Зріст близько одного метра. Загострені вуха. Коричнева шкіра. Руде волосся.

Характер: Розумні. Сильне відчуття добра і зла. Дуже віддані. Саркастичне почуття гумору, хоча це стосується лише певної жінки — офіцера ЛЕП.

Полюбляють: Літати — як у транспортерах, так і на крилах.

Ситуації, яких потрібно уникати: їм дуже не подобається, коли їх викрадають і відбирають золото.

Гноми

Відмітні особливості: Низенькі, гладкі й волохаті. Великі тверді зуби — можуть перемолоти... геть усе. Щелепи розкриваються дуже широко, що дає змогу рити тунелі. Дуже чутливі волоски в бороді. Шкіра може присмоктуватися, коли в організмі не вистачає вологи.

Смердючі.

Характер: Чутливі. Розумні. Кримінальні схильності.

Полюбляють: Золото і коштовні камені. Тунелі. Темряву.
Ситуації, яких потрібно уникати: Перебування в обмеженому просторі з ними, якщо вони копали тунель і не випустили повітря. Якщо вони потягнуться до заднього клапана на штанях, швидко тікайте...

Тролі

Відмітні особливості: Велетенські — завбільшки зі слона. Очі чутливі до світла. Ненавидять шум. Волохаті, скуйовджене волосся. Кігті висуюються. Зуби! — багато-багато зубів. Ікла, як у дикого кабана (у дуже дикого кабана). Зелений язик. Винятково сильні. Слабке місце під потилицею.

Характер: Дуже, дуже дурні — мозок у троля зовсім крихітний. Злі і з поганим характером. **Полюбляють:** їсти — що завгодно. Дві корови — просто перекус.

Ситуації, яких потрібно уникати: Жартуєте? Якщо вам навіть здається, що поруч троль, біжіть швидше за вітер.

Гобліни

Відмітні особливості: Луска. Очі без повік — вони облизують зіниці, щоб ті були зволоженими. Можуть кидатися вогняними кулями. Коли потрібна швидкість, опускаються на всі чотири кінцівки. Зріст менший за метр. Липка жаротривка шкіра.

Характер: Нерозумні, але хитрі. Обождують сперечатися. Амбіційні. Владолюбні.

Полюбляють: Вогонь. Добру сварку. Владу.

Ситуації, яких потрібно уникати: Відійдіть із дороги, якщо вони кидають вогняну кулю.

Крилаті ельфи Відмітні особливості: Зріст близько одного метра. Загострені вуха. Зелена шкіра. Крила. **Характер:** Середній рівень розумності. Як правило, безтурботно ставляться до життя. **Полюбляють:** Літати більш за все над і під землею. **Ситуації, яких потрібно уникати:** Бережіться тих, що літають низько, — вони не завжди дивляться, куди летять.

Кентаври

Відмітні особливості: Напівлюди, напівконі. Волохаті — це ж очевидно! Копита можуть бути дуже сухими.

Характер: Надзвичайно розумні. Пихаті. Параноїки. Добрі. Комп'ютерні генії.

Полюбляють: Вихвалитися. Винаходити.

Ситуації, яких потрібно уникати: Фізично вони не дуже небезпечні, але ображаються, якщо критикувати їхні останні винаходи, чіпати обладнання або брати без дозволу зволожувач для копит.

Піксі

Відмітні особливості: Зріст близько одного метра. Загострені вуха. Якби не вуха і зріст, були б точнісінько як люди.

Характер: Винятково розумні. Мораль відсутня. Хитрі. Амбіційні. Жадібні.

Полюбляють: Владу і гроші. Шоколад.

Ситуації, яких потрібно уникати: Ніколи не переходьте дорогу піксі, особливо такій розумній, як Опал Кобой, хіба що ви такий геніальний, як Артемис Фаул.

Короткі зустрічі з...

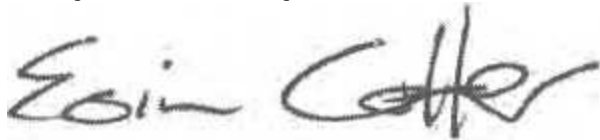
Холлі Шорт

Із Холлі я зустрічався один раз у занедбаній шахті. І то була не та шахта, де добували золото. Якби там було золото, я б утішався думкою, що зможу знайти золотий злиток. Але ні, там добували олово, тож поки я спускався, думав про те, що тунель може обвалитися або в ліхтарику скінчиться батарейка.

Зустріч у старій шахті — дуже властивий Холлі вчинок. Так вона нагадала мені про те, що ми, люди, робимо з природою.

Якось я спитав її, нащо вона це робить? Навіщо розмовляє з людьми, коли так їх ненавидить? І вона відповіла, що, по-перше, я ірландець, який вигадує історії про ельфів, тож хто мені повірить. А по-друге, якщо говоритиме лише Артемід Фаул, він отримає Нобелівську премію миру. Вона не дасть йому цього зробити, а може, навіть змусить людей задуматися про те, що вони накоїли на нашій планеті.

Маю тримати рота на замку. Наша наступна зустріч на занедбаному атомному підводному човні в Кольській затоці.

Handwritten signature of Eoin Colfer in black ink.

Гномський алфавіт

